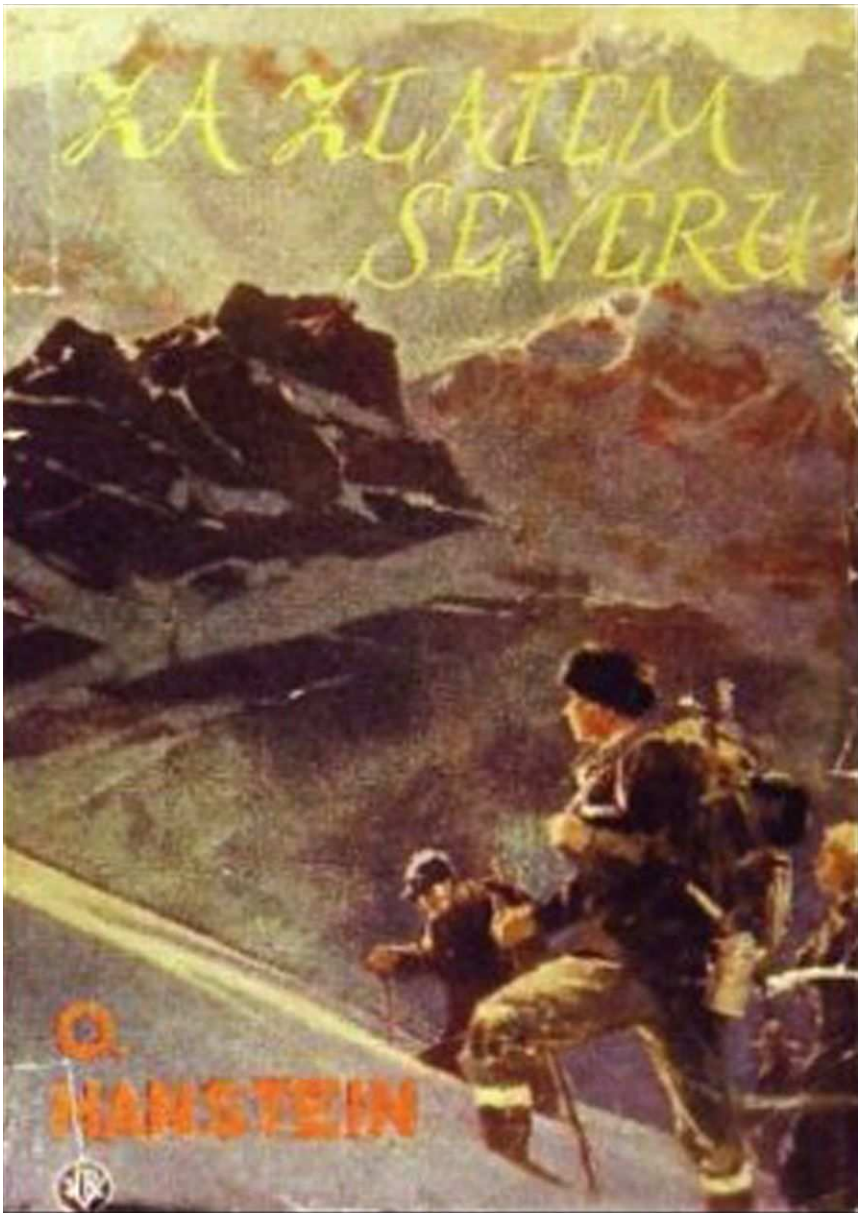

ZA ZLATÝM SEVERU
O. HANSTEIN

O. Hanstein

ZA ZLATEM SEVERU

Výroční kniha

OTFRIED HANSTEIN

ZA ZLATEM SEVERU

Dick Roberts, zlatokop

Dobrodružný román

NAKLADATELSTVÍ JOS. R. VILIMEK V PRAZE

Autorisované vydání

PŘELOŽIL E. T. TISOVSKÝ

ILUSTROVAL ZD. BURIAN

Tiskem Jos. R. Vilímka v Praze

Kapitola I.

HOREČNÁ TOUHA PO ZLATĚ.

»U všech všudy! To je dnes už po páté! «

Tato slova údivu, promíšeného značnou dávkou podezření, zabručel pro sebe patnáctiletý Dick Roberts, když se před ním opětně jako duch objevil malý, černovlasý, opálený, na nejvyšší míru rozčilený muž a když jej hartusivě požádal, aby ho zdviží dopravil do druhého poschodí.

»K službám, pane!« odvětil urostlý, v ramenech široký, červenolící »liftboy« hotelu »Palác«, největšího to hotelu v San Francisku. »Ale týká-li se to návštěvy u pana Steeverse, dovoluji si oznámit, že mám od něho příkaz po dvě hodiny nikoho k němu nepouštět. Ten příkaz jsem dostal před půlhodinou, tudíž ještě – «

»Chci nahoru! « prudce jej přerušil rozčilený muž.

»Lituji, pane – «

»Hrome! Přestaň! Co je ti po tom, ke komu chci jít! Ostatně, proč ti pan Steevers přikázal, abys k němu nikoho nepouštěl?«

»Řekl mi, pane, že bude dvě hodiny spát.«

»Spát! Spát!« zabouřil podivný návštěvník a ošklivě se zašklíbil. »Chci nahoru! Budeš-li se dále vzpírat, poučí tě ředitel hotelu, jaké jsou tvé povinnosti. Honem!«

»Co je to tady? Co se hádáš, Dicku?«

Znenadání se vynořil u vchodu ke zdviži ředitel hotelu.

»Vzpírá se mě dopravit do druhého patra,« žaloval cizinec. »Vzpírám se,« vysvětloval Dick Roberts, »poněvadž tento pán, který u nás nebydlí, hodlá vyrušit ze spaní pana Steeverse v čísle 35 v druhém patře a poněvadž mně pan Steevers nakázal – – «

»Naprosto jsem mu neříkal, že chci budit pana Steeverse,« soptil neznámý. »Chtěl jsem jen zajet do druhého patra. Konec konců se tam mohu dostat po schodech.«

Rozdurděný cizinec se chystal zahnout za roh ke schodišti.

»Pardon, pane!« volal za ním ředitel hotelu. »Zamýšlíte skutečně k panu Steeversovi, jenž u nás bydlí už týden a jemuž jsme povinni ve všech přáních vyhovět?«

»Zajisté! Jdu k panu Steeversovi.«

»Promiňte, pane,« s klidným důrazem namítl ředitel. »Nepůjdete k panu Steeversovi!«

»Blázni!« vybuchl neznámý. »Ukáži vám, že půjdu k panu Steeversovi!«

Odskočil k domácímu telefonu, umístěnému deset kroků od zdviže, a nežli tomu mohl ředitel hotelu zabránit, zavolal: »Haló – haló! Číslo 35. Mister Steevers? Zde Salvini. Lidé v hotelu mě k vám nechtějí pustit. Jakže? Za půl hodiny? Tak tedy! Ano, za půl hodiny přijdu.«

Rozčilený pan Salvini rychle pověsil sluchátko a bez jakéhokoliv pozdravu odkvapil.

Ředitel hotelu stál půl minuty mlčky. Potom hbitě přistoupil k telefonu a zavolal číslo 35. A volal znova. Znova.

»Pojď sem, Dicku!«

Dick Roberts přijal od ředitele sluchátko.

»Co slyšíš?«

Hoch se vesele zasmál. »Chrápání pana Steeverse.«

»Dobrá. Ten náš host skutečně spí. A jak si vysvětlíš slova onoho Sal –«

»Salviniho.«

»Ano, toho Itala, jak se mi zdá podle výslovnosti.«

Dick pokrčil rameny. »Přejete si, pane řediteli, abych –«

»Abys mně oznámil, až se zas ukáže.«

»Prosím! Učiním tak.«

Dick Roberts měl toho dne mnoho práce s dopravou hotelních hostů nahoru dolů. Záhadný Ital Salvini se neobjevil. Když se však pozdě k večeru zastavila zdviž v druhém patře, kam dovezla jakéhosi mexického obchodníka, Dick vystoupil na chodbu a rychle jako blesk se octl u dveří pokoje pana Steeverse. Zaslechl totiž odtamtud hlučný hovor dvou osob. Pan Steevers mluvil vlastně velmi klidně, ale druhá osoba přímo ječela. Dick ihned rozeznal hlas Salviniho. Patrně se vplížil do druhého patra po schodech, když jel Dick ve zdviži nahoru. Bylo slyšeti slova »miliony«, »kupy zlata«, »báječná kořist« a ještě několik jiných, stejně podivných slov. Ale Dick se nemohl omeškávat. Sjel dolů a neprodleně běžel podat zprávu řediteli hotelu.

Dověděl se však, že ředitel odevzdal právě službu svému zástupci, a že se vzdálil. U zdviže nalezl Dick druhého liftboye, jenž jej měl vystřídat. Řekli si, co bylo potřebí, a už se Dick spěchal přestrojit. Obával se, že podezřelý Salvini zatím z hotelu zmizel. Ale vrátný, jehož se zeptal, dosud prý neviděl odcházet toho černovlasého člověka, který mu byl už beztoho nápadný svým častým příchodem do hotelu a vzrušeným chováním, a kterého by prý jen tak zhola do domu nepouštěl, kdyby ho nebyl jednou viděl ve společnosti pana Steeverse, o němž bylo v hotelu známo, že je to ohromný boháč a vážený finančník z Nového Yorku. Vrátný byl proto k Dickoví sdílný, poněvadž si tento hoch získal v hotelu pověst vzorného zřízence. A ani se Dicka neotázal, proč že se zajímá o toho Salviniho. (Dick mu byl právě řekl jeho jméno.)

Ze zprávy vrátného vyplynul úsudek, že záhadný Ital dlí doposud v hotelu.

Dick vyšel na osvětlenou ulici. Vzdálil se však od brány sotva na několik kroků. Za sloupem, který s jinými sloupy, stejně slohově vytesanými, tvořil nejpěknější ozdobu krásné hotelní budovy, našel místo, s něhož výborně viděl k bráně.

Jaký byl jeho úmysl? Stopovat Salviniho, zjistit, jaký je to ve skutečnosti člověk, v jaké společnosti se pohybuje, kde bydlí – a podle toho posoudit, nejsou-li jeho tak časté návštěvy v hotelu nebezpečny jednak hostům, jednak dobré pověsti hotelu. Dick Roberts byl tak trochu žárliv na tuto dobrou pověst, tím více, čím častěji se přiházívaly v jiných, méně významných hotelích San Franciska události, které svým dobrodružným rázem překonávaly nejdivočejší příhody celého severoamerického západu. Dick Roberts se nenarodil v San Francisku. Jeho rodiče byli ze severovýchodní oblasti. Neměl tudíž horké kalifornské krve, pro niž je každá rozrušující příhoda rozkoší. A vždyť samo San Francisko, neboli – jak tamější lid prostě říká – Frisko, je dítě více méně šťastných dobrodružství! Kde se nyní k obloze vypínají úžasné železné mrakodrapy, stála před rokem 1847 bídná španělskoamerická vesnice. Tohoto roku proletěla zvěst, že byly v Kalifornii objeveny spousty zlata. Ihned se tam hrnuly tisíce, desetitisíce dobrodruhů a s nimi vášně, neplechy, neřesti a hrůzy. Náhle nabyté bohatství plodilo více zla než dobra. Za dvě leta byla kalifornská půda oloupena o poslední zrnko zlata. Ale stálo zde velké město, trvalé ovoce té zlaté úrody, a v něm bohatství, vábící k sobě nadále rozmanité dobrodruhy. Přijížděli po železnici od východu a jihu a po moři od západu. A přinášeli s sebou ustavičný ruch a nutili vlastníky hotelů k největší ostražitosti. Neboť měl-li takový podezřelý cizinec prázdnou tobolku, měl zato najisto v kapse revolver a někde jinde dobře nabroušenou dýku. Takové poměry byly v San Francisku i roku 1897, v době událostí, o kterých vypravujeme.

Dick Roberts si umínil, že všemi prostředky ododhalí pravou tvář Salviniho. Zdál se mu zvlášť nebezpečným proto, že se vetřel v důvěru pana Steeverse, nesmírně bohatého finančníka. Dick hodlal nasbírat důkazů, jež by dosvědčily špatnost podezřelého Itala; a důkazy ty odevzdá řediteli hotelu »Palác«, aby Steeverse varoval.

Konečně Salvini vyrazil na ulici. Počínal si jako vždy nervosně. Chvíli téměř běžel. Ale pojednou stanul a rozhlížel se. Zamířil k stanovišti nájemných vozů. Dick se lekl, neboť by mu Salvini unikl s obzoru, kdyby si vzal vůz. Aby ho v jiném voze pronásledoval, na to Dick neměl peněz.

Uprostřed ulice se Ital rozhodl jinak. Vrátil se na chodník, po němž dříve šel, a mnoho nechybělo a býval by se octl tváří v tvář liftboyovi z hotelu. Dick se vynasnažil rychle se vmísit mezi četné chodce. Ostatně bylo skoro jisto, že by ho Salvini nepoznal. U zdviže měl hotelový stejnokroj, nyní byl oblečen do vlastních šatů.

Ubíhaje hlavní třídou dával Salvini ustavičně najevo, že je velice rozčilen. Chvílemi mávl rukou, a když zahnul do postranní ulice a Dick pospíšil za ním, aby mu nezmizel s očí, zaslechl docela jasně Italovo brebentivé blábolení. Lidí bylo v té ulici málo, ale někteří si všimli podivína a otáčeli se za ním.

Zakrátko se octli, Salvini a Dick, v končinách, které se nápadně lišily od tříd a ulic ve vnitřním Frisku. Mladému liftboyovi byly tyto ulice naprosto neznámy, ale měl bezpečné tušení, že směřují k přístavu. Domy zde byly nízké, na zevnějšku většinou zanedbané, a Dick postřehl, že v některých bydlí Číňané. Musil se teď míti na pozoru, aby ho Salvini nezpozoroval. Na štěstí pro Dicka nabývalo Italovo rozčilení čím dál tím vyššího stupně, což bylo zřejmo z hereckých rozmachů jeho rukou a ze samomluvy, jež byla nyní docela hlasitá. Na křižovatce, k níž došel, Salvini se znenadání otočil vzad. Dick se kvapně zahleděl stranou do jakési chatrné zahrádky a šátkem si zakryl půl obličeje. Seznal však ihned, že onen pohyb vzad měl

jenom ten účel, aby Ital prozkoumal okolí a přesvědčil se, že nezabloudil.

Zamířil potom vpravo do ulice ještě pustší a skoro temné a zrychleným krokem zmizel v domečku, který vypadal, jako by jej byl nějaký obr přišlápl k zemi.

Dick byl v nesmírných rozpacích. Co počít? Po ulici se plížily postavy čínských mužů a žen a věnovaly mu pozornost, jež nebyla zrovna příjemná. Zajít až za nestvůrné stavení, v němž se ztratil Salvini, zdálo se mu nevhodným. A vrátit se znamenalo pro Dicka žalostnou prohru. V těch trapných nesnázích utkvěl očima na přihrbeném oranžovníku, o který se opíral na druhé straně ulice nízký domek. Přešel nenápadně k němu a skryl se v jeho stínu.

Netrvalo ani pět minut a Salvini se znova objevil na ulici. Ale nikoliv sám. Ze stavení vyšel s ním Číňan. Pokud mohl Dick v temnu rozeznati, byl to mladý, silný chlap. Mluvili horlivě, pohazovali

Čtyřicet zlatokopů »Excelsior« přivezl, a každý z nich nesl pytel . . . (Str. 16.)

rukama a spěšně se dali nazpět cestou, po níž sem Salvini a Dick došli. O čem mluvili, nebylo možno rozeznati.

Nyní musil být mladý liftboy z hotelu »Palác« mnohem opatrnější. Ponechával dvakrát větší mezeru mezi sebou a pospíchající divnou dvojicí. Hned u křižovatky se Salvini a Číňan odchýlili přímým směrem k mořskému pobřeží.

Tvářnost domů se rázem změnila. Ani tady nevynikala sice městská čtvrt zvláštní výstavností, ale v domech bylo živo a v každém třetím nebo čtvrtém veselo a bujno. Byla to přístavní čtvrt San Franciska, a ty oživené domy byly hostince. Námořníci z lodí, jež zakotvily v překrásné zátoce San Franciska, popřávali si tam při vřískavé hudbě s lodníky, jejichž koráby se chystaly na mořskou cestu. Dick Roberts za svého poměrně krátkého pobytu ve Frisku přečasto si už zašel do přístavu, aby se pokochal čarovnou podívanou na útvar zátoky a na kotvící i plující loďstvo. Ale v této námořnické končině nebyl dosud nikdy. Věděl, že se valně nedoporučuje vydávati se sem na noční kratochvilnou procházku, a proto pociťoval jisté mrazení, když se chvatně vyhýbal podnapilým námořníkům, nechtěje spustit s očí Salviniho a Číňana.

Domy byly větší a větší, hostince rozsáhlejší a hlučnější. Na jakémsi náměstíčku zářila ve velkém domě všecka okna, a poněvadž byla otevřena, hlahol se z nich daleko roznášel. Před tímto velikým domem stálo mnoho povozů, a stále některé odjížděly a jiné přijížděly. Na náměstíčku se kupily hloučky námořníků kolem jakýchsi divných gentlemenů, oděných do rozmanitých zimních obleků, většinou silně zchátralých. Tito gentlemeni byli však rozveselenější nežli sami námořníci.

Dick Roberts kvapně obcházel jednu takovou skupinu, a v tom okamžiku zahlédl Salviniho a Číňana mihnouti se v bráně ozářeného domu. Zastavil se a ostře se za nimi díval.

Od rokující skupiny se oddělil jeden z námořníků a pokročil k němu.

»Snad mě zrak neklame,« bodře promluvil. »Za kým se tak toužebně díváš, milý Dicku?«

Dick utkvěl hodně vyjeveně na zavalitém námořníkovi.

»Ah – pan Natty! Dobrý večer! Zatoulal jsem se sem a pozoruji, že se tu nikterak nevyznám. Jaký je to dům tenhle veliký, osvětlený?«

Natty byl přítel nebožtíka Dickova strýce Johnsena, ale s Dickem se vídali zřídka.

»Jaký je to dům? Jako každý jiný, jenomže trochu větší a tentokrát zvlášť oživený. Náleží obchodní společnosti »Alaska«. Přivezli jsme dnes na parníku »Excelsioru« zlatokopy z Alasky a jejich nesmírnou kořist. Přál by ses na ně podívat?«

»Přál bych si, pane Natty.«

»Pojďme!«

***

Nazejtří po ránu stál Dick Roberts u vstupu ke zdviži v hotelu »Palác«, hluboce zamyšlen a opíraje se o stěnu zíral do prázdna. Pojednou se ozvalo těsně před ním: »Druhé patro pětatřicet!«

Byl to prudký hlas Itala Salviniho, jenž se před ním zjevil zcela nenadále.

Vzpamatovav se, Dick se uklonil: »Prosím, pane.«

Dopravil Salviniho do druhého patra. A když se zas vrátil do přízemí, nanovo se opřel o stěnu a dále dumal.

V pokoji číslo 35 ležel na pohovce hromotluk pokročilého věku. Nohy měl nataženy přes židli, na hlavě tvrdý klobouk, v ústech dlouhý doutník.

»Byl jsem tam! A viděl jsem to. Vlastníma očima jsem všecko viděl.«

Salvini vychrlil tato slova jedním dechem, Steeverse ani nepozdraviv.

Hromotluk, ležící na pohovce, klidně se usmál: »Kde že jste byl, mister Salvini? A co jste viděl?«

Rozčilený mužík přiskočil k Steeversovi, zaťal obě pěsti a zašermoval jimi před jeho obličejem.

»Vy se ptáte, kde jsem byl a co jsem viděl? U všech hromů! Což jste mne nevyzval, abych tam šel?«

Chytil oběma rukama hromotluka za límec kabátu a zatřepal jím. Pan Steevers se znova usmál: »Nechápu, misters Salvini, proč mnou třepáte jako lahvičkou s medicínou, místo abyste mi řekl, kde jste byl a co jste viděl.«

»Protože – protože –.« Všecko se na mužíkovi chvělo nervosním rozčilením.

»Neračte se durdit, mister Salvini, a raději mi řekněte, kde jste byl a co jste viděl. Snad si budu potom moci udělat úsudek.«

»Byl jsem v domě »U polární hvězdy«. Včera, 10. července, vrátil se »Excelsior« ze severu. A víte, co přivezl? Za čtvrt milionu dolarů zlatého písku pro společnost »Alaska Commercial Co.« Za čtvrt milionu dolarů! Vyrýžováno za tři měsíce – a není tam doposud mlýnů na mletí hornin – a vůbec je všecko ještě v plenkách.«

Flegmatický Američan vzhlédl trochu pozorněji. »Je-li tomu skutečně tak –«

»Hrome, chcete-li, zeptejte se!«

»To by bylo opravdu –«

»A co myslíte, že přivezl »Excelsior« kromě toho?« Salvini se opovržlivě ušklíbl. »Snad ledové kry? Nebo usušenou eskymáckou špínu? He? Jste zvědav, co přivezl?«

Steevers si už opět blahobytně hověl. »Vždyť vy mně to povíte.«

»Zajisté že vám to povím. Ale ne, že byste si to zasloužil. Slyšíte? Jste jako ryba. Ryba a zároveň žába. Čtyřicet zlatokopů »Excelsior« přivezl, a každý z nich nesl pytel na hřbetě. Povídám, chlapi odraní, osmahlí, špinaví – ale to nic. Shodili s beder pytle, a kdo neměl pytle, nesl kufr a v něm sklenice od konserv. A teď to začalo! Před úředníky »Alaska Co.«. Pytle se otvíraly, sklenice se otvíraly. Haló! To blýskání zlatého prachu! A u stolu, na nějž jej sypali jako prášek na

zuby, stáli muži s váhami. Páni z »Alaska-Kompanie« jistě se při vážení nešidili. Ale potom to cinkání dolarů! Víte, co dostalo těch čtyřicet lidí? Půl milionu dolarů! Slyšíte? Tři sta a padesát liber čistého, krásného zlatého prachu leželo na stole – a my jsme čuměli. Půl milionu dolarů! Za tři měsíce práce! A proč toho nebylo ještě víc? Poněvadž by byli víc neunesli. Slyšíte? Prostě proto, že si nemohli víc naložit. A také poněvadž neměli víc pytlů. Jiný parník je už hlášen. Veze zlata za milion dolarů pro »Alaska-Kompanie« a opět velký počet zlatokopů. Jako oblásky se tam povalují hroudy se zlatem. Jako oblásky! – Ale ovšem, vy si raději pokuřujete a ležíte na pohovce.«

Hromotluk se dal hlasitě do smíchu.

»No – a teď se smějete!«

Kdosi zaťukal. Hotelový sluha přinesl Steeversovi telegram. Když se vzdálil, Salvini se otázal: »Co je, Steeversi? Něco důležitého?«

Mister Steevers vstal. »Celý svět se zbláznil.«

»To je pravda, ale není to nic nového.«

»Můj společník mně telegrafuje z Chicaga téměř totéž, co jste mi právě vypravoval.«

»Vidíte, a –«

»Nevyrušujte mne. Mám co dělat.«

Mister Steevers šel pomaloučku ke stolu, usedl, vyňal z kapsy plnící pero s držátkem, ovinutým zlatými nitěmi, vytrhl z bloku list papíru a dal se do psaní.

Salvini přeběhl několikrát pokoj, strhl s hlavy klobouk a vykřikl vztekle: »Dobrý den, sire!«

Byl již u dveří, když se Steevers otočil: »Vrátíte se za deset minut?«

»Ne! Vůbec se už nevrátím. Zatelegrafuji vašemu bratrovi. Budu na vás žalovat. Vyhodím za telegram čtyři dolary.«

Mister Steevers už zase psal.

»Ano! Čtyři dolary vyhozeny. Najdu si někoho jiného.«

Mister Steevers se nevyrušoval.

»Poroučím se, sire!«

Steevers se klidně usmál. »Tak – a teď jsem hotov.«

»A já jsem s vámi také hotov, docela hotov!«

»Sedněte si a poslouchejte! Přijímám vás do služeb. Denně třicet dolarů, jídlo a vše ostatní. Budete mi sloužit jako vůdce. Podmínka – abychom získali ještě vhodné pole k rýžování.«

»To je moje věc.«

»Dobrá! Já dám peníze, vy jste ředitelem. Deset procent ze všeho zlata, kterého dobudeme. Kdy vypluje »Excelsior« opět na sever?«

»Zítra večer v šest hodin.«

»Minutu před odjezdem jsme u nástupiště. A teď jděte telegrafovat a telefonovat. Zítra v devět hodin ráno chci telefonicky mluvit se strojírnou firmy Dunn, Whorser a spol. Dodají celou soustavu stoup, šedesát kladiv, za čtyři neděle z Friska. V deset hodin: mister Sunset, železné baráky. Dodat čtyři vytápěcí baráky za čtyři neděle z Friska. V jedenáct hodin: mister Smith, Alaska – Steamer – Kompanie, potřebuji ode dneška za čtyři neděle vlastní loď. Ve dvanáct hodin: mister Northing – potřebuji pro sto mužů úplný oblek. Konservy, maso pošle můj bratr z Chicaga. – Potřebujete peněz?«

»Ovšem.«

»Tady je tisíc dolarů zálohy na zisk. A zde telegramy – prosím, abyste je sám podal. A teď mě nechte. Chci si ještě pohovět.«

Nečekaje odpovědi mister Steevers si lehl opět na pohovku, nohy přes opěradlo, podpatky na umyvadlo, a zavřel oči. Salvini byl radostí bez sebe. »Mister Steeversi, jste velký muž, nebudete toho litovat.«

»Rrrr! Rrrr!«

Mister Steevers chrápal už jako parní pila. Salvini naň hleděl užaslýma očima. Potom smekl: »Dobrý den, sire!«

»Rrrr!«

Pozdrav byl zbytečný.

Salvini nepoužil zdviže. Sletěl po schodech a přímo do kanceláře banky v přízemí hotelní budovy,

»Prosím, šek – tisíc dolarů –«

Pokladník vrhl jen matný pohled na podpis a vyplatil peníze. Salvini se tvářil velmi ledabyle, když je strkal do tobolky. A potom se odebral do pisárny hotelu.

Usedl a nejdříve si přečtl kabelový telegram, jejž chtěl Steevers poslati svému bratrovi: »Ihned poukázat bance milion. Jdu, jak smluveno, zítra na Klondike.«

Salvini se zubil jako člověk, kterému se zdařila velká věc. Odebral se do místnosti, kde se podávaly telegramy, vyřídil tam svůj úkol a šel do telefonní centrály, aby zavolal dodavatelské firmy, jež naznačil Steevers. Byl se sebou velice spokojen. –

V té chvíli konal ředitel hotelu povšechnou »létací« revisi a náhodou zahlédl Salviniho. A druhou náhodou, jež byla mnohem horší, se stalo, že se donesl k ředitelovu uchu rychle za sebou trojí signál, kterým se dožadují hotelní hosté dopravy vytahovadlem. Jako vítr se hnal k zdviži.

»Zlořečený klacek! Spí za bílého dne!«

»Pardon, mister Hawlande, já jsem nespal.«

Ale ředitel nebyl vlastně v neprávu, neboť Dick Roberts stál u zdviže jako ve snách a třikrát přeslechl zvonění.

»Ti klackové!«

Ředitel byl rozzuřen. Co se to děje s těmi kluky? Před minutou zastihl čínského boye Čun Lia, jak stojí rozrušen u žebříku, nečinně, houbu a kůži v rukách, a když naň křikl, hodil mu ten žlutý holomek své náčiní jednoduše pod nohy a utekl – inu, prostě utekl, takže jemu, řediteloví, nezbylo ani času, aby ho sám vyhodil.

A teď tady najde Dicka Robertse, spícího za bílého dne! A býval ten hoch přece vzorem horlivosti a píle! Nyní se však naráz změnil. Včera mu ředitel nakázal, aby ihned hlásil, objeví-li se znova ten

vtíravý Ital, co obtěžuje finančníka v č. 35 v druhém patře. Byl tady, anebo tady doposud je, a Dick nehlásil nic!

Po schodech přicházela mladá, sličná dáma.

»Mylady,« oslovil ji ředitel, »zajisté vy jste to byla, co jste volala na zdviž?«

»Ano, já jsem zvonila.«

Ředitel se nanovo osopil na Dicka: »Ty jsi spal! Žádné odmlouvání! Třikrát bylo zvoněno. Mylady se nedočkala. Kliď se odtud! Jsi propuštěn! Pryč!

V kanceláři se s tebou vyrovnají. Mohu potřebovat jen pilné lidi.«

Ředitel řádil jako tygr.

»Ale, mister –« pokoušel se Dick mluvit; nedostal se však k slovu. Dámu, jež měla výraz veliké energie a zároveň dobrosrdečnosti, velmi zamrzela tato scéna. Bylo to zřejmo z jejích rozpaků. »Věru bych nerada, aby k vůli mně ubohý mladík –«

»Ubohý mladík! Pardon, mylady! Lenoši jsou to, nic jiného! Čeládka! Zahaleči!«

»Ale on má tak upřímný pohled – a byl tak ulekán. Domnívám se, že jeho provinění přec jenom není tak veliké –«

»Má konat své povinnosti. Proč spí?«

»Prosím –«

»Je mi líto, mylady. Co jsem řekl, neodvolám.«

Miss Blanková povzdychla. »Jaká pomoc! Chtěla jsem oznámit, že jím ve svém pokoji.«

»K službám!«

Dáma vstoupila do zdviže. »Kdo mě však dopraví nahoru?«

»Já sám, mylady.«

Jindy nebýval ředitel tak laskav k hostům, zejména ne k takovým, kteří bydlili – jako právě miss Blanková – až v sedmém patře. Patrně se přece jen trochu hanbil za výbuch vzteku před dámou, a pak – tato energická, hezká žena vzhledu skoro ještě dívčího, jež cestuje sama, vzbudila v něm veliký zájem.

»Došla moje zavazadla?«

»Ihned budou donesena.«

»Postarejte se, aby byla zítra včas na parníku.«

»Na japonském?« Jeho obdiv vzrůstal.

»Nikoliv, na Excelsioru.«

»Cestujete do Tacemy?« Sám nechápal, proč je tak zvědav.

»Ne, můj cíl jest Klondike.«

»Klondike?«

Tvářila se, jako by nepozorovala jeho úžas.

»Ale, mylady, sama dáma – to je přec nebezpečná odvaha.«

»Zajisté.« Vyslovila toto jediné slovo s dokonalým klidem.

»Mylady tam má příbuzné? Snad v Dawson City?«

»Nikoliv.«

Nyní se dáma zasmála. »Objednáte mi dojista snídani!« Vešla do pokoje, pokynula ředitelovi s blahosklonností poněkud uštěpačnou a přec nikoliv nevlídnou a zavřela dveře.

Mister Hawland opět se už čertil. On, ředitel hotelu »Palác«, tolik se snížil, že vedl osobně dámu do pokoje v sedmém patře, a teď ona ho ještě tak odbyla! Vždyť mu zavřela dveře před nosem!

Sjel dolů, ale ku podivu, jakmile se dostal do přízemí, zapomněl na svou zlost a přemýšlel jen o tom, jak je možno, že se chce taková hezká, mladá dáma sama vydat do Klondike.*)

»Dick Roberts? Kde vězí ten klacek?«

Jeden ze zřízenců, kteří stáli dole, starajíce se o zavazadla cestujících, zvolal: »Toho jste přec vyhodil, mister Hawlande.«

Teď se mu ho zželelo, i křikl do kanceláře: »Dick Roberts může zůstat.«

*) Klondike je vlastně řeka, přítok Jukonu v severozápadní nehostinné britské Americe, kde byla r. 1896 objevena zlatonosná půda. Zlatý pruh postupuje odtud na poloostrov Alasku (Aljašku), jenž přináleží severoamerickým Spojeným státům. Podle řeky říká se i okolní krajině Klondike. Střediskem zlatokopů se stalo Dawson City při ústí Klondike. Pozn. překlad.

Účetní, starý muž, vzhlédl: »Je už pryč.«

Hawland pohodil rameny: »Je tedy pozdě.«

Účetní zabručel: »Tolik plakal ten hoch.«

Teď se ředitel zas zlobil, že byl chlapec pryč. Ne však k vůli němu – ale kdyby dáma přišla dolů a kdyby stál Dick u zdviže, byl by mohl ředitel říci: »Na vaši přímluvu, mylady.« Ostatně je to nesmysl.

»He, mister ředitel!«

Volalo se z jídelny.

Mister Hawland tam musil dát cosi do pořádku.

Kapitola II.

ZA ŠTĚSTÍM.

Na ulicích Friska plno ruchu a spěchu. Ačkoliv se den schyloval k večeru a obchody byly dávno zavřeny, divoce to vířilo na hlavních třídách, a především v ulicích, mířících k přístavu.

V jedné z postranních ulic, chudých a temných, nebylo však potuchy po tomto hlučném životě. Sídlily tam bída a smutek v dřevěných domech, podobných skříním s četnými přihrádkami, z nichž v každé se tísnila celá rodina.

Rodina Robertsova měla také jednu takovou přihrádku. Ale bydlila čistě a spořádaně.

Toho večera se v jejich světnici hovořilo tesklivě.

»Povídám ti, ženo, že to nejde.«

»Mlč, najdeš si něco jiného.«

Muž se hořce usmál. »Něco jiného a zas něco jiného! Člověk se do práce ještě ani řádně nevpraví a už o ní přijde. Co je mi platno, že rozumím účetnictví a čemu jinému! Kdo nezačne jako podomek nebo čistič lahví, nikdy se nestane účetním nebo něčím podobným. Od té

doby, co jsem si zlomil nohu, která je podnes slabá, není se mnou nic. Nevidím jiného východiska, nežli se vystěhovat někam na východ, kde je víc potřebí pracujícího lidu.«

Robertsova žena potřásla hlavou. »Myslím, že bys ani jinde mnoho nesvedl.«

A zadumala se. Nemohla v této chvíli přenésti přes srdce, aby oznámila mužovi, jenž přišel o zaměstnání, že i ona dostala výpověď v prádelně, v níž pracovala. Ovšem, Číňané jsou přec lacinější než jiné děti člověčenstva!

Pokud žila Robertsova rodina v Novém Yorku, jakž takž se životem protloukala. Pojednou se na ni usmálo štěstí. Zcela znenadání jim dopsal z Friska vzdálený strýc, starý muž, jenž měl sklenářský obchod, aby se k němu přestěhovali a za čas aby od něho obchod převzali. To bylo před rokem. Rozumí se, že Robertsovi manželé zajásali. Vypravili se se synem Richardem, jemuž říkali po americku Dick, neprodleně na západ, do Kalifornie, do San Franciska.

Strýc dlouho nežil. Dickův otec Frank se stal jeho dědicem. Ale uplynul jediný den a zděděný domek se octl nenadálým otřesem země v troskách a zasypal otce Robertse.*) Měl zlomenou nohu, utrpěl i jiné pohmožděniny, ale uzdravil se. Arciť slabost v nohách mu zůstala. Co dostal na pojistném, nikterak nestačilo na výstavbu domu nového. Prodal tudíž staveniště a od toho času trval jeho boj o nějaké místo. Působilo to zhoubně na jeho mysl a zdraví.

»Co ten hoch zas najde!« divil se otec Roberts. »Včera přišel tak pozdě a ani dobře nevysvětlil, kde se tak dlouho potloukal. Nelíbí se mi to.«

Matka pohlédla na hodiny. »Však on už přijde. Zdrželi ho asi v hotelu.«

Odmlčeli se. Za chvilku otec zahučel, spíš jen pro sebe: »Ano, kdybych byl sám, věděl bych, co učinit.«

*) Netýká se strašného zemětřesení z r. 1906, jež pobořilo téměř celé San Francisko. Pozn. překl.

Matka Robertsova se naň podívala a zasmála se: »Jsem ti v cestě?«

»Ale, Helenko, to já jen tak.«

Tušila, že má muž cosi na srdci, ale poněvadž mlčel, nechtěla naň naléhat. Však on s tím přijde ve vhodný čas.

Vtom se dveře otevřely a Dick vstoupil.

»Konečně, Dicku!«

Statný, na patnáct let neobyčejně vyspělý hoch ani nepozdravil. Nebyl vesel jako jindy a beze slova pověsil čepici na hřebík na stěně.

»Co se stalo?«

Z očí mu vyhrkly slzy. »Vždyť to můžete uhodnout. Vyhnali mě.«

»Vyhn –« matka naň upřela oči.

»Cože tě –« žasl otec.

»Poněvadž jsem nedal pozor. Poněvadž u zdviže třikrát zvonili a já jsem to neslyšel. Ne, skutečně, neslyšel jsem to.«

»A proto –«

»Měli pravdu, ale, tatínku, prosím tě, nedívej se na mě křivě. Sečkej, až všecko povím. Pobíhal jsem dnes skoro od rána městem a uvažoval jsem. Podívej se, tatínku, mám přece sílu! Za tři měsíce vyzískal jeden člověk skoro půl milionu dolarů – půl milionu! Včera večer jsem se o tom přesvědčil.«

Matka se vskutku polekala. »Co to povídáš, hochu?«

»Opravdu, tatínku, jediný muž půl milionu! A tolik, jako takový muž, dokážu také.«

»Ale, chlapče!«

Dick si matky nevšímal. Stál u otce. »Prosím tě, tatínku, neříkej hned ne. A třeba jako plavčík – chci jet zítra na »Excelsioru« do Klondike.«

Stalo se něco zvláštního. Matka se sice hlasitě zasmála, ale otec naprosto nebyl pohoršen. Udiveně se dívaje na syna, pravil: »Co víš o Klondike?«

»Byl jsem dnes proto vyhozen.«

»Jak tomu rozumět?«

Sotva dech popadaje vypravoval Dick o Italovi, o Steeversovi, o námořníku Nattym, o »Polární hvězdě« a co tam viděl a slyšel. Otec ho nevyrušoval, neposmíval se mu, naopak, dotazoval se a vypadal, jako by sám mnoho věděl. Potom vstal a pravil: »Ženo, teď ti něco řeknu: to bylo to, co jsem prve mínil. Hoch má pravdu. A kdybych byl sám –«

»Ale –«

»Byl jsem dnes v přístavu. A stejné věci jsem slyšel. Na lodi je dokonce ještě volné místo.«

Dick chytil otce kolem krku. »Tatínku, jeďme tam! Pracovat chci, tatínku, pracovat!«

Otec odmítal: »Nesmysl, hochu! Nemůžeme zde přec nechat matku samotnu.«

»Vezmeme ji s sebou!«

»Nemožno! Loď pluje přec toliko do Juneau, a odtamtud se musí několik neděl pěšky přes hrozný Chilkootský průsmyk.«

»Jak ty bys to dokázal se svou nohou?«

»Já bych to konečně dokázat mohl, nechodím zrovna zle, jenom rychle mi to nejde – ale ženská –«

»Tatínku, v hotelu byla dáma, která cestuje docela sama.«

Paní Robertsova vstala. »Tak už jednou řeknete, je-li všecko pravda, co tady hoch švadroní, anebo snad sním?«

»Zde se o tom píše, maminko, dokonce v novinách.«

Otec přikývl. »A mně to námořníci tvrdili, a vůbec jsem mluvil i s některými z těch mužů – –«

»Za tři měsíce skutečně tolik zlata?«

»Ano, ale ještě –«

Nyní se probudil i v Dickově matce zájem pro tu věc. Pokročila rázně ke skříni.

»Co chceš dělat?«

»Klobouk si vezmu. Pojď, Dicku! Promluvíme ještě s Nattym. Myslím, co může taková dáma z Nového Yorku, že já mohu do jista také.«

Hoch se div nedal do skoku. »Ovšemže! Maminka je přec tak silná.«

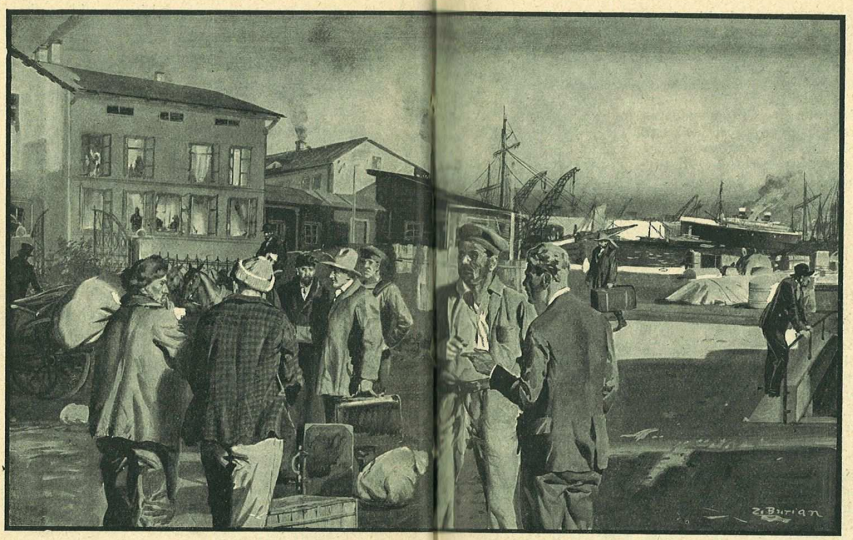
»Zlato se vypírá?«

»Z říčního písku.«

Zavalitá žena se zasmála: »No, na takovou práci, na praní si troufám.«

»Ne, Helenko, je to čiré bláznovství!«

»Půjdeme, jestliže skutečně –«

Už po východu slunce přicházeli do stavu první cestující . . . (Str. 30.)

Měla už klobouk na hlavě. »Tak tohle jsi mně prve nechtěl říci?«

»Ano, – tohle»«

»A kdy jede loď?«

»Zítra večer.«

»Mně by se to hodilo. Jenom se chci o všem sama přesvědčit.«

Zapomněli, že ještě nevečeřeli, a už se rychlými kroky brali nábřežím k veliké budově dopravní společnosti, v jejíž blízkosti kotvil také »Excelsior«.

A vrátili se domů pozdě, velice pozdě, a neulehli, dokud nenaplnili kufry všelikými potřebami a dokud nepřipravili balíky na cestu. Na přímluvu přítele Nattyho dostala Robertsova rodina poslední zbývající místa na parníku. Nyní se tvářili vážně a odhodlaně.

Zítřka využili k tomu, aby zpeněžili věci, které nemohli vzít s sebou, a aby nakoupili to, o čemž myslili, že jim to na výpravě prospěje. A potom šli opět do přístavu.

***

»Alaska-Commercial-Company« se vynasnažil vyzdobiti přístaviště. Na vysokých stožárech vlály pestré praporky. V středu stožárů vábil k sobě ohromný plakát. Ale nebylo na něm jméno lodi, nýbrž tohle: »Pearovo mýdlo jest jediné, které nezmrzne při padesáti stupních pod nulou.« Praktické! Za to, že loďařská společnost dovolila umístit zde tento plakát, zaplatil podnikavý obchodník celou výzdobu přístaviště.

Už po východu slunce přicházeli první cestující, chtějíce si zajistit nejlepší místa.

Diváky překvapovalo, že se tu neshromažďovaly dobrodružné postavy, nějaká spodina všech společenských kruhů, nýbrž vesměs mužové, z jejichž obličejů vyzírala odhodlanost. Šaty všech byly ku podivu skoro stejné. V červencovém vedru a jako opak k ženám, které mnohé z nich doprovázely v nejlehčím letním obleku, vypadali ti mužové prapodivně ve vlněných košilích, v kabátech podšitých

kožišinami a přepásaných koženými opasky, beranice na hlavách a nohy v holenicích, uvnitř pošitých kožišinou.

Pravilo se, že paroplavební společnost nepřijímá na své parníky nikoho, kdo nemá kromě dokonalého výstroje ještě několik set dolarů v kapse.

Odpoledne přijel vůz. Ve shromáždění diváků se ozvaly tlumené hlasy údivu. Vystoupila mladá dáma, jež bydlila v hotelu »Palác«. Neměla na sobě jako jiní šat »diggrů« (zlatokopů), nýbrž jednoduchý, ale pěkný oděv letní. Zakrátko přivezl hotelový zřízenec její zavazadla.

»Co ona tam chce?«

Neohlížela se vpravo ani vlevo. Vypadala vážně; jen v koutku úst se kmital nepatrný úsměv. Zmizela v kajutě.

Potom přišla rodina Robertsova. Otec byl od hlavy k patě oděn jako jiní hledači. Trochu kulhal a obličej projevoval velkou vážnost. Paní Helena šla vedle něho. Měla šaty z hrubého lodenu, na rameně nesla plášť z tlusté látky a v ruce velký kufr. Naposledy přišel Dick v stejném výstroji jako otec. Celým obličejem zářil a vypadal jako vtělená naděje. V jedné ruce měl koš a druhou držel na rameně dvě ohromné sekery.

Bezděky utkvěly oči lelkujících lidí na této rodině. Byl oceňován obsah koše. »Jsou-li v něm samé konservy, nezemrou hladem.«

»Haló! Vidíte?«

Zas kočár. Vyskočil z něho věčně uspěchaný Salvini a za ním pomalu mister Steevers.

»Prosím, je nejvyšší čas!«

Steevers se podíval na hodinky. »Ještě schází celá minuta.« Lezl klidně po schodech na palubu.

Siréna vyhoukla signál. Stroj zabral. »Excelsior« couval pomalu do moře. Kapela zahrála »Yankee Doodle« (americkou národní píseň, jež se stala později hymnou) na sta šátků se zatřepetalo pozdravem na rozloučenou, ženy, jež zůstaly na břehu, plakaly a tisíce diváků bylo

zasypáno statisíci malých cedulek, na nichž se čtlo: »Nejlepší cesta do Alasky! – Příští loď do Jukonu!« A zatím co »Excelsior«, když vyplul ze »Zlaté brány«, stočil příď k severu a ještě jednou pomalu objížděl celé město, sháněla už plavební společnost cestující k své příští cestě. –

V záři večerního slunce zmizely domy Friska. Zavanul vítr. Cestující se zařizovali. Dáma odešla ihned do své kabiny a už se neukázala. Steward dostal rozkaz, aby jí nosil jídlo tam.

Také mister Steevers si už nevšímal pobřeží a ležel nyní natažen na pohovce v jediné přepychové kabině na palubě. Mister Salvini probíhal rychlostí blesku všemi chodbami lodi a shledával nesčetné bedny a skříně, jež byly dodány od rána do večera na loď.

»Diggrové«, sedící kolkolem, hloubali povětšině v plánech a knihách, jež měli před sebou, a také v dopisech od příbuzných, kteří byli už tam na severu. A byli tu též někteří muži, kteří se tam ubírali už po druhé. A ti se tvářili nejstarostlivěji.

»Kdy tam budeme?« Jeden z nových naléhal těmi slovy na starého.

»Kde? V Juneau asi za osm dní.«

»A je to potom ještě daleko?«

»Záleží na štěstí. Někdy pět neděl, někdy –« Odvrátil se a nechal tazatele stát.

Docela vpředu byla rodina Robertsova.

»Nebylo to snad bláznovství, k čemu jsme se odhodlali?«

Otec Roberts, v obličeji plno starostí, položil ruku manželce na rameno.

»Jen až bude skončena cesta po moři!«

»Ale je to krásné! He, Dicku, rozluč se s Friskem!«

»Co pravíš, tatínku?« Dick seděl na bedně a upíral oči do jakési knihy.

»Co to čteš?«

»Učím se chinooku.«

»Čemu že se učíš?«

»Chinooku, indiánské řeči.«

Otec se zachechtal. »Je nás hledačů zlata tři sta, a zůstaneme ovšem pohromadě, aspoň do té doby, nežli tam dorazíme. K čemupak potřebujeme indiánštiny?«

Matka zaslechla jejich hovor. »Což půjdeme k Indiánům?«

Dick horlivě vysvětloval: »Dokonce k Indiánům dost divokým. Kolem Chilkootského průsmyku žijí Indiáni kmene Tlinkitů a dál na sever Indiáni Chilkati a ještě jiné kmeny. V samém Klondike se arciť dostaneme mezi Eskymáky.«

»Ale –«

»Neměj strachu, maminko, od nich se nepotřebujeme ničeho obávat.«

»Ale odkud to víš?«

»Vždyť jsem o tom přec mnoho četl.«

»Kdybych byla věděla –«

Ozval se otec: »Teď si dej ještě od hocha nahánět strachu!«

Přivinula se k manželovi. »A bude-li zle, zemřeme všichni tři společně.«

Dick se smál: »Ale, maminko, kdo by mluvil o umírání! Chceme se stát bohatými lidmi.«

»No – a což sami Indiáni nesbírají zlato?«

»Naopak, opovrhují jím.«

»Patrně jsou moudřejší než my.«

Na lodi zavanul ledový vítr, známý vítr, který v letních měsících činí kalifornské noci tak studenými.

»Pojď, ženo, půjdeme spat!«

Námořník Natty, přítel nebožtíka strýce, se přičinil, aby Robertsova rodina dostala na lodi zvláštní místo pro sebe, a doporučil ji vrchnímu námořníkovi.

Paluba lodi se vyprázdnila. Všude ticho. Tři sta lidí snilo o štěstí, které jim padne do klína v podobě červeně blyskotajícího zlata.

Nelze zrovna říci, že bylo v první kajutě »Excelsioru« nějak zvlášť živo. Byl to malý parník, něco přes tisíc tun. Lodí s větším ponorem nebylo možno tím směrem k severu používati. »Excelsior« byl především zařízen na náklady. A měl také už své osudy, neboť dlouhá léta sloužil jako loď velrybářská. Proto se také valně nesnažil, aby byl tuze elegantní. A nikdo to na něm ani nežádal. Osoby povětřím ošlehané, které nyní vezl, nebyly většinou nijakému přepychu zvyklé, a ty, které snad věděly o dobrém životě, měly teď na mysli jenom skvoucí zlato.

První kajuta, jež byla velmi malá, – vlastně jen obydlí kapitánovo – měla tentokrát víc hostů než obyčejně, a přec tam bylo skoro pořád mrtvé ticho. Z cestujících, kteří se plavili do Alasky hledat zlato, vůbec si málokdy někdo dopřál první kajuty, a lidé, cestující pro zábavu, nejezdili na »Excelsioru«.

V malých kabinách, které obklopovaly společnou jídelnu, jež byla zároveň »salonem«, bydlili především mister Steevers a Ital Salvini.

Mister Steevers promluvil sotva jediné slovo od chvíle, co vstoupil na loď. V sedm hodin se objevil ve dveřích – a snídaně musila být připravena. Pozřel svůj steak, pečenou rybu a rozmanité marmelády kromě chleba a másla s takovým chvatem, jako by musil pospíchat, aby byl v devět hodin ve svém novoyorském kontoáru. Potom se posadil naproti k psacímu stolu a kreslil a počítal, až jej steward upozornil, že se ve dvanáct hodin podává lunch (přesnídávka).

Mister Salvini se zatím míhal okolo jako raketa. Horečně kouřil cigarety, vyletěl na palubu a opět se vrátil do kajuty, dělal se tuze důležitým, žvanil s každým, a ostatně byl jediným člověkem, který popudil den co den pana Steeverse aspoň dvacetkrát k pustému hromování, neboť kdykoliv se ho chtěl Američan na něco zeptat, byl arciť vždy někde v neuvěřitelných končinách, buď nahoře u kapitána na velitelském můstku, nebo dole u topičů ve strojovně.

Potom tady byl ještě třetí host první kajuty, ale toho od odjezdu z Friska dosud vůbec nikdo nespatřil. Byla to miss Blanková, jež ze své kabiny vůbec nevyšla.

Po plavbě trochu bouřlivé zahnul »Excelsior« ze širého moře opět blíž k pevnině a klouzal klidně po vlnách. Kolkolem lemovaly hory obzor a četné rybářské čluny míhaly se opodál parníku. Cestující druhé kajuty tísnili se na palubě a pohlíželi na rušný obraz.

Právě plul parník kolem Townsendu u vstupu do zátoky, při níž leží kvetoucí města Tacema a Seattle. Také takové zvláštní hnízdo, tento Townsend, aspoň tehdy roku 1897; zrodil se v několika měsících z ničeho, když se myslilo, že tam jsou mocná ložiska zlata, a potom – zklamaná naděje. Čisté městečko s hbitou elektrickou dopravou po tratích, vybíhajících daleko do okolí, a nyní – bez lidí.

Za šest hodin vplul »Excelsior« do přístavu Viktorie na Vancouveru. Vancouver jest anglická oblast. Na břehu rozlehlá, široká promenáda. Honosné kočáry se projížděly podél ní. Na věžích celního úřadu a vládní budovy vlály anglické vlajky.

Udiveni tlačili se cestující na palubě. Loď byla mostem spojena s přístavištěm.

Také miss Blanková stála na palubě. »Je to Viktoria?«

Kapitán přisvědčil.

»Jak se tu dlouho zdržíme?«

»Dvanáct hodin.«

Slečna Blanková se téměř rozběhla do kabiny, a za několik minut přišla opět v plášti, zahalena hustým závojem, a pospíšila po mostě na pevninu. Hned za ní se ubíral po mostě mister Steevers, následován panem Salvinim, jenž nesl mohutnou aktovku.

Také ostatní cestující odešli s lodi. Vylákala je možnost, rozchodit se zas jednou na pevné zemi po několika dnech plavby po moři.

Kapitán se vzdálil se svými důstojníky, aby rychle opatřil pro loď novou zásobu uhlí.

Robertsova rodina se loudala po pobřeží. Za ty dny málo mluvila, ale mnoho vyslechla.

»Jen vydržíš-li to se svou nohou!«

»Ale, matko, vždyť už vůbec nekulhám.« Otec Roberts se vynasnažoval veškerou silou potlačit bolesti, jimiž jej dosud skličovala churavá noha. Ale vpravdě i on s obavami myslil na budoucí námahu.

Nyní šli podél skvělé pobřežní promenády a cítili se hodně osamocenými. Což nezdaří-li se jejich plán? Celý zbytek svého majetku vrazili do výstroje.

Za promenádou se vlévala do moře malá řeka, přes niž byl zbudován železniční most jediné tamější trati.

»Maminko, podívej se!«

Na vodě odpočíval značný počet malých kanoí, a opodál bylo vidět asi třicet stanů. Před nimi sem a tam přecházely ženy všelijak pestře oblečené a zaměstnávaly se domácími pracemi. Měly obličeje počerněny nějakou mastí, vlasy spleteny v copy a tyto copy vyšperkovány rozmanitými lesklými perlami. Vypadaly děsivě. Opodál si hrály nahé děti. Přinášely si ze sudů uzené ryby, ohryzaly maso a s kostrou si hrály. Muži, v horní polovici těla nazí, jen na plecích ověšení velkými vlněnými šátky, loudali se nečinně, ale důstojně po břehu mezi stany.

»První Indiáni!«

Paní Robertsová na ně pohlédla úzkostlivými zraky.

»Maminko, tihle jsou krotcí, žijí zde v reservaci (vyhrazeném území), ale tam dál, za Juneau, tam žijí ještě v úplné volnosti.

»Bůh nás opatruj!«

Robertsova rodina vykonala okružní cestu velmi tichým anglickým městem. Klid jeho ulic byl pravým opakem chvatu a ruchu, jaký věčně panuje v městech Spojených států amerických. Když se octli zas na pobřeží, zabočili do malého, pečlivě pěstěného parku a

unaveni zasedli na lavici. Naučili se šetrnosti a koupili si tudíž, aby se vyhnuli útratě v hostinci, chléb a uzenice a matka to nyní rozdělovala.

Vtom spatřili dámu, jež přicházela rychlými kroky prostranstvím. Sedla si na protější lavici.

»Maminko – vidíš? – to je ta dáma, co s námi sama jede do Juneau.«

»K vůli níž jsi přišel o místo?«

»Ona přec za to nemohla!«

Paní Robertsová se dívala na dámu. Bylo už šero, a miss Blanková, ponořena – jak se zdálo – do nějakého dopisu, vůbec si jich nepovšimla.

Nyní však přišel muž, který vzbudil v Dickovi zvláštní zájem. »Maminko, to je Američan z hotelu, o němž jsem ti vypravoval.«

Byl to skutečně mister Steevers. Vedle něho hopkoval nezbytný pan Salvini, nesoucí velkou brašnu.

»Máme ještě dost času, mister Steeversi.«

Američan se podíval na hodinky a přisvědčil. Při tom zavadily jeho zraky náhodou o lavici, na níž seděla slečna Blanková.

»Mister Salvini, jděte na loď napřed a řekněte kapitánovi, že přijdu za půl hodiny. Ne-li, může vyplout třeba beze mne.«

Pan Salvini váhal. Že se mister Steevers cítil dokonalým pánem lodi, tomu se Ital nedivil. Ale proč se teď omeškává?

»Někam ještě půjdete?«

»Ano.«

Mister Steevers si sedl na jednu z lavic, nikoliv na tu, na které seděla slečna Blanková, vyňal z kapsy noviny a začal číst.

Salvini počkal ještě okamžik. Konečně potřásl hlavou a šel. Slečnu Blankovou nezahlédl.

Ale pan Steevers seděl a četl jen do té doby, až Ital zmizel. Potom ustal, šel k miss Blankové a velmi zdvořile smekl klobouk.

Mladá dáma vzhlédla. Nesmírný úžas a zároveň nevole bleskly z jejích očí.

»Dovolte, mylady – jmenuji se Steevers.«

Pořád ještě se miss Blanková dívala na Steeverse s hněvivým údivem. Jeho chování se příčilo mravům. V Americe nikdy nesmí pán pozdravit dámu, dokud tato dáma při potkání nedá svým chováním najevo, že by jí byl jeho pozdrav příjemný.

»Promiňte, jsem-li tak smělý! Mám příkaz.«

Miss Blanková se zřejmě polekala. »Příkaz?«

Vstala.

»Skutečně! Dostal jsem telegram od svého obchodního přítele, pana Everstona v Novém Yorku.«

Miss Blanková zbledla, ale hleděla Steeversovi zpříma do očí. A v jejím pohledu bylo cosi zlobného.

»Nepřeji si poznat pražádný příkaz, který by vám byl mohl dát mister Everston.«

Chtěla se odvrátit, ale Steevers jí vstoupil do cesty. »Prosil bych vás, miss Blanková, přes to ve vašem vlastním zájmu, abyste mě vyslechla, a to hned nyní, neboť by vám bylo asi trapnější, kdybych byl na lodi nucen dovolávat se pomoci kapitánovy. Jsem pevně odhodlán vykonat příkaz, který mi dal telegraficky mister Everston, neboť bývám vůči svým obchodním přátelům spolehlivý.«

Ačkoliv i on mluvil hlasitě, pořád ještě zachovával tón obchodníka, který hovoří o nějakém obchodním podniku.

Slečna Blanková se naň dívala. Kolem bledých rtů jí teď pohrával dokonce úšklebek. »Nuže tedy – jaký je to příkaz, trváte-li na tom, abych jej slyšela?«

»Mám určitý příkaz přimět vás, abyste upustila od svého šíleného a ukvapeného předsevzetí, abyste se vzdala cesty do Alasky a abyste se ihned vrátila do Friska parníkem, který odtud odpluje zítra. Mister Everston vás tam bude očekávat. Chce vám všecko prominout a přijme vás s otevřenou náručí.«

Ve hlase slečny Blankové bylo cosi řezavého, když odpověděla: »Mě anebo mé peníze?«

»Ovšem že vás. Mám ostatně další příkaz, abych vám byl nápomocen při neodkladném poukázání peněz bance ve Frisku. Mohly by vám být ukradeny.«

»To můžete být docela kliden, mister Steeversi! Ačkoliv se domnívám, že zůstaneme oba ještě nějaký čas na téže lodi, je to teď první a zároveň poslední rozmluva, kterou spolu máme, neboť si přeji nemluvit s nikým, kdo je blízek panu Everstonovi. A nyní poslyšte! Jak víte, narodila jsem se v Kanadě a jsem tudíž Angličanka. Moje jmění, jehož správu chtěl pan Everston uchvátit –«

»Mister Everston je váš poručník.«

»Byl jím, ale teď jsem svéprávná. Svoje jmění, jež mi pan Everston zadržoval, ovšem jsem převzala, ale před dvěma hodinami jsem je uložila zde ve Viktorii ve filiálce »Kanadské banky«. Pokládáte-li to za nutné, mohu vám ukázat kvitanci. Nemám při sobě nic více, než co budu v nejbližších týdnech potřebovat, totiž než budu u svého bratra.«

»Musím vás přes to žádat –«

»Vy myslíte, aby mě ve Frisku zastrašováním zas přiměl k tomu, abych si vyžádala vrácení peněz? K tomu nedojde právě tak, jako je nemožno, abych se kdy stala Everstonovou ženou. Pobytu ve Viktorii jsem použila k tomu, abych se ohlédla po notáři. Odkázala jsem u něho darovací listinou své jmění bratrovi, a notáři jsem přikázala, aby hájil jeho zájmů, dokud se mi nepodaří jej nalézt. Vidíte tedy, že jsem docela chudá, a tím jsem dojista pozbyla ceny u pana Everstona. Ostatně však – jsem Angličanka a cestuji územím Spojených států do kanadského Klondiku. Kdybyste se mě odvážil na této cestě nějak obtěžovat, dovedou mne zástupci mé země chránit. Myslím, že je naše rozmluva u konce.«

Mister Steevers okamžik uvažoval. »Musím vás ještě prosit o adresu notářovu, abych –«

Slečna Blanková se zasmála. »Abyste ji mohl telegrafovat panu Everstonovi, neboť je možno, že jsem nemluvila pravdu. Proč ne? Mister Baker, Queenstreet 4.«

»Dobrý den, miss!«

Nepoděkovala za pozdrav. Mister Steevers chvátal k drožce. Nějakou dobu stála slečna Blanková, jako by byla nesmírně vysílena, a přejela si šátečkem obličej. Vydechla a ubírala se zvolna k lodi.

Robertsova rodina vyslechla nechtíc celou rozmluvu. S počátku si hovoru nevšímali, potom nechtěli odejít, aby ušetřili mladou dámu trapného dojmu, který by byla měla, kdyby zvěděla, že byla poslouchána.

Nyní se sebral též starý Roberts. »Je čas jít, nechceme-li se opozdit.«

Paní Robertsová přikývla. Potom bezděky řekla: »Ubohá dívka!«

Otec Roberts pohodil hlavou: »Dobrodružka, nerozvážná, lehkomyslná osoba, která utekla a jde za svou zkázou.«

«Nebo ubohé, nešťastné stvoření. Kdo ví, co vytrpěla.«

Roberts se usmál. »Ty máš už zase s někým soucit.«

»Považ, sama na takové cestě, aby vyhledala bratra!«

»Kdo ví, jaký je to bratr!«

»Ale, muži! Člověk se může domyslit, že ten mister Everston, nebo jak se jmenuje, je docela špatný chlap, který chce ošidit to ubohé děvče o jmění, a v jejím zoufalství –«

Otec Roberts se zasmál hlučně: »Ženo, teď máš aspoň zaměstnání a můžeš, pokud nedojedeme, vymyslit celý román.«

Zatím co slečna Blanková zvolila cestu temným parkem, aby nepřišla tak brzy mezi lidi, ubírala se Robertsova rodina nábřežím a viděla nyní loď před sebou. Parník supěl, připraven k odjezdu. V krátkých přestávkách houkala siréna.

»Už na nás čekají!«

Kapitán stál na palubě a nervosně hleděl k zemi. Robertsovy rodiny nedbal, k vůli ní najisto nečekal.

»Všecko tady?«

Vrchní námořník zavrtěl hlavou: »Chybějí mister Steevers a miss Blanková.«

»Miss Blanková mi může být ukradena, ale bez pana Steeverse nemohu odjet.«

V tom okamžiku přihrčela na pobřeží drožka, a mister Steevers rychle se octl na lodi.

Chystali se přehodit přístavní můstek, právě když přicházela ještě slečna Blanková.

Kapitán se výmluvně zašklíbil na Steeverse. Ten však nevěnoval slečně Blankové naprosto žádné pozornosti a šel, podle výrazu obličeje pohněván, do kabiny, kde ho už Salvini očekával.

»Všecko v pořádku! Čtyři stroje na lodi, potravin na šest měsíců.« Přerušil své hlášení a zahleděl se na Steeverse. »Kdo vám, mister, přesolil polévku?«

»Dobrou noc!«

Steevers zařval tento pozdrav tak zuřivě, že se Salvini odklidil nadobro shroucen.

Zatím se »Excelsior« šinul podél hustě zalesněného vancouverského pobřeží golfem Jiřího k severu. Světla velkého města Vancouveru zjevila se s pevniny jen na okamžik jako jasný zásvit na noční obloze.

Hodinu za hodinou byla jízda krásnější. Jeden den Nanaimo se svými uhelnými doly, téměř zakrytými ve stínu hustého lesa, a s domy, obklopenými vonícími růžovými zahradami, a nazítří, když přišli cestující za jitra na palubu, spatřili krajinu, jež měla docela charakter krajiny norské: na březích vysoké skály, množství ostrůvků, za nimi fjordy, hluboce se zařezávající do pevniny, a dál v pozadí hlavy vysokých hor s věčným sněhem. Časem se vodní dráha rozevřela a vlny oceánu bily do lodi; ale nežli se cestující uchystali onemocnět mořskou zimnicí, vsunuly se už nové ostrovy mezi loď a moře.

Opět uplynuly dva dny. Průplav se zúžil, ostrovy měly divočejší vzhled. Řidčeji a řidčeji byla na nich rozseta lidská obydlí, a čím dál tím častěji byly hory pokryty věčným sněhem. Mrožové a tuleni, odpočívající na skalách, zděšeně se vrhali do mořských vln, když se blížil malý parník. Rackové v hejnech lovili ve vodách, nesmírně bohatých rybami. Začasté se průplav zúžil tou měrou, že se podobal řece, a mezi vyčnívajícími skalními útesy prudce vířila voda.

Vrchní námořník přistoupil s úsměvem k Robertsovým lidem, kteří se opájeli vyhlídkou na krásu divadla, na němž jemně spočíval svit severní záře. »Jsme již u břehů Alasky. Zítra přistaneme v pevnosti Wranglově.«

Tak tohle je Alaska?

Byl podivuhodně příjemný, teplý, ale nikoliv horký letní den, když se blížili k přístavu.

Pevnost Wranglova! Před lety, pokud ještě náležela Alaska Rusku, důležité místo, sídlo guvernérovo. Nyní byla zlatá ložiska při řece Stikeenu, která se tu vlévá do moře, vydrancována a paláce a domy rozpadlé. Na břehu trčelo do výše několik ohromných kolů. Každý kůl byl aspoň šest metrů vysoký, bohatě vyřezáván, a všecky měly na špicích figury zvířat a lidí, rovněž ze dřeva zrobené. Byly to totemy, posvátné rodinné znaky Indiánů kmene Tlinkiti, kteří se opět ujali zřícenin a přebývají v té krajině s nemnohými bělochy. Je to zvláštní lid, nevzdávající se starých obyčejů. Každá rodina má svůj totem. Jsou rodiny »orlů« a rodiny »havranů«, a běda Indiánovi, který nectí práv jednotlivých rodin!

Dick Roberts stál s planoucíma očima u zábradlí paluby, když plul »Excelsior« zvolna kolem; snil o budoucích dobrodružstvích.

»Díváš se na totemy?« Stál u něho vrchní námořník.

»Vždyť jsou to vesměs lidé minulosti!« Z Dickových slov zazněl žal.

Vrchní námořník se zasmál: »Přeji vám, aby se s vámi nesetkali jako nepřátelé. Mohli byste se lecčeho dožít.«

Přistoupila paní Robertsová: »Myslíte?«

On se smál: »Nic se vám nestane, neboť půjdete obvyklou cestou, ale –«

»Nelekejte mou ženu!«

»Vždyť ji nelekám.«

Vodní dráha, kterou plula loď, opět se zúžila. Bylo nyní vidět mohutné ledovce, sklánějící se až k moři s hor, jež byly čím dál tím vyšší. Po vlnách plula ledová tříšť, hned jasně bílá, hned špinavě šedá. Tmavé noci přestaly; jenom lehké šero se po několik hodin schylovalo na loď. Při tom bylo téměř vždycky vidět na obloze severní zář se zvláštními pruhy a kruhy. Kapitán se už nevzdaloval se svého můstku. Majestátní ledové hory táhly se kolem, brzy jako veliké výběžky do moře, brzy jako skály s převislými hřebeny. Časem se ozval v noci rachotivý třesk, když někde praskl led, nebo se ulomil mohutný kus převislého ledovce. Téměř všecky fjordy byly teď obklíčeny ledovci. Plula-li tudy někde nějaká loď, byl to lovec velryb, vracející se domů s bohatou kořistí. Hory čněly vysoko k nebi příkrými stěnami a vroubkovanými věžemi a hroty, jež se blyštěly výzdobou z věčného ledu.

Se sněžných hor a z ledové tříště se šířil chlad. Naproti tomu se břehy skvěly svěží zelenou travou. Parník plul opět napříč zátokou, v níž velryby troubily a moře bylo hluboké, a vjel do průplavu Gastineauského. Všude panoval horečný ruch. Jen ještě několik hodin a »Excelsior« přistane v Juneau. Hledači zlata se chystali k výstupu s lodi. Všude se kupili v hloučcích kolem svého majetku. Nebyl nepatrný, neboť každý si musil s sebou vézti vše, čeho potřeboval. Starostlivými pohledy bloudili po obloze. Teď přijde to nejtěžší – pochod strašlivou soutěskou Chilkootskou. Ale potom?

I Robertsova rodina byla již připravena.

»Nemůžeme přece jít s ostatními! Oni budou tuze pospíchat. Zůstaneme sami pro sebe.«

Tak se vyjádřil otec Roberts, jenž se necítil valně zdravým. Za jízdy po moři ho trápil rheumatismus v nemocné noze, a závistivě pohlížel na svalnaté, zdravé postavy jiných mužů.

Posledního jitra stála paní Robertsová na palubě a pozírala k pobřeží juneauskému, jež se právě vynořovalo nad mořskou hladinu. Také ona byla plna starostí, co bude dál. Vtom k ní někdo promluvil.

Od odjezdu z Viktorie slečna Blanková téměř ani nevyšla ze své kabiny, a vyšla-li, bylo to jen za jasných nocí, kdy Steevers spal. Nyní sem přišla z první kajuty. Ostatně od onoho dne ve Viktorii neztratila už se Steeversem jediného slova. Ke kapitánovu údivu se ani navzájem nepozdravovali.

»Jste paní Robertsová?«

»Prosím.«

»Já jsem Edita Blanková. Jedu sama do Klondike, ale ne, jak si asi myslíte, jako dobrodružka, nýbrž – hledám svého jediného bratra.«

Její hlas byl prochvěn nevýslovným smutkem.

»Já vím,« bezděky řekla paní Robertsová.

»Že víte?«

»Promiňte – my jsme jednou bez své viny vyslechli vaši rozmluvu.«

»Mou rozmluvu?«

»Ve Viktorii na nábřeží. Seděli jsme na lavici a jedli, když pojednou přišel Američan, co s vámi jede v první kajutě. Mluvila jste tak hlasitě –«

Paní Robertsová se styděla, ale slečna Blanková se usmívala. »Je to dobře. Aspoň vám nemusím mnoho povídat, a uvěříte mi, že jsem nešťastna.«

Paní Robertsová vztáhla k ní ruku: »Věřím vám to, a kdybych to nevěděla, vidím to na vás.«

»Chcete mi pomoci?«

»Jak bych mohla?«

»Obávám se, že jsem byla mylně zpravena, snad úmyslně. Myslila jsem, že mě parník dopraví k mému bratrovi, neb aspoň blízko k němu. Ale nyní slyším, že na mne čekají teprve největší potíže, že musím snad ještě vykonat cestu, která potrvá několik neděl, než dorazíme do Dawson-City, kde doufám nalézt svého bratra. Neděsím se cesty a jejích nesnází, ale mám strach z lidí. Jsem mladá dívka a jsou tu vesměs muži. Vy jste jediná žena. Není ode mne neskromno, prosím-li vás, abyste mi dovolili cestovat s vámi a pod vaší ochranou?«

»Zajisté že ne. Ihned promluvím se svým manželem. Ale – mám obavu, že to bude s námi pomalejší, poněvadž můj muž těžko chodí.«

»Tím lépe. Nepůjdeme aspoň s ostatními a zůstaneme sami.«

»Řekla jsem vám, že musím promluvit s mužem.«

»Hněvá se snad váš syn na mě proto, že jsem byla nevinnou příčinou, že přišel o místo?«

Paní Robertsová se usmála: »Myslím, že ne, neboť se těší na zlato.«

Slečna Blanková zvážněla. »To neblahé zlato!«

»Proč neblahé?«

Slečna Blanková povzdychla. »No – na tom teď nezáleží. Snad vám to řeknu později. Kéž vám přinese požehnání zlato, které doufáte nalézt! Každému nepřináší štěstí.« Přejela si rukou čelo. »Mohu si přijít pro odpověď, než přistaneme?«

»Hned promluvím s manželem.«

Když se slečna Blanková vracela na horní palubu, přišli otec Roberts a Dick.

»Co ti chtěla slečna?«

Paní Robertsová podala zprávu o jejím přání, ale oba muži se zamyslili. »Bude to veliká odpovědnost, kterou na sebe vezmeme.«

»Ona je mladá a silná. Naopak, i pro mne by to bylo velikým uklidněním, kdybych měla u sebe ženskou bytost.«

Parník přirazil k pobřeží. Řada světlých, přívětivých domů vysílala pozdrav s břehu. Bylo tam zříti čilý život a ruch. Naproti však,

těsně za úzkou rovinou, příkře a mocně vyrůstala kuželovitá hora,s jejíhož vrcholu až daleko dolů svítila veliká sněžná pole.

Přístavní most byl přehozen na loď. Zlatokopové sebrali těžké balíky. Mnoho mladých Indiánů přišlo nabídnout služby. Parní jeřáb začal zvedati z hlubin břicha parníku bedny a bečky. Odevšad zaznívalvelitelský, horlivý hlas pana Salviniho, jenž obratem ruky shromáždil celou karavanu indiánských nosičů. Dick mezi nimi postřehl Číňana, s kterým Salvini tehdy ve Frisku šel večer do místností »Polární hvězdy«.

Mister Steevers stál se založenýma rukama na lodních schůdkách a přihlížel, jak byl jeho majetek dopravován na pevninu.

Slečna Blanková se protlačila množstvím k rodině Robertsově, jež čekala, až se ostatní rozběhnou. »Nuže, mluvila jste s manželem a synem?«

»Pocestujeme společně, je-li vám libo, miss Blanková.« Paní Robertsová a nová známá si podaly ruce a přešly most.

Sotva že se octly na pevnině, přistoupil k nim jakýsi pán, doprovázený dvěma konstábly (policejními strážníky). »Miss Blanková? Prosím, jsem smírčí soudce a musím vás prosit, abyste šla se mnou.«

»Jsem Angličanka!«

»Lituji, došlo na vás udání. Prosím vás, nechtějte mě donutit, abych učinil jiné opatření.«

»Kdo se odvažuje neoprávněně mne obviňovat?«

»Prosím, abyste šla se mnou. Potom vám řeknu, oč běží.«

Slečna Blanková nahlédla, že by nemělo účelu vzpírati se. Otočila se k Robertsovým: »Ihned se dovolám pomoci u anglického konsula.«

»Nemohu dovolit, abyste mluvila s jinými osobami.«

Slečna Blanková byla smírčím soudcem a jeho zřízenci odvedena. Množství zvědavců šlo za nimi. Robertsova rodina v náladě značně stísněné se poptala po hotelu »U zlatokopa«.

Kapitola III.

JACK NAŠEL V JUNEAU PŘÍTELE A EDITA BLANKOVÁ NEPŘÍTELE.

Západně od Juneau, na ostrově Baranovově a v rozkošné zátoce oceánu jest rozloženo město Sitka. Je to hlavní město správní oblasti a má výstavný zámek. Prazvláštní pocity probouzí tento zámek zvetšelou nyní nádherou, svými čalouny z těžkého hedvábí, nyní pokrytými hustou vrstvou plísně, skvostnými zrcadly s popraskaným povětšině sklem. Zde sídlil kdysi, když ještě Alaska přináležela Rusku, guvernér hrabě Baranov a udržoval dvůr pohádkově nádherný.

Doposud se vypravuje podivuhodná historie o dramatech, která se tenkrát přiházela v paláci v Sitce, a o krásné guvernérově dceři, kterou s sebou tvrdý vladař přivezl, aby jí násilím vnutil za manžela obstarožného svého přítele, a o velkolepé svatbě zde uprostřed země věčného ledu, při kteréžto svatbě byl rozvinut veškeren lesk petrohradského dvora s radovánkami, plnými jásotu rozpustilého veselí. Na konec však něco zkalilo povznesenou náladu: mladá, jako obrázek sličná nevěsta opatrně se odplížila od svatební hostiny, a když ji ženich pohřešil, našli ji v jejím dívčím pokojíčku mrtvou. Na stráži u ní stál její ohromný bernadýn.

Ze zámku v Sitce jsou trosky, a dávno se už zavřel hrob nad hrabětem Baranovem. Je to nyní osamělé městečko, k němuž často přijíždějí v létě malé zábavní parníky s cestujícími, toužícími spatřit krásy ledovcového moře. Tito cestující ovšem žasnou nad tou vzácnou malebností.

Sitka je ještě dnes vládním sídlem. Odtud vyrazil roku 1880 čacký a odvážný hledač zlata Juneau s jediným druhem, aby, veden Indiány, objevil nová zlatá pole. Položili základ k nynějšímu městečku Juneau a zřídili tam první srub.

Od těch dob uběhlo sedmnáct let. A do nynějška, kdy dovezl »Excelsior« do Juneau Robertsovu rodinu a slečnu Blankovou, vyrostlo už z malého srubu zlatokopa Juneaua velmi slušné město skoro o dvou tisících obyvatelů, s pěti kostely a rovněž s tolika školami, s hbitými řemeslníky, lékaři, úředníky a znalci práv.

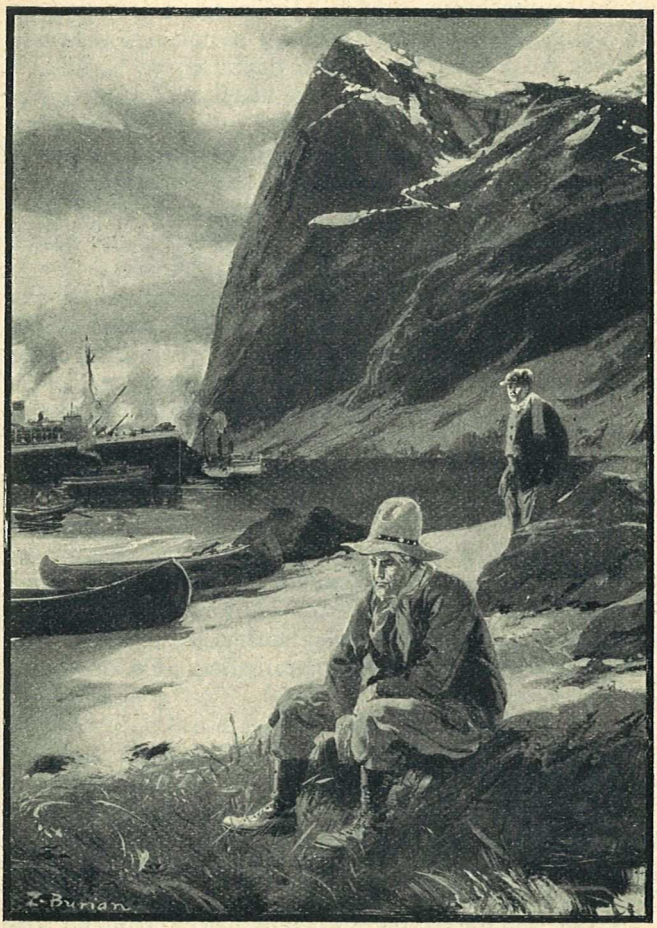
Jestliže bychom se však octli v tomto městě ve dnech, kdy právě dojel nějaký parník, bylo by nám, jako bychom byli přeneseni do místa mnohem většího, neboť v těch dnech ve všech »saloonech« – a které zlatokopské město nemá »saloonů«? – hrály hudební kapely k tanci, a obratní mužové, kteří narychlo zařizovali v každém jen trochu přístupném koutě bank ke hře v karty, vydělávali pěkné peníze.

Vždyť to bylo u vchodu do zaslíbené země! Co na tom záleželo, zachovat ještě nějaký dolar, z těch dolarů, které jsme si vzali s sebou! Nyní, kdy jsme na půdě, na níž se ryzí zlato povaluje! A přece mohlo být samo Juneau výstražným příkladem, neboť kromě jediného velkého, odbornicky vedeného zlatého dolu, který byl do nynějška v rukou rodiny Juneauovy, přestalo se zde vůbec s hledáním zlata.

Ani v noclehárně, do níž se Robertsova rodina odebrala a jež se hrdě nazývala »hotelem u zlatokopa«, nebylo jinak. Byl to nízký srub, zrobený z hrubých klád a opatřený dřevěnou střechou hodně důkladnou, aby vydržela tíhu sněhu, jenž se v zimě valívá s hor. Dole měl »hotel« jedinou velkou místnost, na úzké straně s barem, v němž mazaný hostinský míchal svým žíznivým zákazníkům ze dvou nebo tří lahví s kořalkou všecky možné »koktajly« a kde stálo též několik stolů. Mimo ně tam bylo malé podium, na němž tropila kapela jakýsi nepochopitelný rámus, dostačující však několika párům, aby se při něm čile točily. V jiném koutě stál konečně hráčský stůl.

Paní Robertsová stanula ve dveřích plna úzkosti. »Zde že máme bydlit?«

Námořník, jenž je sem vedl, dal se do smíchu: »V jiném hotelu to není o mnoho jinačí.«

Teď měl Dick pocit, že je to muž, který mu může prospěti ... (Str. 57.)

O. Hanstein: Za zlatem Severu. — 4.

Dick se protlačil tancujícími až k nálevnímu stolu: »Chtěli

bychom pokoj.«

Muž, který tam stál, širokoplecí chlap, snad kdysi na jihu zaměstnáním podomek, ale dozajista zbankrotělý hledač zlata, který použil zbytku nepropitých zlatých zrnek k tomu, aby se tu zařídil jako »hotelier«, vybuchl v chechtot: »Hoho, skrčku! Pro tebe pokoj?«

Dick zrudl hněvem, neboť na něm okamžitě spočinuly všecky zraky. »Pokoj pro mé rodiče a mne, ale ten nejlepší, který máte.«

Zatím také otec Roberts o krok postoupil. Paní Robertsová si netroufala odejít od zavazadel, u nichž stál námořník a dva Indiáni, kteří je donesli. Bylo potřebí opatrnosti.

Hostinský pohlédl na pobledlou paní, přikývl a, pořád se chechtaje, pravil: »Jeden salon je právě ještě volný. Dva dolary za osobu a noc, – v hotelu »Palác« ve Frisku je to ještě dražší.«

Bezděky se Dick ulekl. Co věděl ten muž o hotelu »Palác« ve Frisku?

Hostinský mluvil s Robertsem otcem. Ten pokynul hlavou a zeptal se: »Kde je pokoj, o kterém mluvíte?«

Hostinský vyšel. Venku vedly z předsíně jakési slepičí schůdky do přístřeší. »Tady je to!«

Místnost s holými stěnami, nic v ní než široká špinavá postel, viklavý stůl, lavice bez jedné nohy, bedna s plechovým umyvadlem a rozbité zrcadlo nad ním.

Otec Roberts se rozhlédl hodně tesklivě. »Dva dolary za každého za jednu noc.«

Hostinský odpověděl hrubě: »Je-li vám to drahé –« a byl už zase na schodech.

»Ne, ne!«

Dick pomohl Indiánům při dopravě zavazadel nahoru. Bylo to se zavazadlem slečny Blankové, jež ti lidé zároveň přinesli, osm balíků, a každý vážil půl centu, a kromě toho dva kufry.

Otec Roberts se zeptal námořníka: »Co dostanou Indiáni?«

»Za každý cent dva dolary.«

Roberts povzdychl a zaplatil. Námořník naň tázavě pohlédl – ale jemu dala už slečna Blanková.

Bylo zima a nevlídno. Paní Robertsová byla cestou znavena, otec cítil v noze prudké bolesti, a přece nedělal nic jiného, nežli že pomohl vynésti zavazadla po nízkých schodech.

A tak seděli teď na špinavém loži v studené komoře, dusné a vlhce zapáchající, s nepatrným okénkem ve střeše. Dveře se nemohly zavřít, nebylo tam ovšem nic, čím by se mohlo svítit, a zdůly zaléhal pustý rámus hráčů a tanečníků.

Dick pohlédl na rodiče a potom uvolnil provaz na jednom kufru. Rychle z něho vyňal několik svíček, rozsvítil, očistil stůl a prostřel na něm pokrývku. Také bylo v kufru několik svícnů a vařící strojek. Dick připravil na stole plechové talíře, dal na ně chléb a uzeninu, posunul kufry ke stolu a opřel třínohou lavici jedním balíkem.

Ke všemu si dal jako číšník pod paži ubrousek a oznámil: »Vážené panstvo, k přesnídávce je prostřeno. Kdyby to zde byl hotel »Palác« ve Frisku, byl bych při nejmenším jeho ředitelem. Prosím, abyste se posadili a dohlédli na kávu. Já budu mít zatím čest upravit lože.«

Matka se zasmála: »Dobře má ten kluk. Kdybychom měli už teď hořekovat!«

»Maminko, pozor, voda na kávu přetéká.«

Otec Roberts vyskočil: »Pojď, Helenko!« Také on se chtěl zasmát, ale píchlo ho v noze, až sebou škubl. »Kdybychom jen byli už na místě!«

Dick strhal s lože přikrývky, odhodil je do kouta a rozprostřel na posteli přikrývky vlněné, které si vezli s sebou. »Tak, i lůžko je hotovo. Nyní bude panu řediteli ctí zúčastnit se hostiny.«

Otec se tvářil pořád ještě vážně. »Šest dolarů za noc, čtyři dolary za donesení několika věcí –«

»Ale, tatínku, nemysli teď na to! V příštích nocích nás nebude nocleh stát pranic, poněvadž budeme odpočívat ve volné přírodě.«

»Ale Indiáni!«

»Počkej, tatínku, jen co se trochu najím, půjdu vyzvědět, jak se dostaneme dál. Ty si odpočineš a zítra bude tvá noha zase zdráva. Potom vyrazíme.«

Paní Robetsová potřásla hlavou. »A slečna Edita?«

Otec opětně zvážněl. »Musíme její věci odevzdat. Proč jsme ji brali s sebou! Hned jsem to říkal – je to dobrodružka.«

»Ne, otče, nemůžeme ji tak nechat.«

»Ale –«

»Pokusíme se dnes spát a zítra zajdeš k smírčímu soudci.«

»Jen abychom sami ještě neměli nepříjemnosti! To by nám ještě scházelo.«

Robertsova rodina vypila kávu a něco pojedla, a potom se Dick vzchopil: »Teď uvidím, kudy povede naše cesta.«

»Hochu, nechoď nikam!«

»Ale, maminko, nejsem přece dítě!«

»Ne, půjdu sám.«

»Nesmysl, otče! Dnes musíš dopřát noze odpočinku.«

»Já také myslím, že je to jen reumatismus. Jestliže si trochu odpočinu –«

»Ovšemže!« Dick měl už čepici na hlavě a uháněl.

Dole v »saloone« byl teď ještě větší hluk než předtím. U hráčského stolu se pralo několik mužů. Hostinský se snažil dostati je od sebe. Dick se původně chtěl na cestu vyptat jeho, ale nyní se té myšlenky vzdal a vyšel na ulici.

Měsíc červenec nebyl sic ještě u konce, ale za večera bylo dosti chladno. Podivuhodně čněly kolkolem do výše ohromné ledové hory. Zapadající slunce ozlacovalo jejich vrcholky. Teď viděl Dick, že bylo temno toliko tam v té úzké komoře s malým okénkem ve střeše; zde venku nebyla vůbec noc, ani když zmizelo slunce za horami.

Šel ulicemi. Byly teď skoro dokonale pusté, neboť hejno přibylých zlatokopů rozběhlo se do rozmanitých nocleháren a saloonů.

Dick došel až k přístavu. Bylať to jen jediná, dlouhá ulice, která k němu směřovala dole pod juneauskou horou. Tam odpočíval »Excelsior«. Pořád ještě tam vybavovali lidé z jeho břicha veliké bedny a balíky, a pořád ještě pobíhal kolem pan Salvini a dával rozkazy. Vedle »Excelsioru« stál však malý parník, který přejímal část tohoto nákladu.

Dick se rozhlížel. Musil se někoho vyptat a nevěděl koho. Na břehu seděl starý muž, jehož si byl Dick všiml už, když pluli na »Excelsioru«. Mohlo mu být už šedesát let. Jeho obličej byl docela zvětralý. Hlavu měl bílou, ale naproti tomu dlouhé, štětinaté obočí bylo jako uhel černé. Vousů neměl. Dělal dojem odhodlanosti a přec také dobrosrdečnosti. Za celou cestu s nikým nemluvil a sedával skoro vždy sám, dívaje se zadumaně do dálky.

Teď měl Dick bezděky pocit, že to je muž, který mu může prospět. Přistoupiv k němu pozdravil: »Dobrý večer, sire.«

Staroch se naň podíval s úsměvem: »Dobrý večer, boyi!«

»Promiňte, mister, jdete také do Klondike?«

»K Jukonu? Nikoliv. Přišel jsem do Juneau, abych se podíval na severní zář a abych chytal komáry.«

Dick nevěděl, chtěl-li muž vtipkovat, anebo hněval-li se, že na něm bylo vyzvídáno. Netvářil se nikterak přívětivě.

»Prosím vás, poraďte mi něco. Váš vzhled vzbuzuje takovou důvěru,«

Dick se setkal se zkoumavým pohledem.

»Co mám poradit?«

»Chci s rodiči k Jukonu.«

Nyní se staroch vesele zasmál. »Snad nechtějí tvoji rodiče k Jukonu s tebou, zelenáči?«

Pojednou – Dick sám nevěděl, jak se to stalo – vytryskly mu z očí horké slzy. »Mister, mám takový strach!«

Staroch svraštil čelo. »To jsi tedy měl zůstat ve Frisku. Styď se, velký klacku!«

Dick zčervenal. »Nerozumíte mi dobře – zajisté že nemám strach o sebe.«

»Nýbrž?«

»Myslím, že jsem provedl velkou hloupost.«

Řekl to tak od srdce, že se staroch opět zasmál. »To se u kluků přihází často, ale vždycky to neuznají.«

»Můj otec je sláb na jednu nohu a matka –«

»Nuže?«

»Myslím, kdybych tomu tak mermomocí nebyl býval chtěl a kdybych ji nebyl tolik přemlouval –«

»Nuže?«

»A teď jsou skleslí na duchu. Obávám se, že otec už lituje, a – já jsem tím vinen. Ano, kdybychom tam už byli!«

Staroch vstal. V jeho hlase bylo nyní něco docela jiného, cosi otcovského. »Tak teď mi konečně řekni, co ode mne chceš a co je s vámi?«

Dick se divil sám sobě, ale připadalo mu, že zná starocha už leta a že je to dobrý přítel. Sedl si vedle něho na pobřežní pažení a vypravoval mu všecko o hotelu »Palác«, o tom, co vyslechl o zlatokopech a jak o tom doma vypravoval, mluvil o otcově osudu a o úzkosti, která jej – Dicka – nyní svírá, když vidí, jak jsou rodiče malomyslní a jak otec leží s bolestí v noze na loži v nevlídné komoře. »Mister – provinil jsem se a –«

Staroch se otočil, pohlédl naň a položil mu ruku na rameno. »Myslím, že jsi hodný hoch.« Potom pohodil hlavou a udeřil pěstí na prkno, jež se tam povalovalo, až zadunělo.

Dick sebou ulekaně škubl.

»Teď ti povím také já něco. Je ještě víc klacků na světě. A byl také ve Frisku jeden starý muž, který měl kluka; nebyl to sice jeho syn, ale synovec. Na Jukonu. Ano! Jeden z prvních. Dost, aby z toho mohl být živ a aby z kluka něco udělal. I ukradl mu ten padouch vše, co starý muž měl, a utekl s tím na východ – kat ví, kam, a proto musí starý

člověk znova na Jukon, aby si opatřil nové peníze. Proto nenávidím klacků a – a –« Staroch vyskočil a ruce se mu třásly jako v návalu zuřivosti a jako by měl zlodějského synovce před sebou a mohl jej ztrestat. »Je jistě právě tak stár jako ty – – «

I nyní, v tom vzteku, vzbuzoval staroch v Dickovi jen lítost. »Ubohý muži!«

Staroch se naň podíval a trochu se zasmál.

»Pojď!«

»Kam?«

»Promluvíme s tvými rodiči a podíváme se, co je na té noze.«

»Mister – musíme k Jukonu, vždyť jsme všecky své peníze –«

»Nejdřív musím vidět. Konečně – k Chilkootské soutěsce neboli průsmyku dojdeme. Nepůjde to rychle, a potom to půjde rovněž pomalu. Nemám naspěch, a potom, až tam budeme, od Lindemannova jezera se může jet a –«

Spokojeně se usmál. »Zlato na Jukonu ještě je, zlata dost!«

»Mister – vy nás chcete vést?«

»Né, ty mě povedeš – k svým rodičům. Zamluvili jste si už místa na parníku do Zálivu pyramid?«

»Ještě ne, poněvadž –«

»To je dobře, neboť kdybychom měli cestovat společně, musili byste tam na mě počkat. Nechci jít s velkým hejnem.«

»Musíme se přece též nejdřív dovědět, co se stalo se slečnou Blankovou.«

»Kdo je to slečna Blanková?«

Staroch se opět zamračil, a Dick vypravoval, co věděl.

»Jste hlupáci!«

Dick vybuchl: »Mister!«

»Ano, hlupáci, kteří se starají o lidi, po kterých jim nic není. – Neškodí, jsem také takový, snad se hodíme k sobě. Jděme!«

Zamířil nahoru k městu.

»Kde bydlíte?«

»V hotelu »U zlatokopa«.«

»Špelunka – ale nic nedělá – jedna jako druhá.«

Na ulicích byl opět čilejší život. Šli okolo nového, většího domu, z něhož se právě hrnul dav smějících se lidí. Bylo to juneauské divadlo, v němž vystupovala jakási »Italská operní společnost«, skládající se z vyšeptalé primadony a několika stejně cenných komediantů.

Z hotelu »U zlatokopa« ozýval se pustý řev. Hráči se tam dostali do skutečné pranice. Dokonce třeskla rána z revolveru. Potom však bylo pojednou ticho. Kdesi zaznělo písknutí – a přicházel konstábl.

Staroch se smál. »Ovšem, dříve nedají pokoj.«

Nahoře v »pokoji« stál otec Roberts a sahal právě po čepici. »Musím se podívat, kde ten hoch vězí.«

»To půjdu s tebou.«

»Ne, musíš zůstat u našich věcí.«

»V takovém loupežnickém doupěti?«

Na schodech se ozvaly kroky.

»Ani zástrčka tu není! Jestliže ti chlapi –«

Paní Robertsová byla vyděšena.

A dveře se otevřely.

»Dick – díky Bohu!«

»Ale, maminko!«

Za Dickem vešel staroch. »Dobrý večer!«

Robertsovi manželé utkvěli očima na příchozím. I oni jej znali z lodi.

»Jmenuji se Wells.«

Dick jej vzal za ruku. »Mister Wells nám chce pomoci a vést nás.«

»Totiž, já myslím, mister Robertsi, že můžeme pospolu vypít sklenici grogu nebo šálek kávy, je-li ještě nějaká v konvici, a při tom si pohovořit.«

Jeho klidné chování a zajisté i to, že se Dick vrátil a že znali starocha z lodi, vzbudilo v Robertsových manželích důvěru. »Děkuji vám, mister Wellsi.«

Netrvalo dlouho a seděli pohromadě a byli dobré mysli. Paní Robertsová připravila horkou vodu, Dick se postaral v baru o trochu whisky a mister Wells poskytl tabák do lulek obou mužů.

»Tak mi ukažte nohu.«

»Jen reumatismus a – je poněkud slabá.«

»Kdybyste se mne byl zeptal ve Frisku – ale teď – kdo řekne a, musí říci b. Potrvá trochu dlouho, nežli se dostaneme přes Chilkootskou soutěsku.«

»Chcete nás opravdu vést?«

»Což vás tu mám nechat?«

»Ale –«

»Vím už. Zítra se u smírčího soudce zeptáme, co se přihodilo se slečnou Blankovou. Je-li to dobrodružka, potom – škoda každého slova. Je-li to však nešťastnice, budeme si už vědět rady, a nyní – dobrou noc! Myslím, že jste také unaveni.«

»Kde bydlíte, mister, smím-li se ptát?«

»Velice daleko – myslím, že je to tady hned ve vedlejší komoře.«

»Zde v hotelu?«

Kde jinde! Člověk si nevybere.«

»Ale proč –« Dick na něm utkvěl tázavým pohledem.

»Proč jsem ti to neřekl, mládenče? Poněvadž jsem chtěl dřív vědět, jak to tady vypadá. Víš, klackové jsou holomci a lžou a kradou, kde mohou.« Při tom se pokusil pohledět na Dicka hodně pohněvaně a uhodil ho do zad tak silně, že upadl skoro na kolena. »Dobrou noc!« A šel ke dveřím.

»Ani nějaká závora na nich není,« vzdychla paní Robertsová. Ale Wells se opět smál. »Vzal jsem si ji s sebou.«

»Závoru?«

»Ovšem! A myslím, uzavřeme-li předsíň, že to postačí pro obě komory. Ten chlap hostinský přece řekl, že jiných »saloonů« nemá. Jen opatrnost, kloučku, a zítra dřív nevstávat, dokud nepřijdu. Moje závora kousá.«

»Závora?«

»Hned ti ji ukážu.«

Když odešel, slyšeli jej zapísknout, a hned mu odpovědělo temné mručení. Potom se Wells vrátil a vedl na řemeni velké zvíře, jež podle všeho ani samo nevědělo, je-li doggou, ovčáckým psem nebo polovičním vlkem. »Podívejte se, to je spolehlivá závora na noc, a ve dne dobrý přítel.«

Dick vyvaloval oči. »Měl jste ho na lodi?«

»Musil dřepět, chuďas, v bedně dole ve skladišti, poněvadž jsou lidé tak hloupí. Jako by nebyl lepší než mnozí z těch chlapů, co dnes tam dole pod námi prohýří všecko, co mají. U ďasa, Vlku!«

Pes se uvolnil, seděl před Dickem a podával mu pracku. Dick ji uchopil. »Dobrý pejsek!«

Staroch se smál: »Ale to jsi, jak se zdá, docela snesitelný výrostek, když se Vlk s tebou přátelí. Víš však, ti kluci –«

Odešel, a Robertsova rodina byla, když uléhala, mnohem klidnější a důvěřivější než před hodinou. –

Příštího jitra musil Dick přece zůstat ve světnici déle, než mu bylo po chuti, neboť »živoucí závora« vrčela hodně nevlídně, kdykoliv se pokoušel otevřít dveře. Otec Roberts šel s Wellsem ke smírčímu soudci. V přístavě se už opět hemžilo mnoho lidí. Tři malé parní čluny byly určeny pro zlatokopy, jedoucí na sever. Totiž – jeden z nich plně zabral sám Steevers pro své bedny a skříně a pro celé hejno zjednaných Indiánů.

Byla to prazvláštní podívaná na zlatokopy, jak proudili se svými bednami a balíky k parníku. Ale též pro uši to byl neobvyklý »požitek«, neboť v Juneau jsou nejen domy a kostely bez výjimky ze dřeva, nýbrž i na ulicích jsou místo dlažby prkna, a když po nich táhli

zlatokopové v hrubých, okovaných botách, klapalo to velice zvučně. Indiáni měli naproti tomu nohy až po kolena v měkkých kožených mokasinech, čímž obraz toho stěhování nabyl tím větší pestrosti.

Před domem smírčího soudce nedaleko přístavu stála skupina lidí. Bylo slyšet z vnitřku hlasitý hovor. Oba mužové vstoupili. Naproti smírčímu soudci stál v jeho úřadovně jiný pán.

»Protestuji jménem anglické královny! Zde je depeše. Notář Backer ve Viktorii potvrzuje výpověď dámy v celém jejím obsahu.«

»Když tomu je tak, projevuji, pane konsule, upřímné politování.«

»Což politování! Dáma, Angličanka, byla protiprávně celou noc věznéna a obtěžována. Žádám pro ni plné zadost učinění.«

»Zajisté!«

»Muž, který učinil udání, musí být volán k odpovědnosti.«

»Již odcestoval.«

Předstoupil mister Wells: »Dobrý den! Pardon, pane smírčí soudce, ten muž je doposud v přístavu a teprve se chystá odjet.«

Smírčí soudce se otočil. Na jeho obličeji naprosto nebylo zříti nějaké potěšení. »Kdo jste?«

»Myslím, že je důležitější, abyste poslal pro pana Steeverse, než abyste věděl, jak se jmenuji.«

»Snad jste také Angličan?«

»Naprosto ne!«

Nečekaje pokynu, usedl mister Wells na židli.

»Ale –«

Konsul byl nervosní, »Pane smírčí soudce, trvám na tom, –«

Smírčí soudce, zřejmě rozmrzen, pokynul několika policejním strážníkům (konstáblům). »A co vy tedy chcete?« zahartusil na Wellse.

»Především zde vyčkat.«

»Pane, jakým to způsobem se opovažujete mluvit?«

Roberts zasáhl do rozmluvy: »Čekáme na slečnu Blankovou. Projevila přání cestovat v naší společnosti k Jukonu. Těší mě –«

»Slečna Blanková přijde hned. Už jsem jí vzkázal, že smí odcestovat.«

Konsul vybuchl: »Smí odcestovat? Je tohle nějaká omluva?«

Dveře se zprudka otevřely a vstoupil Steevers. Tentokrát nebylo ani potuchy po jeho obvyklém klidu, neboť se přihnal jako bouřka. »U všech všudy, co vás to napadlo? Musím odjet!«

Předstoupil konsul: »Dříve nikterak neodcestujete, dokud nedáte zadost učinění za pohanu, které jste se dopustil vůči anglické poddané.«

»Co chcete?«

»Pane, jsem konsul Jejího Veličenstva anglické královny.«

»U čerta!«

Smírčí soudce prostředkoval: »Pane Steeversi, jednal jste přenáhleně.«

»Já jsem toliko z příkazu třetí osoby –«

»To je stejné! Žádám, pane smírčí soudce, aby byl tento muž zde podržen, dokud nedostanu dalších pokynů od vlády ve Viktorii.«

»Nemožno!«

Smírčí soudce pokrčil rameny: »Ovšem mi nezbývá, nežli vás zadržet.«

Steevers řval: »Vzepru se!«

Konsul stál ve dveřích. »Pane smírčí soudce, ručíte mi –«

V tom okamžiku se ve dveřích objevila slečna Blanková. Byla bledá a unavena.

Konsul k ní přistoupil: »Shelton, konsul anglické vlády.«

Podala mu ruku. »Děkuji vám, že jste vyjasnil to nedorozumění.«

»Postarám se, aby byl pomlouvač potrestán.«

Steevers křičel ještě hlučněji: »Musím odjet – běží o miliony!«

Slečna Blanková pravila: »Naprosto mi nezáleží na potrestání tohoto pána. Nechte ho odcestovat, pane konsule.«

»Jestliže vy sama –«

»Prosím vás o to. Ani já se nechci déle zdržovat.«

»To by bylo ovšem nezbytné.«

»Nuže, prosím vás –«

»Tak dobrá, mister Steeversi. Jestliže se jak se patří omluvíte –«

Slečna Blanková se odvrátila. »Jako by se stalo.«

»Mohu tedy jít?«

Smírčí soudce přikývl: »Je-li uražená dáma spokojena –«

Steevers nepozdravil a chtěl odejít. Ale vtom se starý Wells postavil před dveře. »Chtěl jsem vám jen, mister Steeversi, říci, že je dáma nyní pod mou ochranou.«

Steevers se zřejmě lekl. »Vy zde?«

Staroch stál vzpřímen: »Ano, jsem zde, a je možno, že se nevidíme naposled. A teď běž, mládenečku!«

Uvolnil cestu, a Steevers, vznešený obchodník, jako by nebyl slyšel toto zvláštní oslovení, neboť prchal bez odpovědi, rychle, jak mohl, k přístavu a starý Wells ho doprovodil hlučným smíchem.

»Vy znáte –?« chtěl se smírčí soudce zeptati, ale Wells ho přerušil.

»Miss Blanková,« promluvil k dámě, »lituji, že jsem neměl dosud potěšení. Promiňte, že se vám osměluji nabídnout rámě. Pojďte, mister Robertsi. Poroučím se, pánové!«

S vytříbenou obratností světoobčana, z níž bylo znáti, že se tento zdánlivě prostý lovec nebo zlatokop vyzná ve společnosti, pozvedl klobouk, nabídl Editě Blankové rámě a vyšel z úřadovny.

Slečna Blanková mimovolně vsunula ruku pod jeho rámě, ale nyní se uvolnila.

»Jak –?«

»Ach ano, jsem starý zlatokop, který povede Robertsovu rodinu a tedy i vás k Jukonu.«

»Vy znáte pana Steeverse?«

»Nikoliv.«

»Ale pravil jste –«

»Prosím, mluvme o zlatých ryžovištích na Jukonu, anebo ještě lépe, ohlédněme se po nějaké lodi, která by nás dopravila odtud dál, ale ne dnes, nýbrž až za tři dny. Myslím, že bude lépe, pojedeme-li sami.«

Z přístavu odjížděl právě parník s panem Steevcrsem a za ním lodi se zlatokopy.

»Mister Wellsi, není to chyba, necháváme-li tyto všecky lidi jet napřed? Zaberou nám nejlepší místa.«

Wells se zasmál: »Musilo by jich být dvacet tisíc a ne dvě stě.«

»Tolik zlata je tam?«

Wells neodpověděl, neboť už vyjednával s agentem paroplavební společnosti. »Deset dolarů za osobu? Dobrá! Je to obvyklá cena. Tedy v pátek – dnes je středa.«

Roberts bezděky vzdychl. Zas třicet dolarů! –

Toho večera skýtalo město Juneau pojednou obraz docela jiný. Na těch několika ulicích bylo klidno. Tíž lidé, kteří včera sotva odpovídali, byli zdvořilost sama. V hostinci nebylo človíčka kromě Robertsovy rodiny a Wellse. Z živého přístavního města stalo se v několika hodinách opět ospalé, malé rybářské hnízdo, a majitelé saloonů a jiných zábavních místností se zubili, počítajíce dolary, jež jim vplynuly za včerejší vřavy do klína. Teď si mohou odpočinout až do dne, kdy se objeví příští loď, mířící k zlatým polím.

Bylo tím spíše ticho, ježto většina mladých lidí odjela spolu do přístavu Dyea, aby vyzískala další dolary.

Mister Wells prohlížel s odbornickou tváří zavazadla. Potom pohodil hlavou: »Tři věci chybějí, jichž budete nezbytně potřebovat.«

»Nuže?«

»Železná kamna, puška a součástky lanové dopravy.«

»Jak to?«

»Od Chilkootu nebudeme mít masa, jestliže si ho neopatříme lovem.«

»Tatínku!« Dickovy oči zazářily.

»Ten výrostek umí střílet?«

Roberts přisvědčil: »Čím vším on nezabíjel čas! Ale –«

»Kamna a ona lanová doprava jsou arciť důležitější.«

Dick otci rozuměl. »Bez pušky se konečně obejdeme.«

Šli koupit přenosná, tak zvaná jukonská kamínka a Wells vybral i součástky lanové dráhy. »Ty nám dobře poslouží,« ujišťoval.

Odpoledne pravila slečna Blanková, jíž byl hostinský uprázdnil ještě jednu komoru: »Mister Wellsi, měla bych prosbu. Ráda bych šla ještě na poštu.«

Dick vyskočil. »Směl bych –?«

Zavrtěla hlavou. »Mister Wells je mi milejší.«

Dick se zarmoutil. Slečna Blanková odešla s Wellsem, ale brzy se vrátili.

»Zde, mister Robertsi, prosím vás, abyste to přijal jako dar.«

Slečna Blanková podávala Dickovi loveckou pušku, kterou Wells nesl.

»Miss?«

»Jsem vám povinna malým zadost učiněním za to, že jste k vůli mně pozbyl místa.«

»A může to být dobré,« řekl Wells. »Nejsem sice pro to, abychom se s klacky příliš mazlili, ale tak docela beze zbraně –«

Dick byl přešťasten. »Nejraději bych ihned –«

Wells se smál. »Můžeš si bouchnout cestou k Chilkootu. Je to správný zabiják na medvědy.«

»Jakže? Jsou tam medvědi?«

»Medvědi a vlci.«

»Svatý Bože!« Paní Robertsová se třásla strachem.

Wells se smál: »Není to tak zlé. Zpravidla šelmy prchají, přijde-li jim do cesty šelma největší. A tou jest člověk.«

Kapitola IV.

NÁVŠTĚVA U VELRYBÍCH INDIÁNŮ.

V pátek ráno byli na malém parníku. Pomalu se šinul k severu. Mimo ně nebylo skoro jiných cestujících. Dick nesl pyšně na rameně pušku a torbu se střelivem.

Plavili se Lynnským průplavem. Lynnský fjord byl nádherný. S obou stran je sevřen mohutnými sněžnými horami, jejichž ledovce sahají dolů až těsně k moři. Mocný ledovec Davidsonův, široký více nežli pět kilometrů, sklání se přímo do fjordu. Časem se ozve temné dunění; to když se ulomí z něho veliké balvany ledu. A potom je fjord na míle pokryt ledovou tříští.

V Dyee přistali večer.

»Dnes aspoň dostaneme nocleh.«

Jediný tamní hostinec byl prázdný, ale všecky potraviny zhltili zlatokopové.

»Ani kapka whisky se sodovkou po nich nezbyla.«

Roberts se zasmál. »Nepotkalo-li nás nic strašnějšího!«

Byli dnes vesměs důvěřivější, nežli když přijeli do Juneau.

»Teď tři dny dobrého počasí a to nejhorší bude překonáno.«

Dick zářil. »Mister Wellsi, víte, co bych rád?«

Staroch se usmál. »Vím, ale dnes to nejde. Zítra, až budeme na cestě. Ale máš-li chuť ještě na hodinu chůze, ukáži ti něco jiného.«

»Copak, mister Wellsi?«

»Hodinu odsud je Klokwan, hlavní osada Velrybích Indiánů z kmene Indiánů tlinkitských.«

»A vy byste chtěl?«

»Rád bych pozdravil starého přítele Jelchkuchu, náčelníka, a chceš-li jít se mnou –?«

»Smím?«

Otec Roberts přikývl. »Chce-li tě mister Wells vzít s sebou.«

Dobrou hodinu se trmáceli morénami, pláněmi totiž, na něž nahrnuly posunující se ledovce spousty kamení. Ledovec Davidsonův vystupoval nyní před nimi v celé své mocné velikosti. I v té kamenné záplavě našli jakousi schůdnější cestu, a potom se objevila indiánská ves.

»Tady to vypadá lépe než v Juneau.«

»Alespoň z dálky, dokud není vidět nečistotu.«

Asi padesát stavení, rozdělených na tři nepravidelné ulice, rozkládalo se tu podél břehu. Na dálku připomínala tato ves skutečně evropskou osadu. U pobřeží byla shromážděna mohutná flotila krásně vypracovaných kanoí, každé z jediného kmene stromu, ale v rozličné velikosti. Bylo tam několik kanoí, do kterých se do každého vešly tři, nanejvýše čtyři osoby; ale zas jiné, velmi veliké, pro třicet i více mužů. Všecka kanoe byla udržována v čistotě a pečlivě přikryta příkrovem z kůry.

»Pořídit takové kanoe dá mnoho práce. Proto se s ním nakládá lépe než se ženou a domem.«

Každý dům byl pevný, dokonale čtverhranný srub, na rozích z otesaných fošen. Před domy téměř všude stály totemové sloupy, na nichž kromě odznaků jednotlivých rodin, odznaků to pestře namalovaných, byly hrubě vyřezány a omalovány většinou dvě přes sebe položené velryby – znamení Velrybích Indiánů.

A co ještě spatřili návštěvníci? Drobné domky, jež měly úkol zásobáren, chatrče z kůry, v nichž bydlili chuďasové potřebující ošetření, lešení určené k sušení ryb a před každým stavením malý přístavek, ježto měly všechny domy dveře na straně k moři.

Celá pobřežní končina byla porostlá nízkými křovinami. Z domů vedly k lesu těmito křovinami a rozmanitým jiným hložím dobře prosekané cesty, aby si mohli obyvatelé opatřovati palivo. Všude panoval živý ruch.

Šli blíže. Indiáni pohlédli jen ledabyle na bílé muže a nevyrušovali se z práce. Byly to silné, dosti vysoké postavy,

přináležející ke kmeni čilkatských a tlinkitských Indiánů, se zabarvením pleti asi jako mají Italové a s pravidelnými, naprosto ne nepříjemnými, jenom zřídka ostrými rysy v obličeji. K tomu hluboko ležící, ohnivé oči s černými brvami, pěkně utvořený nos s nozdrami nikoliv širokými, oslnivě bílé zuby v ústech poměrně velkých a dlouhé, tuhé, lesklé vlasy. Měli vrchní část těla se svalnatýma rukama nahou, ale přes jedno rameno měli malebně přehoznu jako antickou tógu červenou nebo bílou vlněnou přikrývku. Jenom ženy se vyjímaly prazvláštně, majíce obličeje pomalovány černou kaší. Činili tak se svými obličeji i někteří mužové, ale vypadali potom ještě strašidelněji, zvláště když užili kromě černé barvy také červeného okru a když si namalovali kolem černého obličeje křiklavě červený kruh, anebo když do červeného kruhu zarámovali oči.

Ale naprosto to nebyly barvy válečné, které nosili. Pomalovávání obličejů mělo spíše ten účel, zejména u dívek, jež mají od přírody jemnou pleť, aby ochraňovalo kůži v létě před komáry a v zimě před působením mrazu nebo táborového kouře. A konečně se praví, že se tím ochraňují oči před oslepnutím, jež se u Indiánů často vyskytuje a má původ v břitkém lesku sněžných plání.

Když došel Wells s Dickem do středu osady, spatřili muže a ženy shromážděné kolem velikého kanoe naplněného vodou. Házeli do něho ve velikém množství tučných, ale málo chutných ryb, druhu bílých lososů. Opodál zahřívali v ohni kameny, až byly žhavé, a kladli je do vody, až se dostala do varu. A nové a nové žhavé kameny dávali do vody a ty vychladlé lovili zvláštním sítem. Tímto stálým nahrazováním zahřívacích těles se udržovala voda v trvalém vření a ryby se vařily. Když se uvařily do měkka, indiánské ženy je sítem rozmělnily na kaši a pak velikými sběračkami sbíraly tuk, usazující se na povrchu, a shromažďovaly jej v nádobách.

»Pracuje-li se při tom vaření čistě, je tuk bílý a podobá se netoliko zevnějškem, nýbrž i chutí husímu sádlu,« vysvětloval Wells Dickovi. »Ovšem se brávají začasté i ryby už hnijící. A zbylá, vychladlá rybí

kaše se prošlapává bosýma, předtím neočištěnýma nohama. Taková lahůdka arciť není už pro jazyk kulturnějších lidí. Tlinkit není vybíravý. Aspoň osm až deset kanoí plných oleje, každé kanoe obsahu pěti nebo šesti soudků, uvaří si obezřelý hospodář na zimu.«

Vysoko urostlý muž pohledu nikoliv nehezkého, ale velmi zasmušilého, předstoupil. »Vítám tě, bratře Wellsi!« Mluvil docela snesitelně anglicky a měl na sobě kromě nezbytné přikrývky nejen cvilinkové kalhoty, nýbrž dokonce i košili, jež byla podle všeho kdysi bílá.

»Jelchkuchu!« Wells stiskl náčelníkovi ruku jako starému známému.

»Chce bratr vstoupit do mého domu?«

Zamířil napřed k nejvýstavnější budově. Byla vroubena sloupovou ohradou, neboť Tlinkiti nikterak nejsou neviňátka a až příliš často svádějí jednotlivé rodiny mezi sebou krvavé boje. Jinak to byla velká, čtvercovitá stavba s dveřmi vpředu, ale – jak bylo též u jiných domů – vůbec bez oken. Jenom na střeše byl výřez, aby mohl odcházet kouř a vcházet vzduch. A přes tento otvor byla umístěna otáčivá šikmá stěna, kterou bylo třeba postaviti vždy podle směru větru a která sloužila k tomu, aby zachycovala déšť a sníh a též aby zadržovala vítr.

Vstoupili nízkými dveřmi, jež se zavíraly z vnitřku a udělány byly z fošen. Zajímalo je oba, co asi uvidí.

I vnitřek tlinkitského domu je hoden podivu. Na vzdálenost asi jednoho nebo půl druhého metru od zevnější stěny jest uvnitř půda vybrána, takže střed domu leží hlouběji a kolem toho středu zůstává široký ochoz. Tento vyšší ochoz jest rohožemi uzavřen netoliko směrem k středu, nýbrž je podobně rozdělen v malá oddělení. To jsou zásobárny a ložnice jednotlivých rodin, poněvadž není takový dům obýván jen jednou rodinou, nýbrž celým kmenem.

Ochoz po stranách i hlubší prostor uprostřed měly podlahu; toliko čtvercovité místo ve středu, přesně pod otvorem ve střeše, bylo bez

podlahy, neboť to jest ohniště. Na dlouhém železném řetěze visel nad ohništěm veliký kotel a na výčnělcích střechy a na hácích stály a visely pušky a vesla, lyže a oštěpy na lososy. Fošny a z části i stěny byly však vyzdobeny řezbami a malbami, ovšem hrubými, ale přes to nikterak špatnými. Prozrazovaly skutečný smysl pro karikaturu.

Náčelník Jelchkuchu stanul ve dveřích a tleskl rukama. Ihned v domě vše ztichlo; dosud to tam hučelo jako v úle. Několik nahých dětí se tlačilo ven.

U ohně se zaměstnávaly ženy vařením. Vaří celý den, neboť všech těch třicet nebo čtyřicet lidí, kteří v domě bydlí, chce denně třikrát jíst, ale ovšem naprosto nemohou jíst v témž čase. Ostatně tak jako Číňanům, ani jim na tom nezáleží, zamění-li se den za noc a naopak, a tak se rodiny střídají v užívání kotlů a mís, které se však nikdy nevymívají, takže pozdější hodovník vždycky se z nádobí doví, na jakých lahůdkách si pochutnával jeho předchůdce.

Náčelník pokynul, a několik mladíků přineslo ze zásobárny bednu a prostřelo na ni přikrývku. Byla postavena na čestném místě před krbem. Jelchkuchu se usmíval. Nebyl to barbar a věděl, co se sluší, přijde-li bílý muž na návštěvu. Důstojným pohybem pozval Wellse a Dicka, aby si sedli na bednu. Sám si dřepl na podlahu a podepřel si bradu rukou, jejíž loket spočinul na koleně. Posice hodná akrobata, ale jemu se tak patrně dobře dřepělo.

»Co chce můj bratr v kraji Velrybích mužů?«

»Přes Chilkootskou soutěsku k Jukonu.«

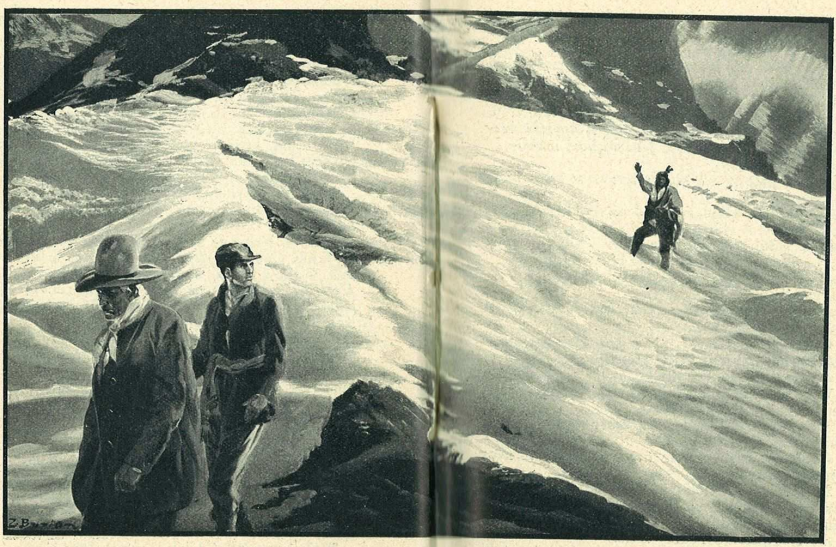
Náčelník mlčel a pomalu si zapálil doutník, jejž mu Wells podal. Potom se dále otázal: »S ženami a kulhavým mužem?«

Dicka píchlo, když slyšel takto mluvit o otcově neduhu. Wells se však zeptal: »Ty víš?«

»Jelchkuchu byl v Juneau.«

Opět dlouhá pomlčka. Náčelník kouřil, a teprv za chvíli pokračoval: »Můj bratr Wells viděl, že jsou Velrybí muži už ve svých

domech. Nastane v tomto roce časná zima. Můj bílý bratr by si musil

Jelchkuchu je doprovod[illegible]em. (Str. 79.).

pospíšit.«

Wells se usmál. »A kdyby i nastala brzo zima – je teprve červenec a za několik dnů jsme u Lindemannova jezera.«

»Můj bratr nechť si pospíší!«

»Může mně můj bratr dát nosiče k dopravě našich zavazadel?«

Jelchkuchu zavrtěl hlavou. »Všichni mladí muži odešli už včera, a několik neděl uplyne, nežli se vrátí, neboť mají jít až do Dawson-City k dopravě břemen jistého muže, který se Jelchkuchovi nelíbí.«

»Nemáš nikoho?«

»Kdo je ještě ve vsi, musí připravovat tuk a maso na zimu.«

Dick si dobře všiml, že se teď náčelníkovy oči ještě víc zasmušily. A viděl to i Wells a ostře se podíval na Indiána. »Můj bratr mi něco skrývá. Kde jsou tvoji muži, nesou-li břemena bílého muže mladíci?«

»Brousí svá kopí a okovávají oštěpy.«

»Proti komu?«

»Havraní Indiáni jsou na cestě. Můj bratr nechť si pospíší, aby přešel horu.«

Wells pokrčil rameny. »Nic jsem Havranům neudělal. Také oni jsou mými přáteli.«

»Havrani nejsou Velryby.«

Wells se zasmál: »To máš pravdu. Ale arciť pospíšíme, pokud to bude možno.«

Zatím se přišouralo několik žen a stály teď před náčelníkem.

»Moji bílí bratři zajisté nepohrdnou pojíst něco s Jelchkuchem.«

Ženy přinesly nejdřív jakousi polévku. Byla podávána ve velkých dřevěných lžicích s dlouhým držadlem, jež se vzalo do levé ruky; prsty pravé ruky pak lovily z té polévky kousky masa.

Wells vyslal k Dickovi šelmovský pohled a jedl. Všecko bylo strašlivě tučné, a rybí tuk naprosto nepřipomínal husí sádlo. Opovrhuje smrtí snažil se Dick polykati sousta. Bylo na něm vidět, s jakým hnusem to činí.

Potom přišlo maso upečené na rožni. To se jedlo už lépe.

Wells vstal. »Je už pozdě a musíme spát.«

Po obřadných rozlučných zdvořilostech dostali se oba opět na morény a ohlíželi se na ves. Jelchkuchu je doprovodil až sem. Nyní ležela indiánská osada zase pod nimi, a pořád ještě plápolaly ohně okolo kanoe, v níž se vařil tuk, a tiché, jednotvárné zpěvy zaznívaly tichem. Veliká severní záře planula na obloze, a bylo citelně zima.

Wells se tvářil vážně. »Neříkej ostatním nic z toho, co povídal náčelník.

»Myslíte, že nám budou Indiáni nebezpečni?«

»Ne – ale – – nebudeme se zbytečně omeškávat, budeme na stráži, především však – nelekat ženy!«

»Vraceli se morénou k spící osadě Dyei. Zde bylo vše klidno – bílí spali.

Jenom v noclehárně, v níž bydlili Robertsovi, bylo ještě světlo. »No, hochu, dám ti jíst, a vy máte jistě také hlad, mister Wellsi?«

»Děkuji, maminko, jsem dokonale syt.«

Paní Robertsová se podívala na syna. »Je ti podle všeho špatně?«

»Není. Ujde to.«

Wells se zasmál: »Jedl u Indiánů po prvé polévku s rybím tukem.«

»Jen kdyby to nebylo bývalo tak strašně špinavé!«

Wells se opět zasmál: »Ale vždyť to přece nebylo špinavé? Hrnce byly dojista nám k poctě čištěny jíškou. Jaký kraj, takový mrav.«

Dick se vynasnažil, aby se dostal ven, a když se vrátil, vypadal hodně bledě.

»Ano, hochu, kdo chce cestovat mezi Indiány, nesmí se s sebou mazlit. Budou ještě mnohé jiné věci, kterým budeš musit přivykat.«

Kapitola V.

HRŮZY CHILKOOTSKÉ SOUTĚSKY.

»Práce se začíná!« Mister Wells budil nazítří velmi časně. Bylo překrásné jitro. Na ledovcových plochách spočívalo teplé slunce.

Po obou nocích klidného spánku a osvěžujícím odpočinku na pevnině nepociťoval Roberts skoro žádných bolestí v noze. Obě ženy měly prosté, k chůzi pohodlné lodenové šaty a vypadaly rovněž svěže.

»Co tedy myslíte, jak dlouho pocestujeme?«

Wells se smál. »To závisí na štěstí. Myslím, abychom dnes došli jen k Healyovu domu, k poslední to osadě na této straně. Zítra se můžeme pohodlně dostat až k »první lavici« – jakž nazývají

zlatokopové ovčí pastvisko na úbočích soutěsky – a jestliže se nám potom všecko nezkazí, jsme pozítří za soutěskou a budeme sestupovat k Lindemannovu jezeru. Tam najdeme čluny k plavbě na Jukon.«

»Tedy jen tři dny?«

»Ale tři těžké.«

Naložili zavazadla do malého člunu.

»Teď nám to půjde pět mil dobře, neboť voda je vysoká.«

Věci byly naloženy na pramicové plavidlo, opatřené třemi provazy. Rozumí se samo sebou, že vrchní vedení převzal Wells.

»Dámy mohou jít napřed,« pravil vůdce. »Loď potáhneme my muži.«

Sám se chopil jednoho provazu, otec Roberts a Dick obou ostatních.

Paní Robertsová a slečna Blanková odporovaly: »My vás vystřídáme. Proč bychom nemohly také táhnout?«

Rovněž Roberts se vzepřel: »Mister Wellsi, my sami potáhneme. Vy nemáte skoro nic naloženo a měl byste naše zavazadla –«

»Nesmysl! Vpřed! Stejnoměrně táhnout!«

První hodinu to šlo dost potěšitelně. Vzduch nebyl ještě příliš horký, na břehu byla dobře vyšlapaná pěšina, neboť teprve předevčírem vlekli tudy jiní zlatokopové své čluny. Indiánský mladík, jemuž pramice náležela, kráčel vedle nich; později dopraví loď nazpět. Wells a Dick táhli rázně. Vlny si pohrávaly kolem pramice, jež se po nich hladce smekala.

Také zde byla voda promísena malými kusy ledu, jež se ulámaly z ledovců. Paní Robertsová se nezdržela a projevila svůj podiv: »Je to vlastně prazvláštní, léto a zima v téže době!«

Za půl hodiny se Roberts zastavil. Noha jej opět bolela. Musil si odpočinout.

Paní Robertsová jej už chvíli pozorovala a viděla, jak byl bled, přemáhaje bolest. »Dovol přece – chci to také zkusit.«

On se usmál a podal jí provaz.

Wells na ně letmo pohlédl a dělal, jako by nebyl nic zpozoroval.

Dick se znepokojil: »Tatínku, bolí tě noha?«

Wells mu vymlouval vzbuzené starosti: »Ne, nesmysl! Ale tvá matka chce ukázat, že má také sílu. Dobře tak, paní Robertsová!«

Roberts neřekl nic. Musil si sednout, uvolnil botu, jež jej tlačila, a kulhal potom za ostatními.

Paní Robertsová, silná a práci zvyklá žena, se ozvala: »Ale vždyť je to jen hračka!«

Druhá hodina byla už jednotvárnější. Slunce bylo teplejší, jeho paprsky pálily. K ústí řeky Dyey se dostali do jedenácti hodin. Vylodili zboží a indiánský mladík odplul se svou lodicí domů.

Zkormouceně hleděl Roberts na horu balíků, u níž stáli teď sami. »Jak jen máme –?«

Wells se smál: »Poneseme to. Indiánů tedy už není.«

»Ale jak?«

»Nebude to tak zlé. Jen co dopravíme věci k strmé stěně – potom použijeme své lanové dráhy.«

»Lanové dráhy?«

»No – uvidíte!«

Na hodinu se utábořili a jedli ze zásob. Bylo to nádherné místečko v zeleni u bublající říčky s vyhlídkou na blyskotající ledovec.

»Ale teď musíme vyrazit!«

Roberts vyhrabal z kufru měkkou botu a liboval si: »Takhle to půjde.«

On, Wells a Dick se ujali břemen. Každý vzal jedno zavazadlo.

»Teď se rozdělíme. Dámy zůstanou prozatím jako stráž u ostatních věcí. Paní Robersová, nezbývá, než abyste se chopila pušky.«

»Já?«

Slečna Blanková se smála. »Dejte ji raději mně. Nebylo by to po prvé, co bych šla na lov.«

»Ano, což myslíte –?«

Paní Robertsová nikdy se nebála jakékoliv námahy, ale z Indiánů měla strach.

»Nic nemyslím,« odporoval Wells. »A kdyby někdo přišel, nepřátelé to nebudou a rovněž ne zlí lidé. O zlatokopech si může každý myslit, co chce, ale pytlík se zlatými zrny je možno nechat ležet bez obav. Každý uznává vlastnictví druhého, neboť každý ví, že sám také nemá skříně na peníze. Jenom potraviny jsou statkem obecným, z něhož může brát každý, kdo potřebuje.«

Dámy si sedly na zbylá zavazadla.

»Paní Robertsová, ještě něco! Kdyby hrozilo nebezpečenství, vezměte signálovou píšťalu. A nestřílet, není-li toho nezbytně třeba. Že mám pravdu, slečno schopná boje?«

Muži stoupali zvolna do vrchu. Ani teď se nezdála práce příliš těžkou, neboť se po pravé straně řeky vinula indiánská stezka tak pěkná, jako by byla určena k procházkám. Pes starého Wellse pobíhal vpředu a vesele štěkal. Po straně zela propast, v níž hučela voda, a nahoře se černal stinný les s bohatým porostem kapradinovým.

Hodinu se tak lopotili do výše, až se před nimi objevil kamenný dům.

»Tak, tohle je misionářská stanice. Ovšem, misionář v ní tou dobou není, nýbrž obratný a čilý obchodník, u něhož si může zlatokop doplnit, na co byl zapomněl. Zde se zastavíme, a ty, Dicku, půjdeš se mnou nazpět pro několik dalších balíků. Vy, Robertsi, musíte tu zůstat na stráži.«

Znaven klesl Roberts na lavici, jež stála před domem. »Ale příště půjdu já.«

Wells se zasmál: »Však my vás zapřáhneme! Prozatím, mister Dicksone, trochu whisky se sodovkou! Proč bychom neměli užít ještě příjemností civilisace, je-li k tomu vhodná příležitost?«

Žíznivě vypil svou sklenici.

»A teď, Dicku, kupředu! Na shledanou, mister!«

Spěchali rychlými kroky dolů. Na Wellsovi nebylo vidět, že už vynesl půl centu nahoru. A Dick byl silný mládenec.

»Mister Wellsi, mám starost o otce.«

»Půjde to! Jenom teď jsem mu naložil břemeno – aby se necítil ponížením.«

Když došli dolů, pravil Wells: »Nic platno, dámy, musíte mít ještě dále strpení. Balíků je osm a nahoře máme teprve tři.«

Paní Robertsová vstala: »Tentokrát půjdu s vámi.« A statečně si hodila balík na záda.

Slečna Blanková namítla: »Nikoliv, já jsem mladší.«

Paní Robertsová se zasmála: »To vy byste mě jistě chtěla nechat u Indiánů samotnou.«

»Ukázali se zde nějací?«

»Kdežpak!«

»A co vy, slečno? Má u vás paní Robertsová zůstat?«

»Uhájím si své kůže.«

Rázně kráčeli do vrchu. Paní Robertsová se nikterak neopožďovala. Přesně za hodinu byli nahoře.

Roberts jim přišel vstříc. »Wellsi, teď tu zůstanete vy!«

Ale Wells se nedal.

Po třetí vykonali Dick a Wells cestu, a tentokrát vzala slečna Blanková malý kufr, který dosud zbýval. Když dospěli k misionářské stanici, začalo se stmívati.

»Přišli jsme na řece o mnoho času. K Healyovu domu musíme ještě dojít.«

Nyní musila slečna Blanková sama zůstat u zbylých zavazadel, neboť paní Robertsová sebrala ihned jeden balík. Cesta byla pořád ještě dobrá, a nyní dokonce hezky rovná. Mister Healy, majitel posledního lidského sídla na této straně Chilkootu, udržoval ji v pořádku.

Byly to dvě hodiny chůze, a Robertsova noha velice bolela. Konečně spatřili před sebou v hezoučkém úvale srub, a bezděky se

ozval v hrudích Robertsových manželů pocit radosti, že se pohodlně vyspí v teplých peřinách.

»Tady zajisté slušně přenocujeme?«

»O několik set kroků dál – pan Healy nemá místností k přenocování. Musíme si už nějak vypomoci.«

Postupovali ještě hezky daleko nahoru. Docela náhle přestal les. Byli nyní stranou od údolí, jímž tekla řeka, a tím byla též cesta u konce. Prostírala se před nimi daleká, zvedající se kamenitá pustina, na níž bylo zříti jen tu a tam nějaký strom a zakrnělou křovinu.

»Tak, vážené panstvo, tady to jest »Líbezné pole«, jak je pokřtili zlatokopové, a zde přenocujeme. Mister Robertsi, buďte tak laskav a seberte důkladnou zásobu dříví. Vidíte? Tam jsou ještě stopy starého tábořiště. A vy, vysoce vážená hospodyně – nic nenamítnu, bude-li nás za tři hodiny, až se vrátíme, očekávat posilující hostina. Slyšíš, Dicku, vzhůru!«

Staroch neznal únavy, a Roberts se už ani nepokoušel odporovat. Cítil, že by se nemohl znova vydat na cestu.

»Kdybychom neměli pana Wellse, – já bídný, neužitečný mrzák!«

»No, vždyť řekl,« utěšovala paní Robertsová svého manžela, »že budeme za tři dny u cíle; potom se už dovedeme nějak odvděčit.«

Bylo temno v lese, když se Wells, Dick a slečna Blanková chystali k vzestupu. Wells nikterak neodporoval, když si teď vzala půl centu na záda štíhlá miss.

Dick nesl kromě svých balíků ještě malý kufr. Tentokrát ubývalo cesty pomaleji; chvílemi musili odpočívat. Slečna Blanková zatínala zuby. Půl centu! A to skoro dvě hodiny! Ale konečně došli. Ovšem, sklesla na zem napolo zničena.

»Slečno Blanková, musím se stydět,« vyjádřil se Roberts.

Usmála se. »Nesmysl, pane Robertsi – vždyť je to moje zavazadlo, co jsem nesla!«

Seděli u ohně, po prvé ve svém životě u ohně pod širým nebem, bez přístřeší. Slečna Blanková byla příliš unavena, aby mnoho

přemýšlela. Snědla několik soust – a potom si lehla, zabalila se do jedné z přikrývek a zavřela oči. Odolnější paní Robertsová seděla u ohně a hnětla nemocnou nohu svého muže. Dick a Wells stáli opodál a hleděli do nočního přítmí. Přese všecky nesnáze byli už hezký kousek v horách.

»Kudy půjdeme zítra?«

»Pojď!«

Stoupali několik set metrů na pahorek. Před nimi zcela blízko, takže se zdálo, že by jich člověk rukou dosáhl, vypínali se, seskupili v řetěz, mohutní horští velikáni. Měli stěny příkře spadající a na hřebenech bíle svítil věčný sníh. Ohromná kamenitá stráň zvedala se k malé soutěsce mezi dvěma vrchy. Jenom v nejdolnější části byla ta stráň mírně nakloněna a porostlá nemnoha stromy. Potom vystupovala velice strmě. Zdaleka bylo na ní zříti křivolaký pruh.

»Vidíš tam to sedlo mezi vrchy? To je Chilkootská soutěska, a onen křivolaký pruh je naše cesta.«

Dick se bezděky poděsil.

»Tam nahoru?«

Wells pokrčil rameny: »Promenáda na hlavní třídě ve Frisku je pohodlnější.«

»Jen bude-li moci otec –?«

»Zúmyslu jsem pro tábořiště zvolil takové místo, aby neviděl cestu.«

»A vy myslíte, že ve dvou dnech – –?«

Wells opětně pokrčil rameny. »No – byli zlatokopové, kteří k tomu potřebovali dvou týdnů.«

Dick měl pocit, že je Wells vážnější než jindy.

V noci bylo citelně chladno. Se sněhových hor vanul ledový vítr. Mister Wells se zavinul do své přikrývky a spal tvrdě. Zasloužil si toho po práci, kterou vykonal za dne; a ostatně – byl zvyklý spáti u táborového ohně. Také slečna Blanková byla řádně utrmácena. A Dick byl mlád. Ale manželé Robertsovi marně se snažili usnout. Nicméně

leželi oba tiše a dělali, jako by spali. Paní Robertsová mrzla přes to, že měla dobrou přikrývku. Byla to pro ni zlá novinka: ležela na tvrdé zemi a cítila se opuštěnou a bídnou. Po prvé v životě se jí stalo, že neměla lože, a dokonce ani střechy nad sebou! Neměla nijakého porozumění pro romantiku táborového ohně a cítila toliko, že nyní pozbyla všeho, posledních peněz, jež musili vrazit do výstroje, – a nebyli ani ve Frisku, nebyli ani mezi lidmi! Sami, docela sami, a bez pomoci! A kdyby nebylo pana Wellse, jak měl její muž zmoci cestu se svou nemocnou nohou? Hněvivě v duchu vyčítala všem ve Frisku, kdo manžela a syna nabádali k tomuto podniku. A peskovala sama sebe. Nebyla-li dost stará? Jak se mohla k něčemu takovému odhodlat? Ze všeho toho přemýšlení a soužení se dala do pláče, ale do pláče úplně tichého, aby ho nikdo nezaslechl. Všecky vzdechy a vzlyky násilně potlačovala. – A Robertsovi bylo u srdce stejně jako jeho manželce, ale měl ještě něco na víc – vědomí své slabosti.

Konečně se probouzelo jitro, studené, nevlídné jitro, ačkoliv nějaké skutečné noci vlastně ani nebylo. Sotva že se trochu rozjasnilo. Slabá mlha spočívala na kamenité stráni.

Paní Robertsová připravovala kávu. Jak to bylo všecko svízelné, vařit na ohni, do něhož věje vítr a rozptyluje plamen!

Wells byl skoupý na slovo. Třídil balíky a připravoval odchod.

Robertsovi manželé jej sledovali. Což byl snad již unaven prací, kterou kvůli nim vzal na sebe? Nová starost!

Dávaje zřejmě najevo rozmrzelost, hodil si Wells na záda jeden balík a pravil: »Pojď, Dicku, mám za to, že bude lépe, půjdeme-li nejdřív my dva sami.«

Paní Robertsová cítila potřebu něco říci: »Jistě se na nás hněváte. Bylo by se vám šlo mnohem snadněji a byl byste býval rychleji u cíle.«

»Nesmysl! Hněvám se na tu mlhu.«

Vydal se s Dickem po stráni nahoru. Mlha se prohánělа v chuchvalcích po svahu. Vzduch byl vlhký a nepříjemný.

Stoupali dvě hodiny nemluvíce. Dicka to dnes více namáhalo, neboť ho bolela od včerejška záda, a mimo to byla cesta špatnější.

Došli k místu, kde už nebylo stromů. Wells se dlouho rozhlížel, výmluvně pokýval hlavou a shodil balík na zem.

»Půjdeme pro ostatní.«

»A zavazadla tu necháme bez ochrany?«

»Nikdo jich nevezme.«

Sestupovali do údolí. Chvílemi bylo tak temno, že sotva rozeznávali kameny. Nejednou si zranili nohy o jejich ostré hrany.

Obě ženy a otec Roberts seděli kolem uhasínajícího ohně hodně zkormouceně.

»Vyjdeme neprodleně. Musíme se vynasnažit, abychom sebrali všecko najednou.«

Roberts, paní Robertsová a slečna Blanková musili vzíti po balíku. "Wells si svázal dva balíky dohromady a naložil si to centové břemeno na záda. Dick dostal balík a kufr.

»Vzhůru za mnou! Dívejte se před sebe, abyste nenaráželi o kameny, cesta je zlá.«

Mluvil stručně a velitelsky. Každý tušil, že hrozí nějaké nebezpečenství.

Těžce oddychujíce plazili se do vrchu. Uplynulo půl hodiny. Byli značně rozptýleni. Napřed šel Dick. Břímě tlačilo, ale zatínal zuby mlčky. Skoro za ním se plahočila matka. Nyní byla ráda, že si v tomto roce otužila záda těžkými koši s prádlem. Potom – kus cesty za nimi – následoval Wells. Jeho hruď se zvedala, celý cent bylo přece mnoho. Pot se mu lil ze všech pórů. Zadní voj tvořili slečna Blanková a Roberts. Ostré kameny, přes něž se potácel, působily otci Robertsovi dvojnásobnou bolest, neboť měl na nohách místo bot kožených měkké boty z vlněné látky.

Wells stál tiše a shodil břemeno se zad.

»Nejde to!«

V tom okamžiku otec Roberts bolestně vykřikl a upadl. Téměř současně odhodila Edita Blanková svůj náklad a usedla naň. Wells vyňal píšťalu a dal signál k pohovu.

Dick stoupal, nežli uslyšel signál, pomalu a pravidelnými kroky, opatrně klada nohu před nohu, a nutil se dýchati plně a zhluboka. Při tom si přesně pamatoval cestu.

Také paní Robertsová shodila své břemeno a ohlédla se. »Musíme učinit zastávku, dál to zatím nejde.«

Dick se rozběhl dozadu.

»Donesu všecky balíky až sem nahoru, aby byly pohromadě.«

Zatím co ostatní odpočívali, odnášel balík za balíkem až k místu, na němž byl sám složil náklad.

Wells odpočíval deset minut mlčky. Potom vstal a zeptal se: »Co je vám, Robertsi?«

»Myslím, že jsem si zlomil nohu.«

»U čerta!«

Bylo teď temněji než v noci, a na horká těla se ukládala studená a vlhká mlha.

Wells přistoupil a ohledal nohu.

»Zlomena není, ale nést už nemůžete nic. Musíte si zde odpočinout.«

»Pane Wellsi,«« ozvala se slečna Blanková, vytáhlá osůbka, jež patrně doposud nikdy tělesně nepracovala. »Jakkoliv je to smutné – musím se přiznat, že se mi údy třesou.«

»Chápu to. Ale nic to nedělá. Já také nezmohu ty dva balíky.«

»Já unesu cent,« hlásil se Dick.

»Nesmysl, hochu, nesmíš se přepínat! – Robertsi, zůstanete tu u věcí, ne, že by snad mohly být ukradeny, ale abychom je našli. Tady máte píšťalu, a dám-li signál, odpovězte.«

Dick, Wells a paní Robertsová naložili na sebe po balíku.

»Kufr unesu,« hlásila se dívka.

»Dobrá, slečno Blanková! Tedy vzhůru! Půjdu v čele!«

»Nechte mě napřed!«

»Jdi tedy, Dicku. Máš lepší oči. Zapamatoval jsi si značky?«

»Tři stromy o samotě, potom kříž.«

»Správno! A zůstaneme těsně při sobě. Paní Robertsová, v mých šlépějích! Slečno Blanková, hned za paní Robertsovou!«

Opět stoupali čtvrt hodiny. Docela zvolna, neboť nohy musily tápati po tmě. K tomu se teď spustil jemný déšť! Vyšplhali se opět kus do výše, když vtom zazněl ve vzduchu táhlý hukot. V nejbližším okamžiku hvízdl po stráni vichr a vrazil do nich tak prudce, že se musili zastavit. Dokonce pes úzkostně zavyl. Potom bylo zas úplné ticho. Mlha byla na chvilku odváta. Černé mraky visely po celé obloze. Ve vzdálenosti asi ještě jednoho tisíce metrů se objevil kříž. Ihned se však také rozzuřila bouře. S pronikavým hvízdáním se hnala po stráni a rozvířila mračna prachu, vnikajícího do očí a znemožňujícího dýchání.

»Kupředu! M u s í m e! Držte se mne, paní Robertsová; a vy, slečno Blanková, zachyťte se jejího šatu!«

Dick bojoval všemi silami s větrem. S horského srázu padalo kamení a tlouklo jej do nohou.

»Dicku, neměl bych jít vpředu já?« tázal se Wells starostlivě.

Dick neodpověděl. Jako stroj kladl nohu před nohu, hlavu hluboko skláněl, břemeno vlekl na zádech. Podobně kráčel za ním Wells. Ženy to měly lepší, ježto je kryla těla mužů. Nyní se spustil liják. Ale voda ve vzduchu mrzla a velké kroupy bily jim ostrými hroty do obličejů.

»Ještě deset minut! Musíme!«

Wellsův hlas zněl cize a sípavě. Ženy se jen stěží držely na nohách.

Dick se otočil. »Maminko, odhoď balík! Já se proň vrátím.«

Paní Robertsová nemohla dál. Balík zůstal ležet. Také slečna Blanková pustila kufr.

»Jsme tady!«

Dick a Wells složili svá břemena těsně u kříže.

»Teď nejdřív pro balíky, jinak jich nenajdeme!«

Obě ženy sklesly na jedno zavazadlo a Dick s Wellsem letěli nazpět.

Ženám se to zdálo věčností, než se oba muži zas objevili. Vichr byl čím dál tím hroznější, a paní Robertsová a slečna Blanková tak se třásly zimou, že jim až zuby cvakaly. Bylo surově nevlídno, jak si jen možno pomysliti.

»Nyní necháme část věcí zde. Dicku, každý vezmeme jeden balík. Kupředu!«

»Nemohl byste mého muže – –?«

»Nejdřív pod střechu!«

»Je tady nějaké útočiště?«

»Nemluvit!«

Wells zamířil několik set metrů stranou, až se ukázalo pod několika málo stromy malé stavení. Vypadalo jako stáj a bylo zbudováno ze silných kamenných kvádrů.

Wells trhl prkennými dveřmi.

»Zaplať Bůh, povolily!«

Dokonale tmavá díra. Ztuchlý zápach z ní zavanul.

»Jen dovnitř! Aspoň sucho je tady!«

Posvítil sirkou. »Hrome, dokonce dříví!«

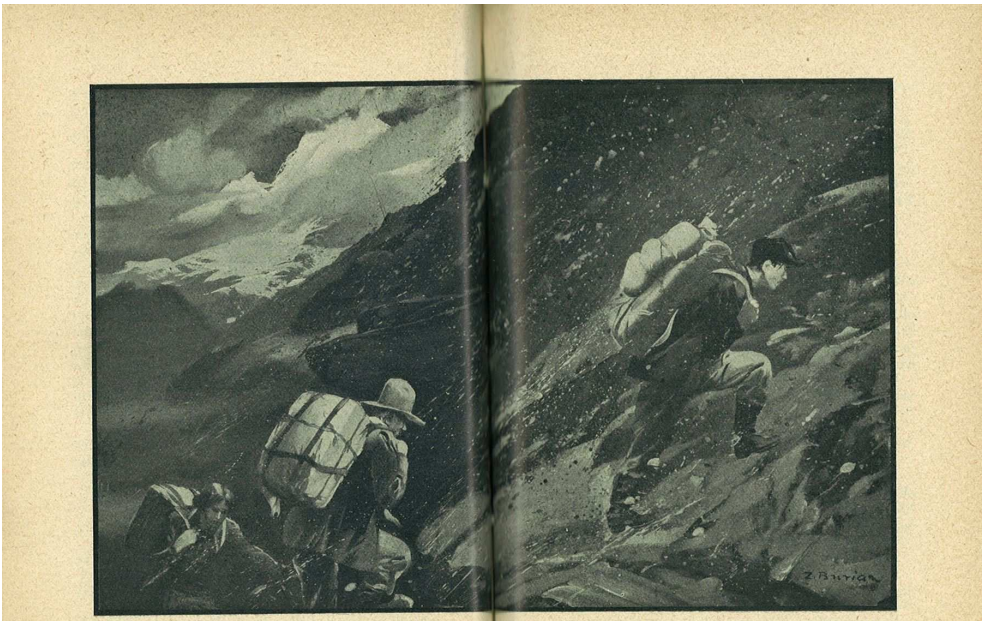
Vzal hrst klestí s hromady a zažehl je. Nyní se trochu rozjasnilo.

Prostor byl malý, asi dva metry oběma směry, a tak nízký, že se mohl muž právě vzpřímit. Kromě ohniště, jež nemělo nijakého zařízení pro odvod kouře – nehledíc na štěrbiny ve stropě, zrobeném z velkých kamenných kvádrů –, nebylo v chýši nic jiného, nežli smetí a hromada dříví. Přes to měly ženy pocit, že našly útočiště.

»Dicku, teď musíme jít pro tvého otce.«

»Zajisté, pane Wellsi.«

Nečas byl horší minutu za minutou. Muži se vzali za ruce. Z jednoho balíku si vzali přikrývku a hodili si ji přes ramena. Psa

Ihned se však také [illegible]la bouře... (Str. 91.)

zanechali u žen. Šli nyní dolů po větru. I to bylo na pováženou, neboť je teď vítr téměř shazoval. A musili přec vynakládati největší opatrnost při slézání.

»Pro všecko na světě, jen si nepochroumat nohy! Jinak jsme ztraceni.«

Co chvíli Wells pískal. Snad se zmýlili ve směru. Neměli před sebou vychozené cesty, a za bouře se snadno mohli odchýlit.

Konečně bylo na pískání odpověděno, ale značně vlevo.

»Skutečně, málem bychom se byli minuli.«

Roberts se krčil na jednom balíku. Kapala s něho voda, a díval se na příchozí ztrnulýma očima, jako by měl zimnici.

»Dobrý večer, mister Robertsi! Krásné počasí, není-liž pravda? Co dělá noha?«

»Otekla.«

»Pokuste se jít.«

Roberts učinil krok, ale nemohl došlápnout. »Nemohu!«

»Musíme tě tedy nést.«

»I to je nemožno.«

»M u s í to být možno!«

Složili přikrývku. Byla to na štěstí přikrývka, které se mohlo užít jako střechy stanu, a proto měla v rozích silné řemeny. Každý z mužů si uvázal jeden řemen kolem krku, takže měli přikrývku mezi sebou a mohli do ní Robertse posadit. Rukama se chytil za jejich ramena. Dick i Wells si vzali ještě po balíku. Zůstal tam jen poslední.

Vítr se poněkud zmírnil. Šli krok za krokem do vrchu. Konečně se dotrmáceli skoro až ke kříži, když Wells pojednou pustil balík, který nesl, a sklesl na kolena.

»Mister Wellsi!« Smrtelně polekán spustil Dick otce zvolna na zem a sklonil se nad starým mužem. Wells byl v bezvědomí.

»Mister Wellsi – pro Pána Boha!«

Staroch otevřel oči a rozhlížel se. Potom se usmál: »Inu – stáří!«

Roberts se pokusil vstát.

»A všecko k vůli mně,« zatesknil.

Dick byl opět na nohách. »Tatínku, jsme zcela nablízku kamennému domu. Donesu tě tam a potom přijdu pro pana Wellse.«

»Nejdříve jej!« namítl otec Roberts.

Mister Wells se však ozval: »Nebude toho potřebí – mohu zas už chodit.« A vskutku se sebral.

Roberts se pověsil Dickovi na záda. Rukama se držel za jeho krk; ale byl příliš těžký a proto ulehčoval synovi tím, že poskakoval po zdravé noze.

Konečně se ukázalo světlo z chýše. Paní Robertsová jim otevřela. I Dick klesl vysílen.

Paní Robertsová vybalila zatím věci. Jedné vyprázdněné bedny použila jako stolu a vařila kávu. Slečna Blanková stála u ohně a zahřívala krabice s konservami.

Jaký člověk je! Předevčírem se jim zdála světnice v Juneau bídnou. Nyní byla tato holá, špinavá kamenná bouda téměř útulná ve svitu svíček. Alespoň bylo teplo v úzkém a nízkém prostoru, a horká káva dělala dobře.

Robertsova noha byla oteklá a na několika místech zraněna ostrými kameny. Wells byl nápadně bled.

Dick se pokusil zasmát. »Teď musím dolů pro věci.«

»Zůstaneš tady!« odporoval "Wells. »Na to je zítra dost času.«

»Aspoň pro balíky, které zůstaly u kříže.«

»Pomohu ti.«

»Nikoliv, pane "Wellsi! Vy si musíte odpočinout.«

Také paní Robertsová se nabízela, ale vypadala při tom smrtelně unavena.

»Nech mě, maminko! Jsem nejmladší a nejsilnější.«

»Potřebovali bychom jen balík, v kterém jsou přikrývky na noc,« pravila paní Robertsová.

Wells přikývl. »A kamna.«

Dick se vytápal z boudy. Venku bylo teď strašidelně nevlídno. Vítr honil mraky po obloze. Hned bylo na okamžik téměř jasno, ale potom zas úplná tma. A za té tmy se zdálo, že se po srázech a ledovcích honí rychlostí blesku postavy jakýchsi příšerných obrů. K tomu vyla divokou píseň vichřice v rozsedlinách a stržích.

Dick se doplahočil až ke kříži a nalezl balík, o kterém byla řeč. Ale vtom se rozzuřilo nové krupobití. Kusy ledy, velké jako holubí vejce, tloukly Dicka do hlavy, do obličeje a po celém těle. Bylo opět úplně tma, a pod nohama mu tryskala voda, ženoucí se shůry po kameništi. Kroupy, po nichž šlapal, byly hladké, a Dick několikrát upadl. Potom se zastavil. Kde je chýše? Všude tma. Snad zbloudil?

Volal – ale bylo to počínání pošetilé. Kdo by mohl zaslechnout lidský hlas ve vřavě orkánu a v praskotu ledových krup, bijících do kamení! Pojednou uslyšel zřetelné zapísknutí. Odpověděl a

zahvízdnutí se opakovalo zcela blízko jeho nohou. Tápal dolů. Nyní už slyšel Wellsův volající hlas a spatřil světlo.

»Díky Bohu, klacku! Už jsme měli strach!!«

Bylo těsno v malém domku. Wells otevřel balík a sestavil nejdříve zkušenou rukou malá rozkládací jukonská kamínka. Ve dveřích domku byla kulatá díra. Pokládali ji za vyhlídkový otvor. Teď tomu porozuměli jinak – byla určena pro rouru od kamen, neboť každý zlatokop si taková kamínka nese s sebou. Když v kamnech zatopili a když uhasili oheň na ohništi, vytrácel se pomalu dusivý kouř.

»Teď je tu příjemněji,« liboval si mister Wells. »A uspoříme dříví.«

»Dicku!« zavolala paní Robertsová. »Pojď, Dicku, tady máš horkou kávu. Dicku – Dicku!«

Wells se smál. »Jen ho nechte spát!«

»Je v bezvědomí!«

»Nesmysl! Spí, a myslím, že se do rána neprobudí. Také si toho spravedlivě zasloužil. Ať mě ďas – je to hodný kluk!«

Roberts měl horečku a tiše stenal. Slečna Edita mu dávala studené obklady.

Paní Robertsová stála vedle Wellse.

»Jak se jen zítra dostaneme přes soutěsku?« s úzkostí se zeptala.

»Myslím, že jsme chytili zlé počasí. Jděte si lehnout, paní Robertsová! Ono to zas přestane, a nějak to už překonáme. Nemusí to být zrovna zítra.«

Měl to býti žert, ale nepovedl se. Paní Robertsová vzdychla.

Kapitola VI.

VE SNĚHU A LEDU.

Když se ráno probudili obyvatelé malé kamenné chýše, nevypadalo to o mnoho jinak než předešlého večera. Opětně ležela hustá mlha na celé krajině. Bouře se ovšem zmírnila.

Tentokrát to byly ženy, které byly nejdříve svěží a čilé. Otec Roberts protrpěl skoro celou noc; usnul teprve k ránu. Edita Blanková se proplížila kolem spáčů ke dveřím a pootevřela je. Nebylo to lehké, neboť – jak se zdálo, něco na ně z venku tlačilo. Sníh!

V noci se déšť změnil v sníh. Hustá, bílá pokrývka se prostírala před jejíma očima po stráni dolů.

Zatím paní Robertsová zatopila v jukonských kamnech a rozsvítila, neboť nemohli nechat dveře otevřeny. Dral se jimi ledový chlad.

Ale vzduch byl teď aspoň zase snesitelný. Pes Vlk vyběhl ven a vrátil se se sněhovými chuchvalci na prackách. Šel k Wellsovi a vyštěkl docela slabounce u jeho obličeje. Staroch se tím probudil.

»Dobře jsi, Vlku, udělal, že jsi mě probudil.«

Vstal, ale paní Robertsová na něm viděla, že není pohyblivý jako jindy.

Wells se zasmál: »Houser mi vjel do žeber.«

»Včera jste se přespříliš namohl.«

»Inu, je to bída, když člověk stárne!«

Třel si záda a udělal, pokud to bylo možno v úzkém prostoru, několik prostocviků.

Potom vyskočil Dick.

»Zaspal jsem!« sám sebe pokáral.

Wells se podíval dveřmi. »Mohl jsi klidně spát ještě půl dne.«

Paní Robertsová k starochovi přistoupila.

»Nemůžeme dál?«

»Uvidíme. Teď bych rád vypil něco horkého.«

Roberts se protahoval. »Dnes je mi mnohem lépe.«

Wells přikývl: »Tak jen zůstaňte ležet. Doufejme, že budete zítra zcela zdráv.«

Snídali. Potravinami nemusili nikterak šetřit. Vzali s sebou bohaté zásoby, a slečna Blanková měla dobré konservy.

Dick se vzchopil. »Dnes nemůžeme v cestě pokračovat?«

»Podle všeho nebudeme moci.«

»Tak aspoň přinesu zavazadla.«

»Mladíku, nejsi včerejškem ještě nadobro rozlámán?«

Dick se smál: »No, hřbet mě bolí, ale myslím, že to nejspíš přejde, jestliže se člověk pohybuje.«

Wells vzal přikrývku a čepici.

»Hoch má pravdu. Pojď, podíváme se.«

Vyšli ven. Mlha zmizela. Slunce zářilo jasně a třpytně na stráň. Teprv nyní ji mohli přehlédnouti. Vystupovala velice příkře, ale nebyla to snad hladká plocha, nýbrž divoký, pustý kraj s nesčíslnými balvany, z nichž byl každý půl druhého nebo dva metry vysoký. A mezi nimi zely propasti a rozsedliny. O nějaké cestě se vůbec nemohlo mluvit. Kdo tudy šel, musil obcházet skály a opět skály.

»To je tak zvané ovčí pole, nebo také ovčí pastvisko.«

»Ovčí pole?« tázal se Dick. »Jak zde mohou nějaké ovce –?«

Wells se smál. »Poněvadž lidé musí být ovcemi, aby to přešlapali. Ale dnes to nepůjde, třebaže to jest jen půl druhé míle a třebaže je nahoře o mnoho lepší kamenné stavení. Dnes je sníh čerstvý a slunce naň sálá. Jen to zkus – je hladký jako zrcadlo.«

»A od kamenného stavení?«

»Ještě půl míle k vrcholu, ale to je kus nejhorší. Nezřídka se čeká týdny, než se laviny uklidní a než je možno jít po sněhu.«

»Nebylo by bývalo lépe zůstat včera ráno v Dyee?«

»To bychom tam byli musili čekat podle všeho šest měsíců. Teď rozumím, proč se Jelchkuchu tak časně nastěhoval do zimních příbytků a proč tak nabádal k spěchu.«

»Vždyť je teprve červenec!«

»Za dva dny máme srpen a zima nastává v horách nezřídka časně.«

»Ale na Jukonu?«

»Mladíku, kdybyste se mne byli zeptali ve Frisku, byl bych řekl: Počkejte do příštího jara. – Teď už se musíme probít.«

Došli zatím ke kříži a shledali, že je zbylý balík daleko odvlečen, a mimo to spatřili ve sněhu zřetelné stopy nějakého velkého zvířete.

Wells se zasmál: »Balíkem se pobavil medvěd, ba natrhl i obal. Patrně se notně dopálil, že se namáhal nadarmo. Vlněné přikrývky nejsou k jídlu.«

»Medvěd!« Dickovy oči zazářily.

»Buď rád, že jste se spolu nestřetli, když jsi tu včera kolem tápal.«

Sestupovali zvolna po stráni, aby vyhledali poslední balíky. Dva byli cestou odhodili, když nesli Robertse, třetí byl ještě dole na dřívějším tábořišti. Obtížný pochod! Tající sníh byl tak kluzký, že se víc smekali, nežli šli, a že sjížděli od stromu k stromu. A dole hledali několik hodin, nežli našli mezi kameny zasněžený balík.

Bylo už poledne, když se dolopotili nahoru s dvěma balíky. Potom musili jít ještě jednou pro druhé.

Odpoledne se vítr znova rozpoutal, a bylo při tom teplo. Voda zurčela v jasných potocích po stráni, ale ve studeném větru z části opět mrzla. Zakrátko visely na všech skalních útesech a na balvanech třpytné rampouchy, a když oba muži dopravili do kamenné chýše poslední balíky, udělalo se za chvilku venku tak kluzko, že nebylo možno učinit krok. Stalo se tak ve čtyři hodiny odpoledne.

Zdlouhavé a truchlivé odpoledne! Chýše se jim teď zdála nesnesitelně úzkou, těsnou a dusnou, ale nemohli vůbec ze dveří. Tiše pršelo, a cesta – ač možno-li tak nazvati stezku, kterou si byli vynašli – se změnila v potok. Také se už opět setmělo.

»Jen aby nepadal nanovo sníh!«

Takové bylo všeobecné přání.

V noci opět zuřila bouře, takže nemohli spát. Za předešlé noci je spánek přemohl, poněvadž byli úžasně zemdleni. Teď je zas tísnily starosti. Ale ani se neosmělili zeptat Wellse, co vlastně zamýšlí. Seděl u kamen a mračil se. Pes Vlk několikrát hlasitě zavyl. Patrně se někde poblíž potloukala dravá zvířata, ale i na honbu bylo příliš tma.

Konečně se objevilo slunce. Mohly být asi tři hodiny zrána. Wells vyšel ven.

»Dnes by to mohlo jít,« vyjádřil se. »Vyrazíme.«

Sníh v noci nepadal a na skalách na stráni za noc roztál. Vítr ještě prudce vál a pršelo nepřetržitě.

»Nevyčkáme snad, až přestane pršet?«

»Nikoliv, paní Robertsová. Mohli bychom se dočkat nového sněhu.«

Ale černé bylo jenom ovčí pole. Vrcholy hor vpředu nahoře a soutěska mezi nimi byly plny sněhu.

»Nuže, vyrazíme! Dnes budeme opatrní. Dicku, i kdybys uviděl zvěř, nestřílet! A také ne hlasitě volat!«

»Proč?«

»Mnohdy není mnoho potřebí a lavina letí dolů.«

Otevřel jeden z balíků a vzal rýče a součástky lanové dráhy.

»Jakže –?«

»No – uvidíš. Pojď jen!«

Dick chtěl vzít na záda jeden balík, ale Wells se tomu vzepřel.

»Vezmi jen kufr, jiného nic. Robertsi, můžete chodit?«

»Půjde to, vezmu-li měkké boty.«

»Nuže kupředu! Totiž – nejdříve půjdeme s Dickem sami a vy zůstanete tady.«

Stoupali pomalu a mlčky. Wells se ustavičně ohlížel. Vystoupili sotva padesát metrů, ale musili lézti se skály na skálu, těsně nad stržemi, nemajícími sice zrovna příkrých stěn, ale také nic, na čem by našla noha oporu.

Dick musil nést silné kožené laso a lanové zařízení. Wells nesl rýče.

»Tak! A teď vystavíme lanovou dráhu.«

Wells připravil hlubokou díru ve sněhu, vsadil do ní kůl, jejž byl přinesl, upěchoval kolkolem sníh a upevnil na pohyblivý podklad z otáčivých válců prkno. Na toto vozidlo uvázal laso, vedl je na kladku, přišroubovanou na kůl, a lanová dráha byla celkem hotova. Na druhý konec lasa se zavěsil Dick, nebo sám Wells, spustili se dolů a balíky na vozidle šly nahoru. Zanedlouho se tak dostali se vším všudy do výšky asi deseti metrů. I otce Robertse a obě ženy dopravila podnikavá dvojice – Wells a Dick – lanovou drahou na místo, kde byl zaražen kůl.

Potom šlo o to, aby nalezli vhodné místo pro další dopravu. Nyní měli před sebou skálu docela strmou, a nalopotili se dost a dost, nežli nahoře pevně zarazili kůl. S protiváhou sjíždějícího muže nemohlo se tentokrát pracovat, ježto byl sráz velmi nebezpečný. Byly proto vyslány nahoru ženy, aby přijímaly balíky, jež muži dole vytahovali lanem, běžícím kolem kůlu. Šlo to teď pomaleji, poněvadž mohli dopravu vykonati jenom na pět metrů.

Při dalším výstupu byla půda opět pohodlnější, takže se dostali o nových deset metrů výše.

Půl druhé míle není mnoho, ale šplhati se s balíky na zádech – na to nebylo možno ani pomysliti. Potřebovali rukou, aby se zachycovali, a rozdělí-li se půl druhé míle na odstavce pěti a deseti metrů a musí-li se založení lanové dráhy vždy znova opětovati, nedivno, že na to padne mnoho hodin. Začasté byl sráz tak kluzký, že musily být ženy podpírány. A nemohl-li být Roberts dopraven o kus výše lanovou drahou, nezbývalo, nežli jej zvlášť opatrně podpírat. Třeba že byla jeho noha nyní v lepším stavu, každé sklouznutí se mu mohlo stát osudným.

Dick přímo hýřil horlivostí a trval vždy na tom, aby jen sám sjížděl dolů a svou váhou dopravoval břemena nahoru.

»Je dobře,« říkal, »že jsou mé kalhoty z pevné kůže.«

Bylo poledne, a ačkoliv vyrazili za časného jitra, překonali teprve jedinou míli. Ale byl to příkrý vzestup. Příšerné hmoty ledovců se k nim docela blízko přisunuly, a také soutěska mezi vrcholy trčela před nimi jako svislá stěna. Vichr byl pořád ještě silný a studený. Sníh se blýskal ve sluneční záři tak oslnivě, že z toho oči bolely. Musili se utábořit a něco pojíst. Dnes ovšem nebylo nic teplého. Muži si z toho pranic nedělali, neboť jejich těla při práci takořka hořela, a také Roberts byl spokojenější, ježto mohl aspoň vypomáhati při vlečení břemen do výše, a nebyl tudíž zcela zbytečný.

Po malé přestávce Wells vstal a pohlédl k obloze.

»Rychle! Musíme pospíšit!«

Dick se zasmál. »Nemůže to už přece být daleko.«

»Půl míle, ale možná, že se rozpoutá bouře.«

Paní Robertsová potlačila výkřik děsu.

»Nebude to tak zlé. Podívejte se tamhle!«

Wells ukázal nahoru. Bylo tam už možno rozeznati štít dosti velké budovy.

»Bydlí tam lidé?«

»Nebydlí. Ale je to dům z kamene. Zlatokopové mu říkají »druhá lavice«. Až se tam dostaneme, budeme skryti.«

»Není to přece nijak daleko.«

»Ale cesta je špatná.«

Práce se znova začala. Chvílemi bylo možno břemena několik metrů nésti. Ježto však byli k tomu jenom Dick, jeho matka a Wells, zdržovalo to víc, a také to bylo únavnější, nežli když vytahovali balíky lanem. Potom vždy zas upevňování součástek lanové dráhy a vzestup o několik metrů.

Doplahočili se tak asi na padesát metrů od kamenného domu. Shůry mohli nyní též rozeznati, jakými místy se nahoru plahočili. Nevystupovali přímým směrem, nýbrž jakousi serpentinou, zavalenou kamennými balvany.

Když však se tak dívali, ztemnělo pojednou všecko kolem. Při práci si nevšimli – kromě Wellse, jenž vytrvale nabádal k spěchu – že se obloha neuvěřitelně rychle zatáhla hroznými mraky. Nyní jimi projel oslepující blesk a hned potom zaburácel strašlivý úder hromu, a opakoval se mnohými ozvěnami.

Paní Robertsová zděšeně vykřikla.

A nyní se protrhlo mračno a lily se spousty vod. Wells stál okamžik zpříma. Potom skočil k ženám a surově jimi trhl stranou.

»Robertsi! Dicku! Za skály!«

Křičel takovým hlasem, že přehlušil i jek bouře.

Ženy byly strženy Wellsovýma rukama k zemi. Slečna Blanková, jež byla naprosto nepřipravena, svalila se celým tělem. V tom okamžiku se setmělo nadobro, a zároveň zazněl řev a praskot, hukot něčeho, co se valilo; a země se třásla. Jako by byli náhle odloučeni od vzduchu – cosi mocného, strašného hřmělo přes ně – a potom ticho.

Wells se vyhrabával z tlusté sněhové vrstvy, jež ležela na něm i na ostatních. Nebyla ovšem tak mohutná, aby se z ní nedostal. Vstal. Nyní se probourala také paní Robertsová. Její obličej byl děsem nadobro znetvořen.

»Co to bylo?«

»Lavina. Sněhová strž.«

»Kde je můj muž?«

»Zde.«

Roberts stál u skalního útesu. Leknutí jej tak ochromilo, že nemohl dostat slova z hrdla.

»Dicku!«

»Zde, maminko! Přijdu.«

»Edita?«

Slečna Blanková neodpovídala. Sníh nebyl tak příliš hluboký. Při nárazu laviny po prudkém Wellsově škubnutí omdlela hrůzou. Na jejím čele byla velká krvácející rána.

Wells ji zvedl a ona otevřela oči.

»Proč mně způsobujete bolest?«

Pamatovala se jen na škubnutí, jímž ji Wells strhl k zemi. Nyní hleděla s úžasem kolem sebe.

»Co se stalo?«

»Lavina – vlastně ne! Hora se zřítila. Jsme pohromadě?«

Dick k nim zatím přišel. Byl samý sníh a kulhal.

»Pes tu není.«

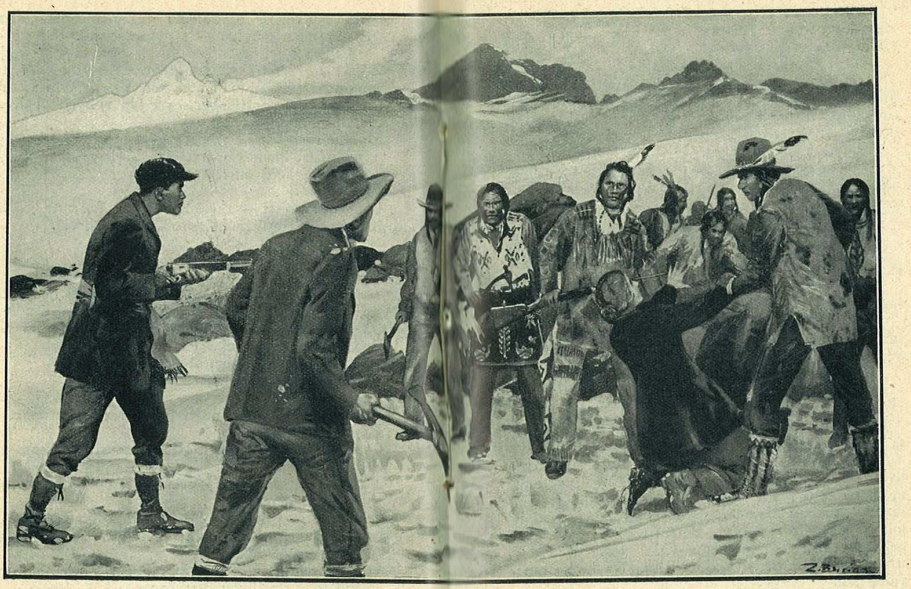
Wells se rozhlédl. Dešť ustal a bouře, jako se v horách často stává, ztichla právě tak rychle, jak rychle se byla rozzuřila.

»Tak vidíte, Vlk se postaral sám o sebe, ale proměnil se v strašlivou nestvůru.«

Wells hvízdl a pes odpověděl štěknutím. Přicházel zdůly, hodně zdaleka a na jeho dlouhé srsti viselo plno sněhových chuchvalců.

»On cestoval s lavinou do údolí.«

Nyní se podívali dolů. Na celé cestě, kterou byli přišli, ležela

»Můj bratr Chlumet podivně vítá mne a mé přátele!« (Str. 131.)

šedobílá hmota několik metrů vysoká, smíšenina sněhu a hlíny, a na ní spočívaly černé útesy skal, stržených se sněhem a zemí do údolí.

»Kde je kamenný dům?«

Tam kde stál, nyní trčel velký sněhový pahorek.

»Doufejme, že je to jen sníh.«

Pršelo už nanovo.

»Musíme se nejdřív dostat v bezpečí.«

Bohužel kulhal teď také Dick. Nějaký úlomek skály mu padl na nohu.

»Mohu jít,« ujišťoval; ale zatínal při tom zuby bolestí.

Wells a Dick se pokusili lézti nahoru, ale na hladké stěně, jež povstala zřícením laviny, byla to věc nemožná.

»Musíme hledat motyku. Bez ní to nepůjde.«

»Motyku mám já,« ozval se Roberts. »Je tu též rýč, laso a vše ostatní.«

Byl' se Roberts právě chystal zatloukat kůl, když se lavina přihnala.

Wells vzal motyku a vytesával schody. Na štěstí bylo toho potřebí jen asi na dva metry; potom mohl stranou podle cesty, kterou se řítila lavina, opětně stoupati do skal. Hodil Dickovi provaz a mladík se šplhal za ním. Potřebovali půl hodiny, nežli se octli před domem. Celá pravá a přední strana byly pohřbeny pod sněhem. Na levé straně viděli zdi.

Wells vzdychl ulehčením: »Díky Bohu, aspoň dům se nezřítil!«

»Ale dveře!«

Wells uvažoval. Potom se dal do práce motykou.

»Dveře byly vpředu – u všech hromů, to není jen sníh, nýbrž písek!«

Přestal kopat. »Musili bychom přinést lopaty, a to potrvá hodiny.«

Přecházel sem a tam a rozhlížel se. Dům byl skoro celý z kamene, ale na levé straně byl oň opřen kmen stromu, opatřený schodovitými

záseky. Wells ihned rozpoznal, že je to žebřík, jakého užívají Indiáni, a pustil se po něm nahoru.

»Dicku, pojď!«

Dobré vůle měl Dick dostatek. Proto se pokusil lézt za Wellsem.

»Nemožno!« vyhrklo mu z hrdla. Noha byla nateklá. Jestliže mohl, vynaloživ na to veškerou svou energii, jakž takž jíti, – zde ani ta energie nic nepomohla. Slabými prsty poraněné nohy nemohl se udržet v zásecích pně.

»Hodím ti laso. Nahoru se dostat musíš!«

Wells si byl uvázal provaz, nežli se dal do šplhání, pro všecky případy kolem boků. Nyní pustil jednu část dolů, Dick si ji pevně uvázal pod pažemi a mohl se potom, podporován Wellsem a vkládaje zdravou nohu do záseků, vytáhnout rukama nahoru.

Střecha domu, jediné skutečně obytné chýše pro pocestné, chtějící se prodrat Chilkootskou soutěskou, byla sbita ze silných fošen. Kamení, jež se valilo s lavinou, zasypalou pravou stranu střechy. Poněvadž se však dům zadní stěnou opíral o skálu a ježto se střecha kupředu skláněla, svezla se zřícená hmota z většího dílu po této nakloněné ploše a vysoko se nakupila před domem. Tím byl ovšem vchod do domu zatarasen, ale střecha, jak se zdálo, zůstala neporušena.

Wells s Dickem odklopili prkna, jimiž byl zakryt uprostřed střech otvor k odchodu kouře.

»To je samozřejmá povinnost, kterou koná každý zlatokop v zájmu toho, kdo přijde po něm,« – vysvětloval Wells. Jinak by celý dům prosákl vodou ze sněhu.«

Otvor byl uvolněn a Wells spustil laso dovnitř.

»Měl bych –?«

»Ne,« namítl Wells, marně potlačuje rozčilení. »Sám sešplhám.«

Dick držel provaz. Staroch sjel po něm zvolna dolů, posvítil si svým zapalovačem a delší dobu konal v domě výzkumy. Konečně se zas po provaze vysoukal na střechu.

»Díky Bohu!« liboval si. »Jsou tam potraviny, ba i nějaké nástroje a slušná zásoba topiva.«

»Potraviny?« divil se Dick.

»Neříkej to ostatním, ale z našich zavazadel sotva bude možno něco zachránit. Aspoň se nebudeme muset trmácet lanovou dopravou.«

Dick vykřikl zděšením: »Náš celý výstroj?«

»Buďme rádi, že jsme zachránili životy!«

»Ale tím je pro nás všecko ztraceno! Jak budeme ryžovat zlato?«

»Nejdřív musíme být na Jukonu! Potom teprve můžeme ryžovat. Ostatně – až tam budeme, nějaká rada se už najde.«

»Není teď to nejhorší překonáno?«

»Nejsme dosud v soutěsce. Jenom půl míle ještě, ale může se stát, že si tu poležíme týdny. Už opět padá sníh.«

Sestoupili se střechy a kráčeli k svahu.

»Mládenče, zůstaň tady! Nemá to účelu, aby sis nohu nadobro zmrzačil.«

»Zdá se mi, že to opravdu nejde.«

Wells se škrábal po srázu. Nad svislým svahem upevnil zařízení lanové dráhy a naklonil se vpřed: »Haló! Robertsi, všecko je v pořádku! Chyťte se pevně lasa, jež jsem spustil, a zavěste se na ně. Nenahlížím, proč bychom měli plýtvat časem. Já sjedu dolů a vy se dostanete nahoru.«

»Dobrá!« ozval se Roberts.

»Nuže!«

Wells byl těžší a Roberts vyjel nahoru.

»Držte lano pevně!« upozorňoval Wells.

Paní Robertsová byla ihned u něho.

»Kde je Dick?«

»Čeká nahoře na svou matku. – Kde je slečna Blanková?«

»Zde jsem.«

Znělo to tuze žalostně. Edita seděla na jediném balíku, který jim zbyl. Vlastně to byla dvě zavazadla, neboť byla společně dovlečena.

»Můžete chodit?«

»Ovšemže!« Miss Blanková učinila několik vrávoravých kroků.

»Obávám se, že utrpěla otřes mozku,« hlásila paní Robertsová. »Před chvílí dávila.«

»Tím jsem já vinen. Ale lépe otřes mozku než pohřbení pod lavinou. Nuže –«

Donesl Editu k lanu.

»Zavřete oči!«

To řka, lezl opět nahoru.

»Robertsi, přijmete miss Blankovou. Já sjedu dolů.«

Edita byla v bezvědomí, když ji Roberts nahoře uvolnil z lana.

Wells vzal paní Robertsovou. »Vy snad můžete chodit?«

»Vždyť mi nic není! Zkusíme to.«

»Nuže!«

Sníh padal opět hustěji. Pro paní Robertsovou to byl těžký podnik.

»Dívejte se pořád na skály, jinak se nevyhnete závrati.«

Nežli se pustil nahoru, aby váhou svého těla vytáhl paní Robertsovou, nanovo se setmělo. Když sjel opět dolů, upevnil oba zbylé, dohromady svázané balíky na lano, vyšplhal se opětně po srázu a zas se šinul dolů, aby balíky vytáhl. A konečně se vydrápal naposledy k ostatním členům nešťastné výpravy.

»No – zvítězili jsme nad příkrým srázem. Teď musíme ještě čtyřicet metrů šplhat.«

»Vezmu jeden balík!« nabízela se paní Robertsová.

»Nesmysl!«

»Tedy já!« hlásil se Dick, přicházeje jim naproti přese všecky bolesti v noze. Vyzul se totiž z boty a pohopsával v punčoše. »Znám cestu a dokážu to.«

»A druhý balík vezmu já!« rozhodně prohlásila paní Robertsová.

Hodila si padesát liber na rameno a Wells zdvihl Editu, jež se dosud nevzpamatovala z mdloby.

»Robertsi, zkuste lézt po čtyřech. Myslím, že máme opět naspěch.«

Všickni zatínali zuby. Paní Robertsová upírala zraky pevně na skály. Smekala se při každém kroku, ale byla to žena statečná. Byla nahoře první.

Potom přišel Dick, shodil balík s beder a sklesl na něj, vzdychaje bolestí. Také otec Roberts, jenž se plazil po kolenách a rukama se zadržoval, po hrozné námaze se octl u kamenného domu. Poslední byl Wells s omdlelou Editou.

Usadili se u volné strany domu, aby se aspoň poněkud ukryli před chumelenicí čím dál tím hustší.

»Ted ještě do stavení!« ozval se Wells.

Vystoupil na střechu a upevnil lanové zařízení na jeden z trámů.

»Nejdřív miss Blanková!«

Paní Robertsová a její manžel pečlivě přivázali dívku k provazu a Wells opatrně táhl. Nebyla nikterak těžká.

»Paní Robertsová, vy máte aspoň zdravé nohy – co myslíte, nemohla byste se dostat po zářezích kmene ke mně na střechu?«

Tato statečná žena se nemohla pyšnit tím, že neví, co je závrať. Hlava se jí motala důkladně, když kladla špičky bot do zářezů, a kmen se také povážlivě ohýbal, ale nedbala ničeho a lezla.

Se střechy zavolala na syna: »Dicku, teď balíky!«

Paní Robertsová a Wells vytáhli nejdřív balíky, potom otce Robertse a naposledy Dicka.

Opět přestávka.

»Nyní ještě ten zatrolený žebřík!«

I to se podařilo spojeným silám. Všinuli kmen poklopem dolů a nejdřív sestoupil Wells.

»Smůla! Už sem napadal sníh.«

Dick, Roberts a jeho manželka spustili slečnu Editu, potom matka se synem otce a zavazadla.

»Tak, a nyní paní Robertsová!«

Sestup byl pro ni ještě nepříjemnější. Bylo nyní skoro dobře, že byla tma a že nebylo vidět do hloubky.

»Dicku, teď přijde to nejtěžší, a nemohu ti bohužel pomoci. Musíš shodit žebřík. Haló, všickni stranou! Tak – teď –«

»A ještě něco, Dicku! Prkna na poklop! Vidíš na to? Dobrá! A teď přehoď lano přes některé prkno a spusť se k nám dolů!«

Dick se výborně vyznal v tělocviku, a zde nepotřeboval nemocné nohy, nýbrž jen rukou.

»Mister Wellsi, tady je hák, na němž patrně visíval kotel.«

Wells byl totiž zatím zatopil, a ovšem kouř, ženoucí se nahoru, štípal Dicka v očích. Ježto se místnost trochu osvětlila, přehodil lano na hák.

»Pane Wellsi, držte druhý konec. Vsunu si zdravou nohu do smyčky a budu pak moci poklop docela uzavřít.«

»Velmi dobře!«

Paní Robertsová namítla: »Ale kouř?«

V tomto okamžiku se ozval z venku štěkot.

»Vskutku, na Vlka jsme zapomněli!«

Dick musil ještě jednou na střechu.

»Ale jak ho sem dostanu?«

Pes byl však lepší šplhač než lidé. Když stál Dick opět na střeše, uviděl jej o hodně výš, než byla střecha.

»Vlku!«

Skokem byl pes na střeše. Dick ho upoutal pokud možno snesitelně na laso a spustil dolů. Potom se vydal za ním. Stoupl zdravou nohou do smyčky, zahradil poklop a konečně se sám též dostal na pevnou půdu.

»Ale teď mě ta noha bolí!«

Otec Roberts povzdychl: »Ubohý hochu, nyní jsme druhové v utrpení!«

Paní Robertsová otevřela zatím balík a rozžala dvě svíčky. Wells uhasil oheň, neboť dým neměl teď nijakého odchodu.

»Ale jsme aspoň skryti,« utěšoval staroch ostatní.

Paní Robertsová si posteskla: »Ten strašný Chilkootský průsmyk!«

Wells se usmál: »Ba věru, s námi si zahrává po čertech zle.«

Edita ležela na přikrývkách, jež paní Robertsová rozestřela, a pořád ještě byla ve mdlobách. Dicka hrozně bolela nemocná noha. Roberts seděl zkormoucen ve svém koutku.

Wells se nemohl zdržet smíchu. »Teď udělám otvor do zdi, abychom mohli postavit jukonská kamínka, a paní Robertsová zatím prostře. Jakpak ne! Jsme vznešení hosté hotelu »Kamenný dům« a máme stůl, ba dokonce i lavici kolem, takže nemusíme sedět v dřepu na zemi.«

Ohmatal stěny. Byly zbudovány ze silných kvádrových pilířů, ale mezi nimi našel Wells místa dřevěná, z prken. Přinesl si ze skříně, visící na stěně a obsahující rozmanité nástroje a náčiní, veliký nebozez a vhodnou pilku.

»Radujte se!« zvolal. »Jsou na světě poctivci. Tyto nástroje nikdo neukradl!«

Vybral si místo chráněné proti větru a zabodl do stěny nebozez. Získaný otvor rozšířil pilkou. Otec Roberts sestavil kamna a za hodinu v nich už plápolal oheň.

»A teď ošetříme nemocné!«

Edita měla oči otevřeny a ležela v polospánku. "Wells ji uložil v koutě na lavici.

»Tak, Dicku, tady máte sníh! Jen se podívejte, jak jsme vznešení: zde je dokonce plechové umyvadlo! Dal jsem do něho sníh. Ochlazujte si nohu a slečna Blanková čelo.«

Urobil z několika šátků obklady a vychladil je ve sněhu, jehož hojně leželo pod poklopem.

»Tak, a teď seďte!«

Staroch se rovněž posadil, neboť byl strašně utrmácen.

»Paní Robertsová,« otázal se, »co je v balících, které zde máme?«

»Dvě libry kávy, trochu mouky a omastek. Ostatní potraviny jsou v druhých zavazadlech.«

»A co ještě?«

»Přikrývky.«

»Co puška?«

»Tady ji mám.«

»A příbory a nádobí? Doufám, že jsou také v těchto zavazadlech.«

»Aspoň nějaká část.«

»Dobrá, život náš je zajištěn.«

Paní Robertsová se polekala. »Cožpak zde musíme dlouho zůstat?«

»To neví živá duše na světě. Několik dní jistě. Kdybychom byli o půl míle výše, měli bychom už soutěsku za sebou. Sestupuje se s ní snadno.«

Wells udělal ve stěně otvor poněkud větší, než bylo nutno, takže bylo vidět ven. Nyní, v pět hodin odpoledne, padal sníh v hustých vločkách a s oblohy visely černé mraky.

Zakrátko bylo v domě ticho. Obyvatelé pili horkou kávu. Jíst se jim nechtělo. Edita tlumeně sténala. Paní Robertsová seděla u ní a u Dicka. Dala jim studené obklady, ale nyní visely její ruce sklesle. Spala. Wells ležel natažen na přikrývce prostřed místnosti a chrápal. Také Roberts měl oči přivřeny.

Všickni byli k smrti unaveni. Toliko Vlk, leže před žhoucími kamny, upíral oči do ohně a sušil se.

Uplynulo několik hodin. Wells se probudil, pohlédl na spáče a zatopil znova v kamnech, poněvadž pocítil zimu. Potom přistrčil

žebřík ke střeše a vylezl nahoru. Dalo mu dost práce, aby odsunul prkna, na něž napadal sníh.

Noc byla jasná, ale čerstvého sněhu bylo aspoň na půl metru. Wells se zahleděl k soutěsce. Sněžné pole šířilo se daleko s vrcholků hor až zcela dolů do údolí.

Wells narovnal opět prkna na poklop, aby neuniklo mnoho tepla, a pozoroval spáče. Dick měl v obličeji klid, a také noha nebyla už tak oteklá. Ale Edita, jak se zdálo, měla horečku. Přiložil jí čerstvý obklad a nanovo se zavinul do přikrývky. Co mohl učinit lepšího než spáti?

Probudili se, když bylo nazítří skoro poledne. Světlo Wells zhasil, oheň dohořel, a tak bylo v domě téměř úplné temno.

Nejdříve se vzchopil Dick. Svezl se s lavice a vstal. Pocit štěstí jej ovládl: noha už nebolela! Naslouchal.

»Mister Wellsi?«

»He?«

»Je jistě už den.«

Wells rozsvítil.

»Skoro poledne! Kdo by se byl nadál!«

Všickni se už vzbudili a Dick zatopil.

»Jak je venku?«

»Hned se podíváme.«

Wells odstrčil žebříkem prkno. Jasné, zářící slunce zasvítilo dovnitř.

»Nemohli bychom se vypravit pro své věci?«

Wells stál nahoře a rozhlížel se.

»Paní Robertsová, na vaši otázku mohu odpověděti jen tolik, že můžeme být rádi, zachránili-li jsme dva balíky. Všecko ostatní je pochováno pod zřícenou zemí. Nikdo na světě se k tomu už nedostane.«

»Ale potom jsme žebráci a vše je ztraceno! Náš krásný výstroj, nářadí k ryžování, všecko!«

Wells potřásl hlavou: »Buďte ráda, že to dopadlo tak.«

»Pro nás by bylo bývalo lépe, kdyby lavina –«

»Paní Robertsová, nehřešte!«

»Až se dostaneme do Dawson-City, budu mít peníze.«

To docela potichu řekla slečna Blanková a položila ruku na rameno paní Robertsové.

»Dobré jitro, miss!«

Wells se potěšen zasmál a sestoupil se žebříku. »Už zase svěží?«

»Vy zlý!«

»Myslím, že se vám mohlo stát něco horšího.«

Slečna Blanková mu podala ruku.

»Já vím, že jste tomu zabránil a že jste mi zachránil život.«

»Dovolte, abych se podíval na ránu. Jak se cítíte?«

»Mám hlad,« Edita se zasmála.

A hlučně se zasmál také Wells.

»To je slovo! Paní Robertsová, upravte nám něco pořádného k jídlu. A bude-li mít počasí trochu rozumu a uznání, projdeme zítra soutěskou.«

Nastala opět zlá noc, ačkoliv se zdálo, že se příroda uklidnila. Slečna Blanková měla totiž nanovo horečku. Wells vylezl na střechu a přinesl sníh.

»Kdybychom jen měli domácí lékárničku!«

Roberts se hořce zasmál: »Měli jsme všecko – v jednom z balíků.«

Dočkali se jitra a zároveň jasného počasí.

»Teď bychom mohli vyrazit.«

Dick přemýšlel: »Kdybychom zrobili saně a slečnu Blankovou na ně položili?«

Wells zavrtěl hlavou: »Jak bychom se dostali se saněmi na hory? A nový otřes by byl pro ni jistou smrtí.«

Paní Robertsová se malomyslně ozvala: »Potom bychom byli všickni ztraceni, neboť nám jen ona může pomoci.«

Klekla u Edity a hladila jí horké ruce.

»Ne, ne, nejsem sobecká! Vždyť ona je tak milá a tak dobrá!«

Roberts přecházel sem a tam a mračil se.

»U ďasa!« zabručel. »A právě dnes je noha dobrá – a vůbec je mi dobře.«

Dick postavil žebřík a lezl nahoru.

»Mister Wellsi, má noha je úplně zdráva. Vidíte, jak dovedu šplhat?«

»Odstrč prkna, aby sem mohlo slunce.«

»Je nádherný den!«

Jako oslňující moře světla a jasu prostíral se nyní před nimi celý zasněžený řetěz hor, a blízká soutěska, vzdálená od nich pro chodce toliko půl míle, rýsovala se tak zřetelně, že Dick rozpoznal havrany, létající kolem kříže, postaveného nahoře na znamení překonaného stoupání.

Dick vzal s sebou nahoru lano. Uvázal je pevně na trám a spustil se venku k zemi.

Před domem, na nezaváté levé straně obnažil vítr část skalnaté půdy. Odtamtud, jak se zdálo, vedla nahoru cesta po sněhu.

Dick pohlédl nahoru. Pocítil touhu zkusiti to na této cestě, vypadající, jako by byla umetena. Učinil několik kroků po čerstvém ledě. Unesl ho, a sníh, jenž ležel na ledě a byl slunečními paprsky trochu roztálý, přispěl mu, aby nesklouzl. Velice potěšen kráčel Dick do výše a dostal se tak asi do polovice výšky domu.

»Haló, Dicku, zpět!«

»Ale proč, mister Wellsi?«

Vtom se už ozval praskot, a ihned Dick cítil, že pod ním půda klesá, a propadl se tenkým ledem několik metrů do sněhu.

»Neříkal jsem to?«

Wells sjel po lanu a opatrně lezl k propadlišti, v němž zmizel Dick.

»Máš pevnou půdu pod sebou?«

»Vyškrábu se. Je tu skála.«

Dick našel pro nohy oporu, a když se vztyčil, mohl se chytit Wellsovy ruky. A za chvilku už opět stál na střeše domu, všecek do sněhu obalen.

»Jaká neopatrnost!« pokáral ho Wells.

»Myslil jsem –«

»Ano, myslil jsi. Ale teď vidíš, že se tu nemůže udělat krok, dokud se neprozkoumá půda. Což jsi zapomněl, že se bludné skalní balvany nakupily až k soutěsce? Všecko, co uvidíš, je čerstvý sníh, který poněkud zmrzl. Jenom ten, kdo zná cestu tak dokonale jako Indiáni, nebo jako já ji znám, může ji nalézt.«

»Odpusťte, že jste se musil k vůli mně tak namáhat.«

»Nesmysl! Jen když to nebylo horší!«

»Tak je tudíž marná naděje, že bychom našli své věci?«

»Nadobro marná. Podle všeho nastala zima tentokrát předčasně. A do jara – totiž do měsíce června, kdy se tady začíná jaro – sníh neroztaje. Potom se teprve objeví balíky, ač nejsou-li pohřbeny ssutinami zříceného horského srázu. Podívej se, ani zvířecích stop není nikde ve sněhu vidět, neboť zvířata jsou příliš moudrá a dovedou se vyhnout nebezpečenství. Něco jiného je, když se Indián opatří lyžemi. Na nich se může po sněhu rychle pohybovat.«

»Vidíte tamhle?«

Dick ukazoval k soutěsce.

»Co je tam?«

»Člověk!«

Ale už tam nebylo vidět nic.

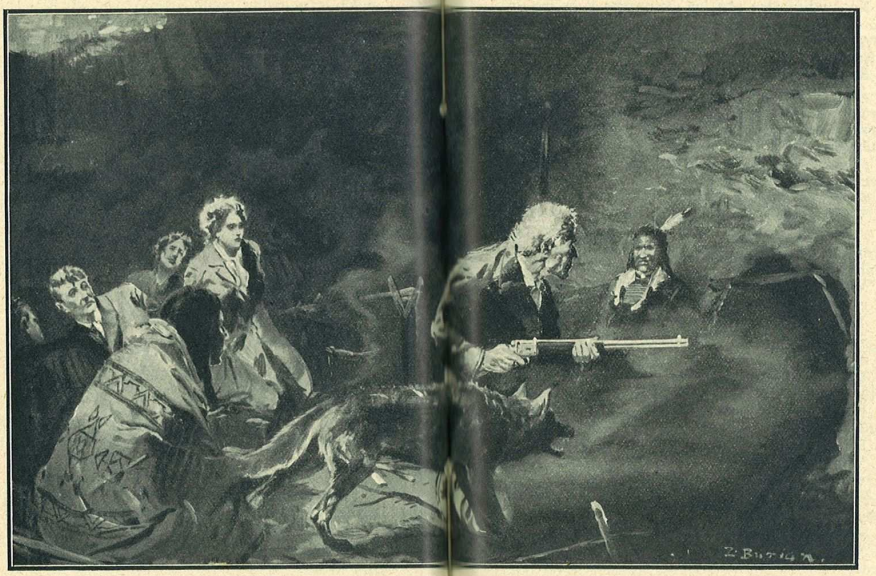
»Mýlil jsi se.«

»Naprosto ne!«

"Wells upíral zraky nahoru. Vskutku! Nyní spatřil postavu. Ostře se rýsovala na bílém sněhu. Byl to člověk.

»Indián!«

Okamžik stála postava nepohnutě, ale potom sjela jako blesk na druhou stranu po svahu.

Wells popadl pušku a vystřelil do chodby ... (Str. 148.)

»Muž na lyžích.«

Chvíli ještě pozírali do výše, ale oči bolely.

»Pojď do domu!«

Kormutlivý den pro lidi odsouzené k nečinnosti! Za skvostného počasí zůstal poklop ve střeše otevřen, a připadalo jim, jako by seděli uvězněni v žalářní kobce.

Roberts chodil z kouta do kouta.

»Mister Wellsi, nemohli bychom něco dělat? Toto nečinné čekání je strašné. Nemůžeme se aspoň pokusit o uvolnění dveří tím, že bychom odházeli sníh?«

»Také jsem už na to myslil, ale – snad je lépe nechat to tak.«

»Proč?«

Wells rychle pohlédl na paní Robertsovou.

»Nemáme nástrojů,« pravil. »A k čemu? Letos sem už sotva někdo přijde, a až bude léto, roztaje sníh sám sebou.«

Vystoupil opět na střechu a Dick vylezl za ním.

»Nestav se zpříma! Raději zůstaň dole!«

Wells si lehl na střechu a namířil dalekohled.

»Jste tak opatrný k vůli Indiánům?«

Wells vstal.

»Byl to asi jen posel. Bude lépe, učiníme-li se neviditelnými.«

K poledni se nanovo chumelilo, a bylo tudíž nutno poklop uzavřít.

Dick si posteskl: »Opět jsme se omeškali.«

Wells mlčky pokrčil rameny.

Také v příští noci měla miss Blanková horečku. Venku padal sníh hustě a k ránu dokonce hřmělo.

»Bouřka?« zeptala se starostlivá paní Robertsová.

Wells potřásl hlavou: »Laviny! Sníh se řítí po ledě.«

Kapitola VII.

V MOCI HAVRANÍCH INDIÁNŮ.

Nazítří po celý den byly hory zavaleny hustou mlhou, takže nebylo vidět ani soutěsku. Lidé v kamenném domě mluvili málo. Všickni seděli jako zařezáni a cítili se bídnými. Paní Robertsová vařila, ale nechutnalo nikomu. Z konserv už nic nezbylo; vlastní a hlavní díl potravin byl ve ztracených zavazadlech. Uzené maso, jež nalezli v kamenném domě, bylo prožráno červy a nemohlo se tudíž jísti. V plesnivé a ztuchlé mouce rovněž se hemžili červi. Chléb byl sněden. Byli proto nuceni jísti pečivo z té špatné mouky a zapíjeti je kávou.

Slečna Blanková neměla už horečku, ale byla velice slabá.

Konečně čtvrtého dne byla opět zima, a Edita prohlásila, že je úplně uzdravena.

Zrána vykonal Wells se střechy přehlídku.

»Vyrazíme!« ozval se jeho povel.

Když přišli ke kamennému domu, první starostí bylo, aby se dostali dovnitř. Nyní nastala práce opačná. Ale dnes mohli všickni, ba i otec Roberts, použíti nešťastného indiánského žebříku. Nepatrná zavazadla vytáhli nejdříve na střechu a potom je spustili k zemi. Také slečna Blanková nemohla jinak, než odevzdati se v osud a dovolit, aby jí uvázali lano kol pasu.

Wells ji chlácholil: »Mohla byste dostat závrať a s žebříku spadnout.«

Přivítalo je nádherné, velmi chladné jitro, ale slunce vyzařovalo teplo. Byly teprve tři hodiny.

»Musíme hledět, abychom se dostali nahoru, dokud nebude příliš horko.«

Wells, jenž zůstal na střeše poslední, pečlivě uzavřel otvor. Nyní se ještě jednou rozhlédl a pohodil hlavou.

»Musíme žebřík obětovat, neboť není naprosto možno, vydat se dolů k lesu. A my potřebujeme tyčí.«

Otevřel jeden z balíků a vyňal sekeru.

»Sekeru, rýč a motyku ponesete vy, Robertsi, abychom to všecko měli vždy poruce. Dick a já vezmeme balíky.«

Zavazadla byla nyní lehčí; vážilo každé sotva čtyřicet liber. Rovněž kufřík slečny Blankové byl lehký, neboť z něho zmizely krabice s konservami. Zbyly v něm toliko nějaké toaletní potřeby, jedny šaty, trocha skvostů a nějaké peníze. Třebaže byla hodně zesláblá, snadno jej unesla.

»A já?« ozvala se Dickova matka.

Wells uvažoval.

»Máte pravdu, paní Robertsová! Bude lépe, vezmete-li místo mne balík a dáte-li mi pušku. Půjdu napřed, a prospěje mi, budu-li mít volné ruce.«

Zatím rozsekl žebřík na dva díly, a oba osekal a obratně rozštípl na tyče, dlouhé asi tři metry.

»Robertsi a Dicku, chopte se tyčí! A prosím, abyste na něco pamatovali: půjdeme za sebou v řadě, a každý musí šlápnout přesně do šlépěje toho, kdo jde před ním.«

Wells učinil krok a zarazil tyč do sněhu. Zabořila se hluboko. Wells zkoumal dále, až našel místo, jež nepovolilo. Tak se musilo díti při každém kroku.

»Pro Pána Boha, jen žádné neopatrné šlápnutí! Jsou tu rozsedliny, které jsou nesmírně hluboké.«

Opět cesta strašně svízelná. Mnohdy narazili na skálu zdánlivě holou, ale přesvědčili se, že je pokryta hladkou kůrou ledovou, takže přechod přes ní byl ještě obtížnější. Potom přišel zase sníh a tápání začalo se nanovo. Všem hořelo v očích z oslňující bělosti sněhu. Ženy si proti tomu pomáhaly závoji, do nichž zahalovaly obličeje, muži pokud možno přivírali víčka.

»Je hloupé, že jsme přišli také o své brýle proti sněhu.«

Celá cesta mohla být vykonána za necelé půl hodiny, ale poněvadž musili věčně tápati, trvala hodiny. Konečně se octli před poslední stěnou, zvedající se nadmíru příkře.

»Tady je led nikdy neroztávající. I za nejpříznivější doby se zde musí užívat háků k zachycování. Vysekáme schody.«

Zeny si sedly na balíky a chránily se, pokud mohly, před vichrem, jenž tam nahoře prudce vál. Muži pracovali. Měli jen pramálo nástrojů, a proto byla práce obtížná. A když se jim konečně podařilo vysekat a poněkud urovnat stupně, bylo arciť toto ledové schodiště kluzké. Na slunci, jež vystupovalo výš a výš, rozmělňovala se horní vrstva, a když pak ubozí pocestní na ni šlápli, přimrzávaly jim na podešve kluzké kusy ledu.

»Kolik stupňů se musí vysekat?«

»Asi šest set…«

Zatím se ženy na zavazadlech třásly zimou, přesto, že slunce tak krásně zářilo. Pohlížely do údolí. Rozhled měly daleký. Žasly, jak poměrně malá je dráha, kterou vykonali. Sotva několik mil – a potřebovali k tomu dnů!

V poledne nebylo schodiště ještě hotovo. Rozčilovalo nevýslovně dívati se na muže, lopotící se na hladké stěně, třebaže se přivázali na lano. Nyní sestoupili, aby pojedli několik soust bídného pečiva ze špatné mouky. Jiného neměli nic. I pes Vlk ležel smuten u žen. Byl na provaze, aby nějakým nepromyšleným skokem nezmizel pod sněhem.

Po kratičké přestávce byli muži opět u díla. Byly čtyři hodiny odpoledne, když konečně Wells první dospěl k výši soutěsky. Rozhlédl se kolem. Sněhová pokrývka byla zde kobercem docela neporušeným. Totiž s malou výjimkou: ve sněhu bylo viděti stopy přečetných havranů, kteří i teď tady kroužili. Wells zkoumal krajinu velmi starostlivě. Jediný Dick věděl, proč se tak pečlivě rozhlíží. Ale ani po lyžích nebylo tu nikde stopy.

»Odkud jen tolik havranů. Co je asi láká?«

»Snad zahynulé zvíře? Nebo člověk?«

Hrůza zachvátila muže při této myšlence.

»Uvidíme. Ale nejdřív se musíme dostat nahoru.«

Nyní přišlo skoro to nejtěžší. Zděsili se. Pokud vytesávali schody, utkvívaly jejich oči jenom na stěně. Pojednou však Dick a Roberts postřehli, že je na druhé straně sráz téměř svislý. Třebaže to v celku bylo také jen asi stopadesát metrů, stačilo to, aby se rozbil na kaši, kdo by se po tom srázu zřítil.

»Robertsi, musíte zůstat nahoře. Tady máte pro všecky případy pušku. Myslím, že nás nebude nikdo znepokojovat. Ovšem – před několika dny jsme viděli Indiány.«

»Ale ti jsou přec mírumilovní!«

»Zdá se; ale člověk nemůže nikdy vědět. Střílet však jenom tehdy, kdybychom byli napadeni!«

Wells připoutal opět sebe a Dicka lanem.

»Teď musíš ty sestupovat napřed.«

Dick neměl závrať, ale boty se smekaly. Sklouzl už na prvním schodě.

»Raději si boty zujeme,« rozhodl Wells, »a půjdeme v punčochách. Ano, kdybychom měli lezecká železa!«

Zanechali boty nahoře. Potom se jim sestupovalo lépe, ale nicméně trval sestup hodně dlouho.

»Tak, slečno Blanková, teď je řada na vás.«

Dick musil vystupovat před ní, krumpáč maje v ruce, aby jej zasekl do ledu, kdykoliv se udá potřeba zadržeti se. Potom v prostředku provazu šla Edita a naposledy Wells, jenž nesl zároveň jeden z balíků. Kufr zůstal dole; zato měla teď Edita jednu z tyčí, aby se mohla opírat. Stoupali pomalu. Edita cítila, že je slába. Ale aby se uchránila před závratí, upírala oči hodně pevně ke schodům.

Když dostoupili skoro nahoru, třeskl výstřel. Edita málem že leknutím neklesla. Ale polekali se také Dick a Wells. Poněvadž však byli ještě na schodech, nemohli nic vidět.

»Co se stalo?«

Nahoře bylo ticho. Roberts se vynořil a smál se.

»Nic se nestalo. Zastřelil jsem jen několik havranů. Jejich maso je sice tuhé, ale –«

Dick se vyhoupl nahoru a pomohl slečně Blankové.

Wells se vyšvihl za nimi a hrozivě se mračil.

»Jak jste se mohl opovážit!« prudce napadl Robertse.

»Myslil jsem to dobře,« překvapen tím tónem Roberts se omlouval.

»Zakázal jsem vám přece, abyste nestřílel, pokud vám nehrozí nebezpečenství.«

Takhle Wells dosud nikdy nemluvil. Roberts, jenž se cítil uražen, vyhrkl: »Myslím, že jsem muž –«

Wells nedbal jeho zřejmého rozhořčení. Šel a vzal mu pušku. »Doufejme,« pravil, »že z toho nebude žádná nepříjemnost. Dicku, teď tu musíš zůstat ty. Tu máš pušku. Já sem dopravím tvou matku. A slyšíš? Zakazuji ti, abys nestřílel, nebude-li nutně třeba.«

Roberts se nervosně zasmál: »Je to směšné – pro několik havranů!«

Slečna Blanková prostředkovala: »Prosím, pane Robertsi, pan "Wells to tak neníní.«

Wells už sestoupil po schodech. Chvátal dolů spěchem téměř lehkomyslným.

Paní Robertsová jej uvítala výkřikem: »Nebesa, co se děje?«

»Prozatím nic – nežli že se váš manžel dopustil šíleného skutku – že střílel.«

»Ale –«

Wells rozprávku přestřihl: »Pojďte, paní Robertsová. Stoupejte těsně za mnou a nedívejte se dolů! Vezměte kufr a – vzhůru!«

Též paní Robertsová se divila ostrému tónu, jindy u Wellse naprosto neobvyklému, ale on byl už na schodech a musila tudíž za ním. Údy se jí chvěly, v očích jí hořelo z dlouhého hledění na sníh, a užuž pociťovala závrať! Křečovitě držela v jedné ruce kufr a druhou se zachycovala provazu, jenž byl stále napjat, ježto Wells vystupoval velice rychle.

»Nepospíchejte tak, pane Wellsi, prosím vás!«

»Jen dál! M u s í m e pospíchat!«

Zvolal to úsečně, velitelsky, a lezl dále, nevšímaje si jejích proseb. Paní Robertsová měla kromě závrati a tlukotu srdce, následku to stoupání v řídkém vzduchu, ještě také nevýslovnou úzkost.

Konečně se blížili k vrcholu. Pojednou se rozlehl druhý výstřel. A zároveň ostré zahvízdnutí a za ním divoký, ječivý pokřik. Jediným skokem se Wells vymrštil přes poslední schody. Paní Robertsová

sklouzla, avšak zadržela se lanem. Wells ji chytil za ruku, kufr vyletěl na sníh. Paní Robertsová se zapotácela, sklesla – a spatřila četné postavy Indiánů, přeskakujících hřeben hory. Jediný pohled jí pověděl, že se už zmocnili Robertse a Dicka. Potom přiskočilo několik chlapů a popadlo také ji.

To všecko se událo tak rychle, že Roberts a slečna Blanková, právě tak jako paní Robertsová, byli spoutáni dřív, nežli zvěděli, jak se to stalo. Nyní paní Robertsová viděla, jak se Dick, pušku maje v rukou, opřel o kříž a jak na něj útočil celý dav Indiánů.

»Dicku, nestřílej!«

Wells, jenž to vykřikl, byl jediný ještě volný. Prudkým skokem se uhnul dvěma mužům, kteří se naň sápali.

Nyní stál vzpřímen a mával krumpáčem, jímž se byl zachycoval na ledě. »Můj bratr Chlumet podivně vítá mne a mé přátele!«

Veliký muž, jenž měl na sobě kromě obyčejné indiánské košile ještě kožený pancíř, rozhlížel se na všechny strany. Wellse nebyl dosud spatřil. Měl také pušku v ruce, třebaže jen zadovku starého typu.

Wells k němu přistoupil a rázně promluvil: »Co to má být? Proč přepadli Indiáni mírumilovné zlatokopy jako divou zvěř?«

»My jsme nezačali nepřátelství. Byli bychom tě přijali přátelsky, i kdybychom věděli, že jsi přítel našich nepřátel.«

Na okamžik vřava ustala. Indiáni se seskupili kolem svého pohlavára.

Wells věděl velmi dobře, že se neodváží na muže, který se proti nim postaví statečně. Užijí nanejvýš nějakého uskoku.

»Kdo je vaším nepřítelem?« otázal se.

»Velrybí muži.«

»Jsme-li my Velrybí muži?«

»Napadli jste nás!«

»Sníš! Přicházíme jako pocestní a chceme Havraním mužům dobře zaplatit, odnesou-li naše zavazadla k vodám Lindemannova jezera.«

»Urazili jste nás – nikoliv nás, bohy! Stříleli jste posvátné havrany.«

»My jsme to neučinili, nýbrž tenhle ten muž, který oslepl sněžným třpytem. Nemohl rozpoznat, že to jsou havrani, a nevěděl, co činí.«

»Ale neštěstí se stalo. Musí zemřít.«

»Nikoliv!«

»Musí – jinak bohové zahubí nás samy, kdybychom je nepomstili.«

Wells přistoupil k náčelníkovi docela blízko. »Jestliže tam tomu muži zkřivíš jediný vlas, stanu se nepřítelem vašeho kmene, rozumíš?«

To utvořilo prazvláštní situaci. Muž, který byl už v moci Indiánů, hrozil jim, že se stane jejich nepřítelem.

»Jste naši zajatci.«

Jediným rozmachem odrazil Wells muže, kteří stáli před Dickem. A postavil se vedle něho.

»Dicku, jakmile poručím, vystřelíš všech šest kulí. Každá kule usmrtí jednoho z mužů.«

Dick nemohl bohužel náležitě porozumět rozkazu, aby vypálil z jednohlavňové lovecké pušky šest ran za sebou, jako by to byl revolver, neboť se rozhovor Wellsův s Indiány konal v řeči chineekské, smíšenině to indiánských nářečí a slov anglických, španělských a ruských, kterážto směs se tu stala, jako pidginenská angličtina v Asii, obcovací řečí. Poněvadž se však Dick za mořské plavby pokusil vniknouti v základy oné chineekské řeči, přec jen si za minutku uvědomil smysl Wellsova rozkazu a zvedl pušku.

Indiáni ustoupili.

»Zeptáme se bohů.«

Wells vyjednával: »Dáme vám zadostučinění.«

»Lidskou oběť.«

»Nikoliv, jiné zadostučinění.«

»Jste našimi zajatci.«

»Jsme vašimi hosty, jinak –«

Teprv nyní si Wells všiml, že jsou ženy a Roberts spoutáni. Hlučně se zasmál.

Chlumet, náčelník, podíval se naň s úžasem.

»Jak se můžeš smát, když se na tebe bozi hněvají?«

»Směji se, poněvadž vidím, že jsou Havraní muži zbabělci.«

Z řad Tlinkitů se ozvalo mručení. »Ty –«

Wells mávl rukou. »Zbabělci, a zasluhují, aby se jim člověk vysmál. Jsme tři muži a dvě ženy, a vy jste nás přepadli, když jsme tu mírumilovně vystoupili. Zajali jste obě ženy a jednoho muže, poněvadž byl překvapen. Vás je deset a my dva vám vzdorujeme. Jděte, zbabělci, a rozvažte ženám pouta! Jinak budou bohové myslet, že bojujete se ženami.«

Chlumet stál v rozpacích. V jeho temných, zasmušilých očích hořel zlý přísvit. Dick doposud naň mířil a Wells držel v ruce krumpáč.

S počátku se Dick obával nejhoršího, a první ránu vypálil skoro bez rozvahy. Nyní, když viděl, jak staroch samojediný svým klidem a odvahou ovládá deset Indiánů, prorazila si cestu jeho chlapecká zpupnost. Pohyboval zvolna puškou a mířil postupně na každého z Indiánů, a vždycky položil prst na spoušť. A ke všemu měli Indiáni také pušky!

Wells počkal asi minutu a potom řízně poručil: »Rozvažte ženám pouta!«

Chlumet váhal. Potom poručil svým lidem, a ti rozmrzele uposlechli.

Ale také slečna Blanková se opět vzmužila. Zatím co muž, kterého k tomu náčelník zvolil, vedle ní klečel a rozvazoval provaz, vyskočila, sotva že byla volná, a uchvátila pušku, kterou byl Indián položil na zem, a běžela k spoutanému Robertsovi.

»Vrať pušku!« zařval na ni Indián.

»Až budeme volní.«

Z daleka se ozval pronikavý, vříškavý křik. Zdálo se, že pochází z údolí.

Náčelník Chlumet naslouchal. Jenom vteřinu. Potom nabyl jeho obličej opět klidného výrazu.

Přistoupil k Wellsovi: »Nechť je můj bratr kliden! On sám i jeho přátelé jsou našimi hosty, dokud se nevysloví šaman. Půjdeme.«

»Kam?«

»Do naší vsi, neboť naši hosté mají hlad a chtějí jíst.«

»Tak jděte napřed.«

»Vy jste vyšší, vám se sluší, abyste šli v čele.«

»Neznáme cesty.«

Wells se nehýbal. »Chceš, abych věřil v tvé přátelství?«

Chlumet byl velice vlídný, na jeho obličeji, od přírody zasmušilém, rozhostil se slaďounký výraz.

»Pochybuješ?«

»Půjdeme s vámi, neboť míříme do údolí. Ale tvoji mladí muži půjdou napřed a povedou nás. Ty zůstaneš s námi.«

Teď už skoro Tlinkitům poroučel Wells.

»Stane se, jak praví můj bratr.«

Chlumet promluvil několik slov s jedním Indiánem. Ten potom odkvapil.

»Co jsi poručil poslovi?«

»Aby byla pro nás připravena večeře.«

»Havraní mužové, budete se s námi omeškávat. A máte naspěch.«

»Jsme v zimních příbytcích.«

»Jak dávno máte zimní příbytky v horách? Proč není můj bratr upřímný? Jste na válečné stezce proti Velrybím mužům. Zima je ještě daleko, třeba že přijde letos opravdu brzy.«

»Mýlíš se.«

»Což jsem neviděl vašich poslů? Buďte na stráži, Havraní mužové! Velrybí muži jsou znamenitě vyzbrojeni a očekávají vás.«

Wells se schválně tvářil, jako by Indiánům důvěřoval. Mluvil jako nejklidnější člověk na světě. Ale při tom neopominul zavolat na Dicka po anglicku: »Držte se všickni těsně u mne a hleďte, aby se Indiáni nedostali za vás.«

Dick porozuměl. Roberts byl nyní také volný, neboť mu slečna Blanková sama rozvázala pouta. Otec a syn vzali ženy mezi sebe.

Ubírali se nyní v soutěsce místy, kde byl průsmyk široký a docela zapadlý sněhem. Indiánům se šlo pohodlněji, neboť měli vesměs na nohách lyže z březového dřeva. Byly dlouhé, vpředu zaokrouhlené a nahoru zahnuté, a vzadu se končily dlouhým hrotem. Tak spočívalo tělo na ploše mnohem větší, a zatím co se běloši bořili v botách nezřídka na stopu do měkkého sněhu, zůstávaly lyže téměř úplně na povrchu.

Ovšem, když teď slunce zářilo a sníh se částečně rozplýval, nastávala i lyžařům nesnáz. Tající sníh se totiž na lyže zachycoval a nutil Indiány, aby příslušným pohybem nohou v kotnících setřásli toto sněhové břemeno.

Šli teď skutečně, jak Wells nařídil: nejdříve deset mladých Indiánů, potom Roberts a Dick s oběma ženami. Roberts měl v ruce Indiánovu pušku, Dick svou. Vzadu se ubírali Wells a Chlumet. Staroch Wells blýskal ustavičně očima na strany a vzad.

Chlumet se zasmál: »Proč točí můj bratr hlavou na všecky strany jako pták?«

»Dívám se na oblaka.«

»Dnes jest obloha jasná – a ostatně budete odpočívat.«

»Je šaman v horách?«

»V našem domě.«

Putovali tak chvíli cestou, jež se skláněla do dalekého údolí. Robertsovi a jeho manželce se už opět u srdce ulehčilo, a pomalu začali Indiánům důvěřovat. Jenom Dick pamatoval na Wellsovu výstrahu.

S hory se sestupovalo na této straně mnohem pohodlněji, a jakkoliv byl před nimi ještě notný kus zasněžené cesty, nemůže to už trvat než jen několik málo hodin, nežli dojdou k jezeru, jež se vábně blyštělo a v značných rozměrech rýsovalo tam před nimi v údolí a jež nemůže být jiným jezerem než Lindemannovým. Kolem něho se všecko zelenalo, volné plochy i lesy, a za ním se k severu třpytil celý řetěz jezer. To tedy je vodstvo, po němž poplují v člunu! A tam dole je doposud léto!

Blízko před nimi vystoupil teď kouř. Jako by to vycházelo z milíře, neboť se nad zem zvedal malý pahrbek a z nejvyššího jeho bodu se vznášely ty lehké obláčky kouře. Na několik kroků od pahrbku bylo zříti chyšku, jakž takž zbudovanou z prken a proutí. Dojista chaloupka uhlířova. Ale jak to? Uhlíř zde na horách ve sněhu – a kolkolem po lesích ani stopy?

Chlumet se zastavil.

»Jsme u cíle,« pravil. »Odpočineme si!«

Roberts se otočil: »Pálí se zde uhlí?«

Wells se zasmál: »To je indiánský dům.«

»Dům?«

Roberts a ženy bezděky zrychlili krok. Pobyt tam nahoře v soutěsce, v níž vanul ledový vítr, a dříve už sněhová stěna je tak důkladně rozmrazily, že na ně nesmírně přitažlivě působil plápolající oheň.

»Zavedu vás do domu.«

Wells odmítl: »My si zatopíme tady venku a promluvíme se šamanem.«

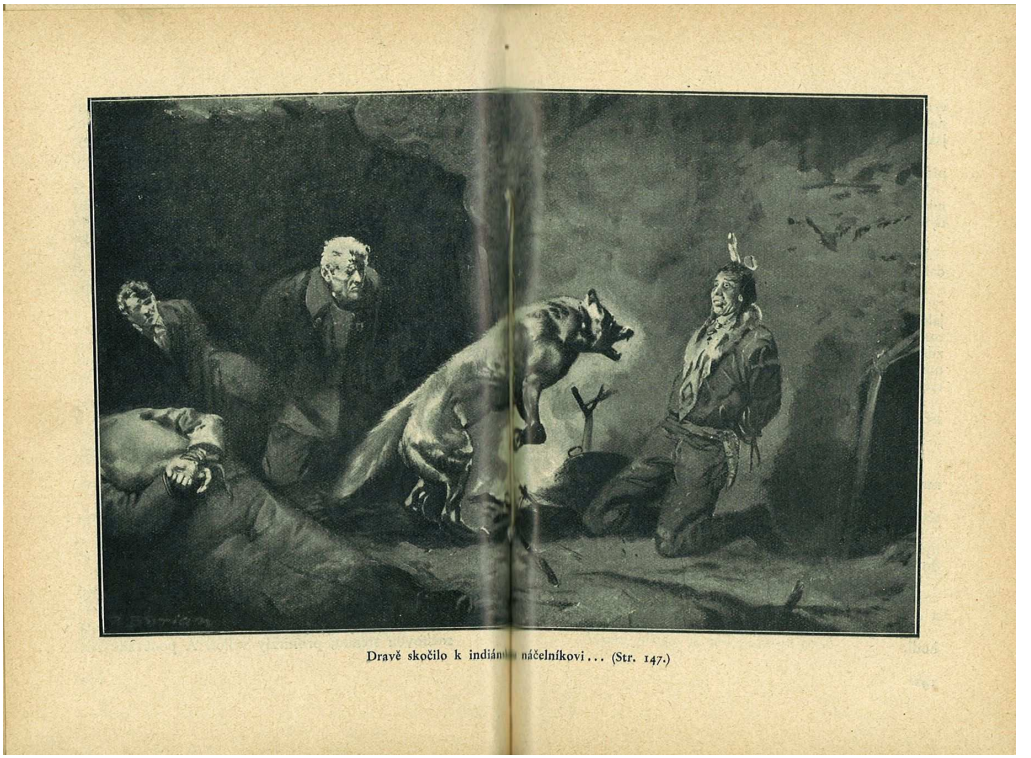
Chlumet svraštil čelo: »Pohrdáte mým pozváním?«

»Nevíme, jsi-li skutečně naším přítelem.«

»Budeme s vámi kouřit dýmku míru.«

»Dřív než promluví šaman? Zavolej ho!«

»Už jsem k němu vypravil posla, ale já vím, že usmíříte bohy.«

Dravě skočilo k indiánu náčelníkovi ... (Str. 147.)

Ježto musily ženy ráno tak dlouho čekat před sněhovou stěnou, promrzly velice. A poněvadž zde vrcholky hor vrhaly stín a zadržovaly teplé paprsky slunce, třásla se zimou paní Robertsová právě tak jako slečna Blanková.

»Proč nejdeme do domu, když jsou Indiáni našimi přáteli?«

Mladý bojovník přinesl ozdobnou dýmku. Náčelník ji vzal, zažehl dřevěnou třískou, čtyřikrát zadýmal a odfoukl kouř do čtyř stran světa.

»Nechť ji vezme nyní můj bílý bratr!«

Mlčky přijal Wells dýmku, již mu Chlumet podal, ale váhal.

Náčelník se zlobil: »Ty že nebudeš kouřit?«

Wells rovněž čtyřikrát vyssál kouř a odfoukl jej jako Indián. Jeho tváře se nerozjasnily. Dick při tom stál a díval se napjatě. O čem byl tolikrát četl, zde viděl vlastníma očima – indiánskou dýmku míru! Zdálo se mu, jako by se před ním stávaly skutečností všecky indiánské povídky.

»A nyní pojďte do domu, abychom pojedli a sečkali, až s vámi šaman promluví.«

»Řekl jsem ti, že si zatopíme tady venku.«

»Chceš nás urazit?«

»Nikoliv, ale váš dům je těsný, a je vás hodně mnoho.«

»Víš přece, že pro vzácné hosty nikdy není dům těsný.«

Dick se divil Wellsově nedůvěře, a Roberts a ženy byli netrpěliví, zvláště když jeden z Indiánů nesl do chyše zmrzlou sobí kýtu.

Wells pořád ještě váhal, a Chlumet se zlobil.

»Nedůvěřuješ nám? Kouřil jsi s námi dýmku míru a dosud jsi naším nepřítelem?«

Wells povzdychl, ale potom se na něčem rozhodl.

»Mýlíš se,« pravil. »Půjdeme s tebou. Dovol jenom, aby ženy a muž, kterého jste spoutali, šli napřed a já abych vykonal nejdřív přehlídku.«

»Čeho?«

»Chceme přec cestovat do údolí, a počasí –«

»Najíme se a potom vás doprovodíme do údolí a poneseme vaše věci, až usmíříte bohy.«

»Vždyť se hodláte vypravit do boje s Velrybími muži!«

»Co na tom, zpozdíme-li se o dva dny! Zima je dlouhá.«

»Tak pojďte přece, mister Wellsi!«

Roberts byl netrpěliv, a Wells šel pomalu k chyšce. Nebyl spokojen. To náhlé uzavření míru, jež učinili Indiáni, majíce zajatce úplně v rukou, zdálo se mu podezřelým. Ovšem, kouřil-li Indián dýmku míru, obyčejně dostojí slovu. Ještě jednou se rozhlédl – a vtom

zpozoroval muže, který se kvapně blížil na lyžích. Tento muž se pojednou v jisté vzdálenosti zastavil a vyrazil skřek – právě takový pronikavý skřek, jaký zaslechl Wells předtím v soutěsce.

»Vy nejste sami v horách?«

Chlumet se smál: »To je posel, kterého jsem poslal k šamanovi.«

»Což šaman není u vás?«

»Je v horách a mluví s bohy.«

Chlumet promluvil s Indiánem několik slov na vzdálenost. Potom se posel přiblížil, a oba Indiáni spolu pohovořili, ale nikoliv řečí chineekskou, nýbrž nářečím Havraních Indiánů, z něhož znal Wells jen několik drobtů.

Jak se zdálo, byl Chlumet spokojen.

»Šaman přijde. A teď budeme jíst!«

Tlačil Wellse k chýši; její dveře se nyní otevřely.

Roberts se nehýbal. »Tudy máme vejít?«

Wells odpověděl: »Je to vchod do Indiánova domu. Od něho vede podzemní chodba do vlastního domu pod pahorkem.«

Pokynul Dickovi, ale ten, jsa přesvědčen o počestnosti Indiánů a též zvědav na vnitřek indiánského domu, vstoupil už do chyše. A co uviděl? Jenom střechu a stěny nad jámou, jdoucí několik metrů do země. Schody nahrazoval obvyklý kmen se zářezy, jaký znali z kamenného domu. Jeden z Indiánů je vedl. Na kmeni bylo jen několik zářezů. Nejdřív lezl Dick, za ním Roberts a ženy. Octli se v úplné tmě. Chodba byla úzká a tak nízká, že musili lézti po čtyřech anebo poskakovati v dřepu.

Dick se sunul první za mladým indiánským vůdcem. Pušku třímal v ruce, ale neměl nijakého důvodu, aby jí upotřebil. Chodba se zahnula, a potom spatřil Dick zásvit a brzy se mohl postavit zpříma. Došel do místnosti dosti rozsáhlé a dosti vysoké. Byla to jizba asi tak velká, jakou shlédl u Velrybích Indiánů; měla také prohloubené místo uprostřed a zvýšený ochoz kolkolem, měla ohniště a kotel přímo pod otvorem pro odchod kouře.

Celý rozdíl záležel v tom, že zde nebyl příbytek vybudován, nýbrž vykopán v zemi. Střecha, která jej kryla, byla zasypána zemí. Ježto byl otvor pro odvádění kouře za dobrého počasí toho dne zcela otevřen, byl v jizbě vzduch snesitelný a při tom teplo.

Dick pomohl matce a slečně Blankové. Roberts se přihrabal za nimi. Stoupáním do soutěsky, krátkým bojem s Indiány a nyní lezením v temné chodbě se jeho noha opětně namohla. Ale po všech těch svízelích seděl teď v teple na měkké kůži, kterou mu byl upravil Indián, a labužnicky ssál vůni z pekoucí se sobí kýty, jíž otáčela na rožni indiánská žena. A v těle otce Robertse se rozhostil pocit blahobytu.

Wells pořád ještě uvažoval. Vnitřní varovný hlas mu bránil, aby nevstupoval do chýše, ale jinak bylo jeho chování pro Indiány urážlivé. Spatřil tam, kde se předtím vynořil mladý bojovník, nyní jinou postavu. Byl to jakýsi šašek v masce zvířete. Oděn do kožišin a hadrů snažil se, jak se zdálo, divými skoky vykloubiti všecky své údy.

»Šaman,« pravil Chlumet.

Wells byl upokojen. »Nechť jde můj bratr napřed.«

Nečině námitek, vstoupil indiánský náčelník do chyše a slezl do jámy. Wells se plazil za ním po kolenách a pes Vlk byl mu v patách.

V tom okamžiku se ozval opětně onen ostrý výkřik, a zdálo se, že přiběhlo mnoho lidí k chatě. Wells se chtěl obrátit, ale chodba byla příliš úzká. Lezl nazpět; nežli se však dostal do chýše, popadli ho Indiáni odzadu a spoutali jej.

»Chlumete!«

Náčelník Indiánů vykřikl a spěšně lezl k chýši. Wells ležel spoután, obličejem k zemi. Vtom cítil, že se někdo podle něho tlačí – a zároveň uslyšel z chýše pustý řev, jakoby řev zápasících lidí. Wellse táhli dopředu. Měl spoutány nohy, ale kolena nikoliv. Na spoutané ruce uvázali Indiáni provaz, a za ten provaz táhli. Nechtěl-li, aby ho trýznili, musil lézti po kolenách.

V jizbě se členové Robertsovy rodiny a slečna Blanková posadili a hleděli si zahřát údy. Dick zkontroloval a zajistil pušku a položil ji vedle sebe.

Indiánka, jež byla s nimi ve světnici docela sama, ježto mladý vůdce zase odlezl a dětí tu, jak se zdálo, vůbec nebylo, – odkrojila z velké kýty kus upečeného masa a přinesla jim jej. Po špatném jídle posledních dnů byl to vítaný pohled. Právě však, když sáhali po mase, uslyšeli z venku zuřivý štěkot a potom křik. Dick chtěl vzíti pušku, ale pojednou se v jizbě setmělo – jenom na několik vteřin – a už seskakovali otvorem ve stropě Indiáni, padali na nohy, potom skočili do ohně, rozmetali jej, vzchopili se však, nežli na nich chytly šaty, a vrhli se na Dicka, na Robertse a na ženy.

To vše se stalo tak neočekávaně a náhle, že by bylo bývalo nemožno i jen pušku popadnout. Při tom Indiáni divoce ječeli. A do jejich křiku vmísilo se úpěnlivé volání žen o pomoc.

Vtom se objevila náčelníkova hlava u vchodu. »Co se stalo?«

Ihned se však Indiáni zmocnili i jeho a rovněž ho spoutali. Ani Dick ani nikdo z ostatních zajatců si nevšiml, jak málo se bránil.

Potom táhli Wellse chodbou do jizby.

»Zrádce!« vykřikl, hledě na náčelníka.

Dovlekli ho po kolenách k jeho přátelům.

Také Chlumet řval z plna hrdla, volal o pomoc a lál mužům, kteří ho spoutali.

Wells se rozhlížel. Cizí vetřelci urovnali zase oharky na ohništi, takže se rozsvětlilo. V bezmocném vzteku Wells nanovo zařval: »Zrádce!«

Chlumet se trochu vzpřímil a odpověděl: »Což nejsem spoután jako ty? Mohu-li za to, že jsme byli přepadeni? Zavinili jsme to? Naši nepřátelé –«

Indiáni, kteří vnikli do jizby, odlezli chodbou ven. A v té chvíli zaznělo venku zuřivé vytí.

To byla válečná píseň psa Vlka. Když vešel Wells do chýše a lezl chodbou, Vlk chtěl za ním. Ale Indiáni ho odhodili a tak ztloukli, že zůstal ležet, jako by byl mrtev. Vyvlekli ho z chýše a dál si ho nevšímali. Pes byl však toliko omráčen. Nyní se vzpamatoval a lítal kolem chaty.

Wells ho slyšel. »Vlku! Vlku!«

Vytí na okamžik ustalo.

»Vlku! Sem!«

Opět zavytí. Potom se objevila Vlkova kosmatá hlava nahoře v otvoru – šílený skok přes ohniště – a Vlk byl v jizbě. Vteřinu stál zticha.

»Vlku, sem!«

Ale zvíře neposlouchalo. Dravě skočilo k indiánskému náčelníkovi, zarylo mu drápy do prsou a pevně se mu zakouslo do ramene.

»Zavolej toho psa!«

»Sem, Vlku!«

Pes pustil Indiána a couval k svému pánovi, nespouštěje náčelníka s očí.

»Vidíš, že jsi nás podvedl?«

»Já sám jsem –«

»Zrádce jsi! Ví to dokonce i pes. Jací jsou to muži? Snad Velrybí? Ne – Havraní muži to jsou, neboť Velrybí muži by naprosto nemohli od pobřeží přijít sněhem tak rychle. Ostatně oni neútočí. Jsi zbabělec a falešník. Dýmku míru jsi s námi vykouřil a zároveň jsi poslal pro jiné muže, aby nás přepadli v pasti, do níž jsi nás vlákal. Zbabělec jsi a zákeřník, Chlumete, takový zbabělec, že to poznal i pes.«

Wells se vzepřel na kolena. Chlumet hlasitě volal o pomoc, a to v řeči Tlinkitů.

Wells poručil: »Vlku, pozor!«

V chodbě se něco pohybovalo. Vlk seděl před ní a kňučel. Zle by se bylo vedlo tomu, kdo by byl býval vystrčil hlavu.

Skok, jejž prve učinil pes přes ohniště, měl podivuhodné důsledky. Opět se totiž rozletělo několik hořících třísek po místnosti. A jedna dopadla tam, kde ležel Wells. A co učinil tento čacký staroch? Přiblížil spoutané ruce k plameni. Provaz, jímž byly svázány, byl napuštěn tukem a ihned od plamene chytil. Wells rozpínal všemi silami ruce od sebe, až se hořící provaz přetrhl. Ovšem, na rukou zůstalo několik strašně bolestných opálenin. Těch však Wells nedbal. Odhodil hořící provaz a sáhl po noži, jenž ležel u Chlumeta. Přeřízl jím pouta na svých nohách a byl volný.

V podzemní chodbě rámus se zvětšil. Pojednou bylo odtamtud vystřeleno. Ale pes byl už dříve odskočil stranou. Kule proletěla jizbou a zaryla se do země.

Wells popadl pušku a vystřelil do chodby. Ozval se z ní žalostný výkřik a venku se rozlehl divý jek.

U stropního otvoru se objevila postava. Patrně se chystalo několik mužů skočiti dovnitř. Wells chytil pušku, jež stála v koutě a patřila najisto Chlumetovi – neměl totiž času, aby Dickovu pušku znovu nabil – a nestaraje se ani o to, je-li tato indiánská puška nabita čili nic, namířil nahoru do otvoru a nazdařbůh spustil kohoutek.

Opětně bolestný skřek – a potom okamžik ticho. Do toho ticha vykřikl Chlumet cosi tlinkitským nářečím. Nebylo pochybnosti, že chtěl svým lidem oznámit, že je toliko Wells volný a že mu již nezbývá žádná rána z pušky. Ale sotvaže začal křičet, spustil pes takové strašidelné vytí, že byl hlas Chlumetův načisto přehlušen.

Rozumí se, že Wells už ani vteřinu nemeškal a rozřízl pouta Dickovi a Robertsovi. Dickovi nakázal, aby nabil pušku. Roberts se snažil nabít také pušku Indiánovu, ale náboje se ovšem nehodily.

»Dicku, střel do chodby!«

Rána zahřměla – a za ní znova výkřik.

Dick nabíjel, pokud mohl nejrychleji.

»A teď zas otvorem ve stropě!«

Wells popadl rýč, ležící opodál – prajednoduchá to byla indiánská věc –, a jal se vyhazovati hlínu.

»Dicku, ty budeš střílet a já budu rýt. Rychle, ještě ránu do chodby, abych nabyl času.«

Dick vystřelil – a už se sypaly do vchodu hroudy a celé kusy hlíny, jež Wells rýčem vyrýval z ochozu, vroubícího střed místnosti.

»Robertsi, pomoz!«

Roberts sáhl po krumpáči, jejž byl Wells i tehdy, když ho poutali, křečovitě držel v ruce.

Indiánská žena se zatím připlížila k náčelníku Chlumetovi a hodlala mu rozvázati pouta. Ale pes vrčel a usadil se v povážlivé blízkosti před nimi.

Dick znova a znova nabíjel a ještě několikrát vypálil do stropního otvoru. Potom venku všecko ztichlo.

A podzemní chodba byla zasypána alespoň tou měrou, že bylo odvráceno nebezpečenství indiánské střelby odtamtud do místnosti.

Paní Robertsová, jež byla dosud projevovala tolik statečnosti a vytrvalosti při všech tělesných námahách, seděla nyní v koutku a naříkala. Zato slečna Blanková chopila se funkce kuchařky a horlivě dopékala sobí kýtu.

Wells unaven ustal v práci.

»Tak! Nyní nás nemohou z venku překvapit, budeme-li jen náležitě střežit otvor ve stropě. A teď tamhle k těm! Podejte mi všecky provazy!«

Sklonil se nad Chlumetem, jehož ruka silně krvácela.

»To máš z toho, padouchu!«

Ovázal mu ruku ne zrovna něžně a pak ho teprve pořádně omotal provazem.

Náčelník protestoval: »Ty mne poutáš? Což jsi se mnou nekouřil dýmku míru?«

»Zaraz, pacholku! Já tě naučím!«

Také Indiánku z opatrnosti spoutal.

»Já bych jinak žádnou ženu nesvazoval, ale ona uvolní náčelníka, kdybychom ji nechali bez pout. – Haló – co je to?«

Bylo slyšet škrabání, kopání a rytí, a potom rány tak prudké, že se strop otřásal.

Paní Robertsová zděšeně vykřikla: »Sesypou nám strop na hlavu.«

Wells se zasmál: »Zchytralí jsou, což o to! Ale na to jsme pamatovali. Dicku, pojď sem! Vztyčíme náčelníka. Slečno Blanková, je maso upečeno?«

»Dostatečně.«

»Uhasíme tedy oheň. Dobrá, Robertsi, pomozte nám! A teď trochu studeného písku na ohniště, abychom si nepopálili nohy.«

»Co hodláte?«

»Však uvidíte!«

Mluvili anglicky, aby Indián nerozuměl. Nyní ho sebrali a postavili na ohniště. Indiánka kvičela, a též Indián žalostně křičel.

»Ticho buď, zbabělý padouchu! Nadzvedneme tě a vystrčíme hlavou nad otvor, abychom se přesvědčili, platíš-li něco u svých ubohých chlapů. Řekneš jim, že jsi v naší moci a že tě bez milosti zabijeme, nenechají-li okamžitě dům na pokoji. Slyšel jsi?«

Po Chlumetových tvářích se kmitl potměšilý úsměv. Ale Wells mu porozuměl.

»A budeš mluvit po chineeksku, abychom tomu rozuměli!«

»Ale neporozumějí moji lidé!«

»Dobrá! Robertsi, seberte trochu suchého dříví a upravte je na ohništi k podpalu. Tak – a teď přichystejte hořící louč. Pamatuj si, holomku! Promluvíš-li jediné slovo jinak než po chineeksku, zapálíme hranici a upečeme tě. Slyšel jste, Robertsi? Jakmile pokynu, podpalte dříví!«

Venku bušili tak silně na strop, že už padala hlína. Dick a Roberts vyzdvihli náčelníka až mu trčela hlava nad otvorem. Nahoře všecko ztichlo. Náčelník promluvil po chineeksku. Poručil svým mužům, aby

odešli od domu. Ozvaly se odpovědi. Chlumet pronesl několik slov tlinkitsky, ale sotva že vypravil ze sebe slovo první, Wells už vytrhl z Robertsovy ruky hořící louč, a třebaže ve skutečnosti hranici nepodpálil, mával loučí kolem ní tak, že vnikl Chlumetovi štiplavý kouř do očí. Indián myslil, že došlo k vykonání hrozby, a ihned se jal prositi. Venku se Indiáni ztišili.

»Robertsi, držte toho třepetálka! Slečno Blanková, vezměte louč, a jakmile poručím –«

Edita Blanková byla statečná v nebezpečných chvílích.

»Já ho náležitě vyudím! Klidně na mne spolehněte!«

»Poslyš, Dicku, kde máš svou pušku?« otázal se Wells.

»Tady je.«

Nyní drželi náčelníka Roberts a Dick tak, že vyčníval půlkou těla nad otvor. Wells vzal pušku a vysunul ji nad strop. Stál vedle Chlumeta na ohništi a přidržoval se řetězu, na němž visel kotel. Nyní se objevila nahoře také jeho hlava, a potom se povytáhl též horní částí těla, maje pušku v ruce. Stál tak, že bylo jeho tělo zakrýváno tělem náčelníkovým.

»Slyšte!« vykřikl.

Ze shromáždění Indiánů se ozvalo mumlání, když spatřili Wellse. Bylo jich teď při nejmenším třicet. Asi na sto kroků od nich plápolal oheň.

Wells viděl, že u něho leželi četní muži a že muž v masce, kterého před tím spatřil na hoře, kolem nich tancoval. Byl to v té večerní chvíli fantastický obraz: jasný plápol ohně – kolem něho křepčil šaman – naříkavé hlasy, zpívající k jeho tanci, jednotvárné melodie – a v pozadí osněžený vrchol hory. Ke všemu jasně svítil měsíc, takže bylo šamanovu postavu jasně vidět. Vypadal divočeji a špinavěji než ostatní. Jeho obličej byl přikryt zvířecí maskou, urobenou z březového dřeva a hrubě pomalovanou křiklavými barvami. Vzadu visely dlouhé vlasy v pletencích. Na temeni hlavy měl přilepen hadr a do něho zastrčena dlouhá, pestrá ptačí péra. Několik potrhaných koží viselo na

jeho těle. Skákal jako posedlý okolo ohně, u něhož leželi ranění a umírající, a kroutil při tom divoce tělem a údy, provázen lomozem, vyluzovaným do taktu tlučením na buben. Časem vyrážel křik, podobný vytí psa, a vrhal se v křečích na zem.

Wells využil jedné takové přestávky a vykřikl: »Střezte se! Zde vidíte Chlumeta, svého náčelníka. Řekl vám, co chceme učinit a co učiníme. Dotknete-li se chýše, je ztracen. Zítra však vyjdeme a promluvíme s vámi. Vidíte, co dělá Jek?*) Vás porazil, nikoliv nás. Vaši muži leží na zemi, váš náčelník je zajat. Máme ho v moci a teď budeme jíst a spát. Ale přes to budou naše oči na vás hledět. Zítra chceme promluvit s vaším šamanem.«

Protáhl se nazpět a naslouchal. Také Chlumet byl zticha.

»Budeme teď opravdu jíst, ale jeden z nás musí být na stráži.«

»Sejměte mne! Rána mě bolí.«

»To budeš muset snést, holomku.«

Dick se postavil před náčelníka.

»Dejme se do jídla. Dicku, stane-li se něco, zavolej.«

Wells podal i Dickovi kus masa. »Včera jen moučné placky, dnes jenom maso. Člověk musí světit svátky, jak připadnou.«

Wells se vysílen posadil a pohodlně jedl. Rovněž Roberts a ženy byli klidnější, když se venku všecko ztišilo.

»Nemohu jíst,« vyjádřila se paní Robertsová.

»Nesmysl! Naopak, musíte se posílit. Teď máme pokoj.«

»Ale jak se odtud dostaneme?«

»To se ukáže. Myslím, že to půjde.«

Ostatní měli vesměs veliký hlad, neboť se po špatných hostinách posledních dnů postili dnes dokonale. A kromě toho byla sobí kýta skvostná,

»Škoda, že k tomu nemáme kávy.«

S úzkostí ukázala paní Robertsová na zavazadla. Oba balíky i kufr byly v jizbě.

*) Jek je bůh, o němž Tlinkitové věří, že se vtělil v havrany.

»Měla bych ji uvařit?«

Wells odmítl: »Nechte toho! Nebudeme nic vybalovat.«

Z venku zalehlo do jizby strašlivé, žalostné vytí.

»Co se děje, Dicku?«

»Sedí u ohně a vyjí. Šaman pořád ještě tančí.«

»To některý z mužů zemřel, nebo jich zemřelo víc. Robertsi, mohl byste vystoupit na ohniště a podívat se ven?«

Miss Blanková vstala. »Nesmím já se podívat?«

»Máte-li k tomu odvahu, bude mně to milejší. Vezměte si také pušku.«

Edita Blanková vylezla nahoru. Náčelníka už dříve uvázali na stropní trám, aby ho nemusili držet. Kdyby se jen pohnul, spadl by a poranil by se.

»Paní Robertsová, vaším úkolem, abyste měla také nějaký úřad, nyní bude, udržovat oheň zde na zemi. Jakmile se dareba hne, nebo začne křičet, podpalte na krbu připravenou hranici. Slečno Blanková, vy potom seskočíte. Slyšíš, Chlumete? Nežertuji.«

Náčelník stenal bolestí, ale tím si pranic nepomohl.

»Dicku a Robertsi, teď rychle krumpáč a lopatu!«

Strop nebyl vodorovný. Byla to vlastně střecha, sklánějící se na straně od ohniště protilehlé nízko k zemi. Probourati tam otvor nebylo námahou nikterak těžkou. Nepotřebovali než prorazit krumpáčem prkna, jimiž byla střecha uvnitř pobita, a potom se hlína sama sesypala. Rámus, který při tom povstal, byl přehlušen naříkavým jekem Indiánů venku. Mimo to doprovázel pes ten indiánský křik vytím tak vzteklým, že ani Chlumet nic nepostřehl.

»Tak, Dicku a Robertsi! A teď ukažte, že máte odvahu. Dicku, vylez ven, zprvu opatrně, jen hlavu vystrč. Vidíš někoho?«

»Nikoliv.«

»Rychle! Podám ti jeden balík. Jak daleko je ke stromům?«

»Asi dvě stě metrů příkře dolů!«

»Doprav balík až na pokraj srázu a skutálej ho. Bude to možno?«

»Pokusím se.«

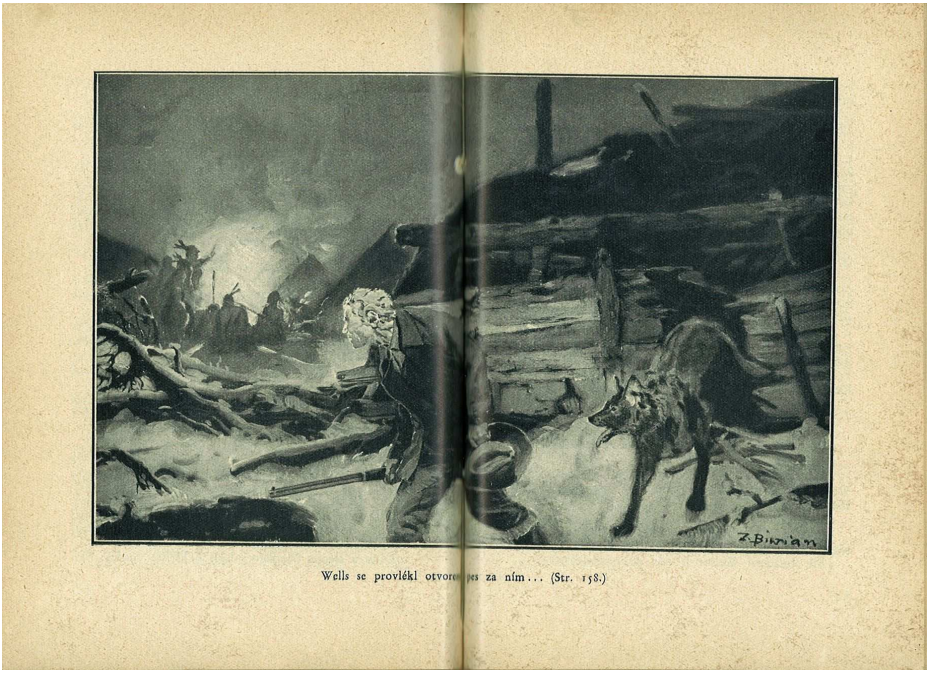
Za několik málo minut, kdy se paní Robertsová chvěla úzkostí, ozval se Dick: »Viděl jsem jej, jak se kutálel. Leží mezi stromy.«

»Teď druhý.«

Opět chvilenka, nežli se Dick vrátil.

»Uvázl v polovici srázu.«

»Slečno Blanková, je všude klid?«

Wells se provlékl otvorem za ním... (Str. 158.)

»Tančí kolem ohně a vyjí.«

»Slyšíš, Chlumete?«

Náčelníkovi sklesla hlava na prsa. Bolestí omdlel.

»Ano, můj milý, to máš z toho!«

Indiánka ležela docela klidně v koutě a slabě vrněla.

»Nyní jí dáme pro všecky případy roubík do úst! – Tak, Dicku a Robertsi, a teď rychle pryč! Vy také, paní Robertsová a slečno Blanková.«

Paní Robertsová se třásla. »Pryč?«

»Rychle! Měsíc je právě za mrakem. Ti u ohně nic nezpozorují, a Chlumet je v bezvědomí; a ke všemu je k vám obrácen zády. Rychle dolů po srázu až za stromy! Dicku, seber balík a zde maso. Robertsi, vy ponesete kufr a krumpáč. – Jste venku? Vystoupím na střechu a vyčkám. Mohu odsud puškou ovládat celou krajinu.«

Dick a slečna Blanková byli nejdříve venku. Roberts měl bolesti, ale pokulhával statečně. Dick pobízel matku kupředu.

Mraky se kupily silněji. Wells seděl v otvoru vedle Chlumeta, jenž se dosud nevzpamatoval. Přesvědčil se, že náčelník nemůže spadnouti, i kdyby přišel k sobě. Uvázal ho ještě pevněji. U ohně bylo hulákání mocnější. Patrně druhý muž podlehl svému poranění. "Wellsovy zraky hledaly svah. Pojednou se tak setmělo, že už neviděl nic. Seskočil do jizby a podíval se ještě jednou na Indiánku. Ležela nehybně obličejem k zemi, roubík majíc v ústech.

»Nyní pojď, Vlku, ale docela tiše. Slyšíš? Docela tiše!«

Chytrý pes se naň díval a vrtěl ocasem. Wells se provlékl otvorem a pes za ním. Ještě okamžik se staroch rozhlížel – a potom pádil k svahu. Neviděl nikoho z Robertsovy rodiny. Byli tudíž asi u stromů. Wells dlouho neotálel. Slídil po místě, s něhož Dick kutálel balíky. Našel to místo a dlouho nerozmýšleje, sedl si a sjel po sněhu stejnou cestou. Pes pádil za ním ohromnými skoky bez jediného hlesu. Před lesem byl proužek roviny bez sněhu.

»Haló, mister Wellsi!«

»Haló, Dicku! Všecko dole?«

»V lese. Ale jaká smůla! Padá sníh.«

»To je dobře, zakryje stopy. Kde jsou balíky?«

»Zde.«

»Jeden vezmeš ty a jeden já. A teď kupředu! Slečno Blanková, jděte s paní Robertsovou napřed! Robertsi, co říká noha?«

»Musí mlčet.«

»Ještě dvě hodiny a můžeme být u jezera. Nejhorší chvíle jsme, díky Bohu, přestáli.«

»Ale Indiáni? Budou-li nás pronásledovat?«

»Podle všeho až do rána nic nezpozorují. Nejsou to Siouxové ani Apači, a teď mají co dělat se svými mrtvými. Ouvej, jak se chumelí! Ovšem, zakrátko se nám změní chumelenice v déšť. Naše stopa bude pak smazána.«

Spěchali po svahu tak rychle, jak to bylo za tmy možno. Roberts musil opětně zatínat zuby. Ale Wells měl pravdu, cesta byla čím dál tím lepší a méně příkrá. Čas od času odpočívali a naslouchali. Hořekování Indiánů slyšeli už jen nezřetelně. Místo sněhu se v brzku mírně rozpršelo, a půda nebyla už holá; pokrýval ji měkký mech. Na obloze se zas trochu rozjasnilo. Na východě se zjevila na obzoru jemná červeň. Potom zvolna vystupovalo slunce, podobno rozžhavené kouli. Před nimi, nanejvýš na půl hodiny cesty, blýskalo se zrcadlo jezera, a když pohlédli nazpět, viděli, že Chilkootská soutěska i vrcholky hor zmizely v čepci husté mlhy.

»Za takové mlhy žádný Indián nesestoupí s hor. Až se dostaneme za jezero, budeme si moci oddechnout. Teď jen ještě nějaký vor! To nás arciť dlouho zdrží.«

Dick byl hodně vpředu. Pojednou zvolal: »Haló, mister Wellsi!«

»Co se stalo?«

»Tři velké čluny jsou u břehu.«

»Jsou u nich lidé?«

»Nevidím nikoho.«

Wells shodil balík. »Počkejte zde, Robertsi! Pospíším napřed.«

»Nesmím jít s vámi?« otázal se Dick.

»Musíš zůstat s puškou u ostatních. Ale ne snad střílet na havrany!«

Roberts zabručel několik rozpačitých slov a sklesl vysílen na zem.

Wells seběhl až dolů. Při břehu byly uvázány tři prázdné indiánské čluny z březové kůry, sešité řemeny. Napuštěny zvláštním balzámem, jejž dovedou Indiáni připravovat, a na švech ucpány konopím, jsou to znamenitá plavidla. Wells slídil v okolí. Po lidech ani stopy; i zbytky táborového ohně byly studené. Pokýval hlavou a vracel se nahoru. Mlha se spustila níž a zahalila celý svah.

»Haló, Dicku! Haló, Robertsi!«

»Zde!«

Málem, že se Wells s nimi neminul.

»Rychle! Máme štěstí. Jsou to čluny Indiánů.«

»Ale je tudíž obava, že se vrátí.«

»Což nebydlí trvale tam nahoře?«

»Zajisté že ne. Pobývají nahoře jen na čas, poněvadž táhnou do boje proti Velrybím Indiánům.«

»Budou nás pronásledovat.«

»Nemyslím. Nejdřív budou čtyři dny hořekovat nad mrtvými, nežli je spálí, a potom, jak se domnívám, dá dobrák Chlumet přednost tomu, aby přepadl ubohé, mírumilovné Velrybí muže a tak opravil svou slávu námi pochroumanou. Ať je, jak je, vypůjčíme si jeden jejich člun.«

»Což smíme –?«

»Robertsi, vždyť s námi jednali jako s nepřáteli! Ale přes to jim bude člun zase vrácen.«

Měli už opět balíky na ramenou a pokračovali v cestě. Za půl hodiny došli na břeh.

»Nyní mně, Dicku, pomoz vytáhnout oba menší čluny na břeh a obrátit. Tak – a teď mi podej krumpáč!«

Mocným úderem udělal Wells velkou díru do dna.

»Není to kruté?«

»Válečné právo! Můžeme upotřebit toliko jednoho člunu – a ostatně nedá Indiánům mnoho práce, budou-li si chtít dno spravit. Ale zdrží je to.«

»Nemohou snad obejít jezero pěšky?«

»Nemožno! Po obou stranách jsou příkré horské srázy. A rovněž by se jen tak člunů nevzdali. Ten třetí jim odkoupíme. Slečno Blanková, vy máte dojista ještě několik dolarových bankovek. Indiáni je znají. Tak – to stačí. Dáme je do sáčku a sáček pověsíme na jeden ze člunů… Tím jsme učinili víc, nežli chlapi zasluhují pro své zákeřnictví. Ale nikdy nesmí dojít k tomu, aby mohl Indián říci, že ho běloch okradl. Tak! Vím, jakou cenu má takový člun.«

Hodili balíky do člunu a Wells si sedl docela vzadu, aby jedním veslem člun řídil. Dick a Roberts, jejichž ruce byly dokonale zdrávy, chopili se druhých vesel. Voda byla jasná a tichá, lehký člun byl velmi dobře řiditelný a i vesla se výborně osvědčovala.

Když se vzdálili na několik set metrů od břehu, Wells povzdychl: »Bylo to několik těžkých dnů! Ale nyní jsme přestáli i to nejhorší. Teď máme klid.«

Ještě hodinka plavby – a přirazili k břehu. Nedaleko viděli malý srub.

»Přebývají tu opět Indiáni?«

»Bez starostí, paní Robertsová! To je přístřeší pro zlatokopy. Kromě toho – na toto území nepřicházejí Havraní Tlinkiti. Jsme nyní v oblasti mírumilovnějších Jakutatů, a brzy uvidíme Eskymáky. Prohlédneme si dům.«

Bylo to prosté, ale pevné stavení, podobné »kamennému domu« nahoře na kamenité stráni. A na štěstí tam našli trochu mouky.

»Dicku, vytáhneme člun na břeh. Několik dní si tu odpočineme. Paní Robertsová, netvařte se tak úzkostlivě! Zde nám nikdo nic neudělá. Raději zatopte a ohřejte maso a upečte něco z mouky. – Mimochodem: slečno Blanková, všecka čest vaší srdnatosti!«

Vytahovali člun na břeh. Dick promluvil: »Vlastně je škoda, že jsme lépe neviděli toho hodného šamana.«

Wells se smál: »To je muž, který má velký vliv, třeba že je víra v něj hodně otřesena. Není snadno stát se šamanem. Nejdřív se musí kandidát uchýlit na celé týdny do samoty a živit se kořínky, dokud se mu nezjeví duchové. Má-li štěstí, stane se tak, dokud nezahyne na polovic hladem. Přijdou-li však, pošle mu naproti nejvznešenější z duchů vydru. Ta vydra jde přímo k němu. Čekatel šamanské hodnosti musí stanout a čtyřikrát zvolat »Oh!« Vydra klesne mrtva a vystrčí jazyk. Budoucí šaman jazyk odřízne, ukryje jej pečlivě do košíčku a volá: »Kéž se stanu dobrým šamanem! Kéž budu obratně tančit a čarovat!« Vydru stáhne, zakopá ji a kůži si vezme jako znak své nové hodnosti. Ale běda mu, jestliže ztratí vydří jazyk! Potom by musil bez námitek pozbýt svého rozumu. – Není-li však šťasten a nechtějí-li k němu duchové přijít, musí ztrávit noc na hrobě zemřelého šamana a odříznout mu koneček malíku. Dá-li si jej do úst a znova se odebere do lesa, duchové přijdou jistě.«

Dick se smál. »A oni tomu věří?«

»Milý Dicku, nejsem ani Tlinkit, ani šaman, ale Indiáni, jako jiní divoši, lpí po staletí na svých zkazkách a své víře. A šaman má opravdu veliký vliv. – Ale teď pojď, mám notný hlad.«

Šli do srubu, a po mukách posledních dnů se jim zdála holá místnost, prohřátá už jukonskými kamínky, jež byl Roberts sestavil, opravdu útulnou a moučné placky a sobí pečeně měly pro ně cenu skvělého hodokvasu.

Kapitola VIII.

JÍZDA PO HOOTALINGUE A PO JUKONU.

Po dobrém a vydatném jídle, při němž nebylo šetřeno zbytky sobí pečeně ani zásobou mouky, a po dlouhém, občerstvujícím spánku se obyvatelé srubu probudili. Nikoliv srubu, nýbrž »Palácového hotelu u Lindemannova jezera«, jak to staveníčko pokřtil Dick. Slunce bylo už vysoko na nebi.

Wells otevřel dveře a vyšel zvolna ven. Jezero se podobalo jako včera třpytnému zrcadlu. Na jihu vrcholky sněžných hor se zlou Chilkootskou soutěskou pořád se ještě halily v mlhový závoj. Na východ se prostíraly daleké pusté tundry, zakryté ovšem zrakům pocestných hustými lesy, bujícími na břehu jezera. Na západě bylo viděti řady menších pahorků, jež jen znenáhla vyrůstaly v dáli do výše věčného sněhu.

Také paní Robertsová a miss Blanková se probraly ze spánku. Dick stál na břehu a pohlížel na jezero. Otce Robertse trápila opět noha. A všickni pociťovali dnes velikou únavu.

Zatím co paní Robertsová zatápěla v jukonských kamínkách, chtějíc připraviti snídani, vykulhal se Roberts ze srubu.

Spatřiv Wellse, sedícího na omšeném kameni, otázal se: »Co teď, mister Wellsi?«

Staroch zívl a protahoval údy. Zasmáv se pravil: »Co uděláme? Především si budeme tři nebo čtyři dny hovět. Mé kosti se také hlásí. Dosud mě Chilkootský průsmyk nikdy tak nesebral. Je to věc štěstí. Někteří pocestní se jím proderou za dva dny. O jiných je mně známo, že uvázli čtyři neděle ve sněhu a mlze. Ano, až někdy půjde soutěskou železnice, bude jinak. Arciť, potom bude též konec dobrým časům pro jednotlivého zlatokopa. Nastane stěhování národů. Potom vzniknou velkozávody a jednotlivec bude prostě odstrčen. Bude si moci ovšem vydělat peníze i potom, ale jen jako dělník podnikatelských společností. Anebo zamíří dál do vnitra zlatonosné oblasti a pak« –

Wells se smál – »pak se bude muset šplhat do jiných Chilkootských soutěsek. Kdo chce hodně vyzískat a zároveň zůstat vlastním pánem, nesmí se lekat nebezpečenství a obtíží.«

Paní Robertsová přinesla horkou kávu a moučné placky se zbytkem masa.

»Ale jsme tady v bezpečí?« otázala se.

»Před Indiány? Ano. Dokud totiž mister Roberts nezastřelí zas lidem božská zvířata.«

Roberts rozpačitě řekl: »Kdo si mohl pomyslit, že několik havranů –«

»Viděl jste, co jste ztropil.«

»Odpusťte, milý pane Wellsi.«

»Nesmysl! Zkrátka – neuvažoval jste. Ale já jsem starý alašský zajíc a nic neříkám bez příčiny. Kdybyste nebyl toužil po havraní pečeni, jež – mimochodem řečeno – je tak jako tak po čertech houževnatá a kterou jsme přec jenom nejedli, byli by nás Havraní muži najisto přijali jako přátele a krásně by nám byli nesli zavazadla místo všech těch svízelů. Ale takto se domnívali, že nás budou moci v domě pohodlně usmrtit, aby udělali radost svým bohům a snad získali jejich přízeň pro válku s Velrybími muži, neboť potají se u nich pořád ještě předkládají váleční zajatci bohům za oběť. Ale viděl jste, že nejsou Havraní muži ani chytří, ani stateční. A jak teprv bude, až přijde do země víc bělochů! Většinou si už teď Indiáni zvykli jednat a smlouvat s bělochy docela mírumilovně. Ostatně však minuly také časy, kdy tady kvetl obchod kožišinami, provozovaný ruskými společnostmi, ježto jsou už téměř všecka zvířata vybita. Až se poplavíme dolů po Jukonu, uvidíte tvrz Jukon, tvrz Selkirk a jak se jinak jmenovaly ruské kožišinové stanice, opuštěny a v troskách. Ještě před deseti lety, když jsem tu byl po prvé, viselo ve velkých sběrnách v tvrzi Jukonu na sta drahocenných koží stříbrošedých a černých lišek a na tisíce koží kuních, a s Indiány kmene Tanana, s nimiž se najisto seznámíme v nejbližších dnech, jednalo se neurvale, když přišli s kožišinami a

prodávali je za babku. Nepočítalo se na ruble nebo na dolary, nýbrž na kůže. Puška byla za dvacet koží, kalhoty za šest koží, indiánské mokasíny za jednu kůži. Ale koží se rozuměla kůže bobří, a ta měla cenu dvou koží kuních. Všecko kolem se plenilo. Američané upadají teď v druhou krajnost. V mnoha oblastech nesmí být poražen ani strom, aby byl šetřen les. A dříví se musí dovážet z Kalifornie. Co to pomůže! Bobři jsou mrtvi, nebo se odstěhovali, časy lapačů se nevrátí. Nyní se musí Indiáni přeučovat na nosiče zavazadel. Ale ani to jim dlouho nepotrvá, neboť se v brzku dočkají železnic a parníků, a budou-li chtít žíti, budou snad muset pracovat v zlatých ryžovnách. Ale jejich svoboda náleží minulosti…«

Bylo vskutku rozkoší ležet tak na břehu a odpočívat po dnech plných muk. Teď teprv cítili, jak je to sebralo. Roberts ošetřoval svou nohu, slečna Blanková ránu na čele, jež se na štěstí dobře hojila, a na Wellsovi bylo zřejmo, jak je ochablý.

V paní Robertsové se probudila hospodyně.

»Naše maso je spotřebováno!« hlásila.

»Musí se tudíž o nás postarat Lindemannovo jezero. Dicku, uřež nějaké pruty. Udice jsem viděl v domě.«

Dick brzo našel v blízkém lese, co potřeboval. Wells vyhrabal ze země několik žížal jako návnadu, muži si zapálili dýmky a usedli na břeh.

»Řekněte, mister Wellsi,« zahovořil otec Roberts, »znáte-li toho Američana, který chtěl dát v Juneau zatknout slečnu Blankovou.«

Wells svraštil čelo. »Steeverse? Bohužel!«

»Kdo je to?«

»Darebák – a při tom geniální chlap. Muž, který umí organisovat a při tom jde přes mrtvoly. Snad leckterému zlatokopu nebude nemilé, že tam budu já.«

»Vy jste s ním měl osobně co dělat?«

Wells vstal. »Nechme toho! Nerad bych si zkazil první klidný den. Zeptejte se svého chlapce. Řekl jsem mu už prvního dne, že se

mladými klacky ne zrovna rád obírám, ježto jsem sám měl synovce. Hleďte, toho klacka má Steevers na svědomí, klacka i mě samého. Býval bych mohl ve Frisku ležet na břiše a zahálet, a místo toho teď – pozor! Zabrala!… A jaký chlapík!«

Vytáhl na břeh ohromného lososa.

»Tak, paní Robertsová, k obědu to postačí! – Dicku, nechtěl bys jít na chvíli do lesa, abych se zbavil myšlenek na toho klacka?«

Roberts byl v rozpacích. »Opět jsem zavinil, že se zlobíte.«

»Neškodí. Zato jste mi také způsobil velkou radost.«

»Já vám?«

»Poněvadž – ale nechme toho, Robertsi! Toliko vám říkám, že nenávidím klacky. – Pojď, Dicku!«

Při tom položil Dickovi, jenž svým věkem naurčito patřil k druhu klacků, s otcovskou něžností ruku kolem krku a kráčel s ním k lesu. Došli k němu za několik minut.

»Co je to?«

Dick chytil Wellse za ruku. Slyšeli praskot, jako by si nějaké zvíře klestilo cestu. A zaznívalo to minutu za minutou silněji.

»Škoda, že nemáme s sebou pušku!«

Sotva že to Wells dořekl, lomoz se ozval docela blízko. Ne dál než na několik set kroků vyrazilo směrem k údolí stádo mohutných zvířat.

»Sobi!«

Byli vyšší než kůň, hlavy měli skoro dvě stopy dlouhé, neohrabané, a na nich mocné, široko rozvětvené parohy. Byli barvy špinavě bělošedé a vpředu na krku měli vlnitou hřívu. Mohlo jich být na padesát. Pádíce k údolí tropili strašný rámus ulamováním větví a dupotem.

»To by byla pečeně!«

»Hleď, Dicku! Vidíš?«

Sobi doběhli k jezeru a nerozmýšlejíce se vrhli se do vody. Opět nádherná podívaná, jak ta zvířata plavala. Ale zároveň se vynořil člun, malé kanoe z kůry a kůže, mnohem menší nežli člun, v němž přijeli. V

člunu seděli dva muži a veslovali, třetí muž stál zpříma a třímal v ruce veliký tesák. Horní část jeho těla byla nahá, vlněná pokrývka se mu svezla s ramen. Vlasy mu splývaly po stranách hlavy v dlouhých, zvlněných kšticích.

Dick se lekl. »Indiáni?«

»Tanana. Nám nejsou nebezpečni, nanejvýše Havraním mužům. Ale dívej se!«

Obratně a rychle vehnali veslaři kanoe doprostřed stáda a jednoho soba odloučili od ostatních. Byl to mohutný paroháč. Ostatní plavali v jezeře, ale tento sob zamířil k břehu. Nyní byl člun těsně po jeho boku. Indián s tesákem se naklonil daleko přes okraj kanoe – rozmáchl se, a dlouhý tesák vjel až po rukověť sobovi do týla.

»Pojďte, mister Wellsi!«

Dlouhými skoky uháněl Dick do údolí, k místu, kde se najisto zápas skončí. Bylo to nad srubem.

Wells šel za Dickem zvolna. »Budeme se moci podívat na zakončení docela pohodlně.«

Poraněný sob plaval po proudu. Člun s Indiány setrvával těsně po jeho straně. Široký rudý pruh na vodní hladině dokazoval, že bylo zvíře těžce poraněno; jeho pohyby se zvolňovaly.

»Mister Wellsi, dokonává!«

Indián hodil smyčku na sobovy parohy a těsně u srubu zabočilo kanoe s mrtvým zvířetem ke břehu.

Paní Robertsová vykřikla. Roberts sáhl po pušce.

»Zadržte, mister! Jen žádné nové bláznovství! To jsou přátelé.«

Wells šel ke břehu. Kanoe právě přistálo a Indiáni vyskočili. Wells na ně zavolal v chineekské řeči a pozdravil je. Odpověděli jinými hláskami a smáli se při tom. Jak podivní byli tito muži a jak zvláštní jejich obličeje! Měli kalhoty z jelení kůže, ozdobené třásněmi a perlami. Tělo kryl jakýsi dvojitý frak se šosy vpředu i vzadu, uzavřený pasem, na němž visel čistě pracovaný zapalovač. Jejich obličeje byly pestře pomalovány, do dlouhých kšticí vpleteny lastury a

perly kromě třpytného peří. Všickni měli také, jako šaman u Havraních mužů, v týle cár, polepený prachovým peřím. Vypadali vskutku jako diví rudoši, o nichž se vypravuje v povídkách o americké válce za svobodu.

Paní Robertsová, ba i statečná slečna Blanková utekla do domu. Ale zatím je už Indiáni spatřili. Strhli pušky s ramen, divoce jimi zamávali a rozběhli se proti cizincům. Docela blízko nich vystřelili.

Wells rozpoznal, co se děje. Přiskočil k Robertsovi, vytrhl mu pušku, rozběhl se naproti Indiánům, blízko před nimi naráz stanul a rovněž vystřelil. Nevypadalo to jinak, nežli že se v nejbližší vteřině rozvine boj, který by byl jistě zle skončil pro bělochy; neměliť kromě jedné pušky vůbec jiných zbraní. Ale Indiáni stáli tiše, a spokojeně se smáli. Wells se rovněž smál, a vzájemně si s Indiány potřásal rukama.

I Roberts a Dick se pomaloučku připlížili.

»Indiánský pozdrav to byl,« vysvětloval Wells. »Kolik krajů, tolik obyčejů.«

Wells nabídl Indiánům sáček s tabákem. Bez okolků jeden za druhým do něho hrábl, vyňal hromádku tabáku, sbalil jej a strčil – nikoliv do dýmky, nýbrž jako žvýkadlo do úst.

»Ukořistili jste soba?«

»Viděl jsi to.«

»Jest vaše vesnice blízko?«

»Přicházíme od Jukonu.«

»Byli jste v Dawson-City?«

»Přicházíme odtamtud. Chceme lovit, abychom získali kožišiny.«

»Je ještě příliš časně.«

»Zima přijde letos rychle.«

»Prodejte nám soba, kterého jste ukořistili, anebo aspoň část z něho.«

»Kde jsou Indiáni z vašeho průvodu?«

»My jsme samotni a nemáme nosičů, jak vidíte.«

»Je to vaše kanoe?«

»Jak jsi pravil.«

Indiánovo oko zahořelo chtivě, neboť loď, kterou běloši odebrali Havraním mužům podle válečného práva, ale kterou jim nicméně slušně zaplatili, bylo plavidlo nejen větší, nýbrž také mnohem lepší nežli člun Tananajských Indiánů.

»Máte dobré kanoe.«

»Možná, že bychom vám je darovali.«

»Žertuješ.«

»Jestliže nás v něm dopravíte přes peřeje do Dawson-City, jest vaše.«

»Žertuješ?«

»Vykouříme na to dýmku.«

»Povedeme vás. Ihned sem dopravíme soba.«

Odložili pušky a šli na břeh, aby vytáhli z vody ukořistěného paroháče.

Paní Robertsová se úzkostlivě otázala: »Pojedou opravdu s námi?«

Wells se smál. »Budou nám velice užiteční. A co my v Dawson-City s indiánským kanoem?«

»Já se jich bojím.«

»Žádné starosti, paní Robertsová. Jsou to lidé naprosto způsobní.«

Indiáni přivlekli soba. Jejich obličeje byly ostře řezány, ale vypadali prapodivně, neboť měl každý nosní přepážkou protaženu dosti dlouhou hůlku, ve skutečnosti řadu spojených lastůrek. Zdaleka to mělo podobu dlouhých, navoskovaných knírů, ale jejich vlastní, krátce přistřižené kníry, byly vlastně vespod.

»Znamenitá móda!« pravil Wells Dickovi. »Vousy dělají člověka mužným; ale skutečné vousy nemožno na Jukonu nosit, zvláště v zimě ne, neboť při čtyřiceti a více stupních mrzne dech na vousech, a přihodilo se, že se z vousů pod nosem a z vousů na bradě utvořil v noci

pevný rampouch a člověka udusil. Proto chválím tu hůlku v nose. Vypadá jako napomádované kňoury a na noc se může odložit.«

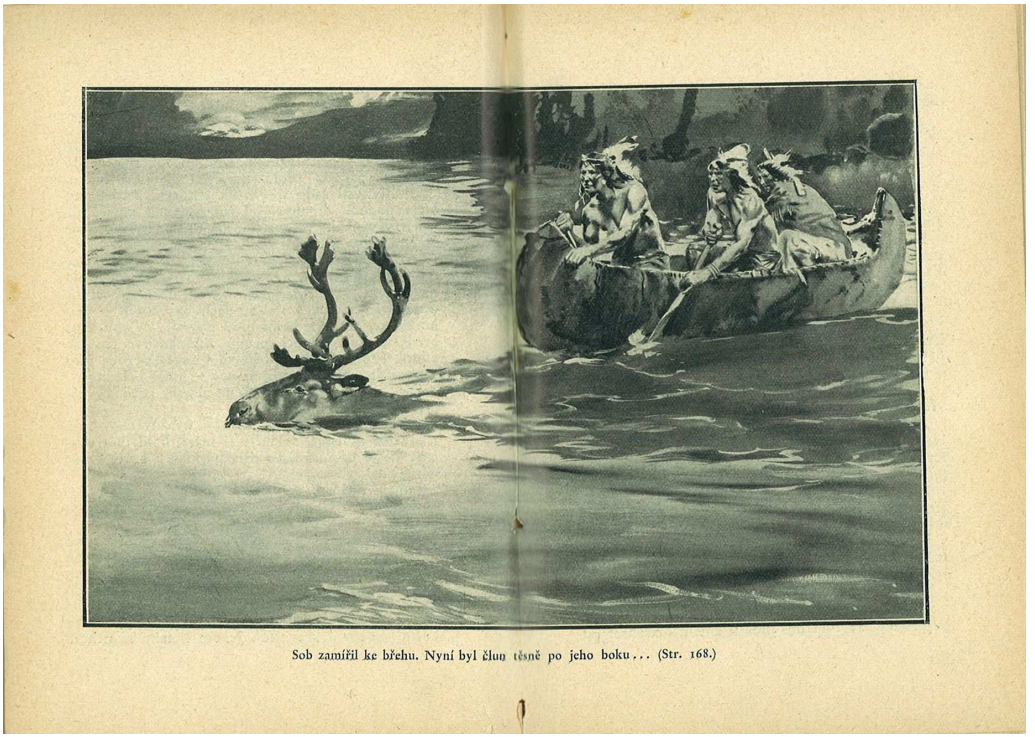
Dick se zachichtal: »Potom nevím, proč vy nemáte takovou hůlku.«

»Všetečko! Ostatně budu o tom uvažovat. – Tak, tananajští mužové, vezměte si masa, kolik potřebujete. Mimo to vám patří parohy, kůže a kosti. Ostatek je náš.«

Indiáni přikývli a rozřezali paroháče.

»Parohů je škoda,« pravil Dick. »Ale k čemu jim budou kosti?«

»Kdyby nebylo sobů,« vysvětloval Wells, »kdo ví, byli-li by v Alasce Indiáni a Eskymáci. Z parohů a kostí robí všecko své domácí a lovecké náčiní, z rozštěpených holenních kostí nástroje; mozkem vydělávají kůži, z níž zhotovují šaty, řemeny, ba dokonce čluny. Ze šlach splétají provazy; maso, kostní morek a krev jedí. Jenom k tahu se

Sob zamířil ke břehu. Nyní byl člun těsně po jeho boku... (Str. 168.)

nehodí kanadský sob, třebaže sob laponský je tahoun výborný.«

Jeden z Indiánů přinesl dosti těžký vak a šel s ním do domu.«

»Co to máš?«

»Zlato. Dopravil jsem je z Dawson-City; přijdou si pro ně.«

Na vaku byl lístek s adresou. Indián jej položil na římsu.

Dick neznal řeči Tananajských Indiánů a proto požádal "Wellse, aby mu vysvětlil, o čem hovořili. Zasmál se pak a řekl: »Je ten muž poctivec!«

»Indián nekrade zlata.«

»Ale zasilatel je přesto blázen. První zlatokop –«

»Mýlíš se. Obyčeje hledačů zlata jsou pevně ustáleny. Potraviny náležejí každému, sáčku se zlatem se nikdo nedotkne.«

Dick se zamyslil.

»Bylo by něco takového možno ve Frisku? V Novém Yorku jistě ne.«

»Máš pravdu, mládenče, ale – kdo nic nedělá, má hlad, a naše dámy jsou s přípravou jídla hotovy. Ryba, a mimo to sobí kýta a knedlíky – čeho si může člověk ještě přát?«

Indiáni si zatopili opodál a rovněž pekli. Také Robertsova rodina byla v lepší náladě, jakmile se dověděla, že je zbavena bídy a že má naději dojíti v brzku cíle. Všickni jedli, a potom se blahobytně rozložili na mechu.

»Robertsi, dýmku!«

Wells se natáhl jak široký, tak dlouhý.

»Dnes a zítra zůstaneme zde, potom se vydáme po proudu. Za osm dní jsme u cíle, a tentokrát pocestujeme jako páni, kteří se o nic nestarají. Peřeje by nám byly dělaly nesnáze.«

Vsunul si ruku pod hlavu a usnul skoro naráz.

Paní Robertsová a Edita pohlédly ještě časem k Indiánům s úzkostí, ale rudoši seděli u svého ohně, smáli se a zpívali a zaměstnávali se už také sobovými parohy.

»Zdá se, že to jsou skutečně mírumilovní lidé.«

»Jinak by nebyl Wells tak kliden.«

A potom ponenáhlu všickni běloši usnuli, dokonce i Dick, jenž se dlouho díval na Indiány. Jedině divoši bděli. –

Když třetího dne vycházelo slunce, zatáhli člun do vody. Byl dostatečně rozsáhlý, aby mohli do něho zasednout též tři Indiáni. Zavazadla byla naložena. Indiáni to sledovali s úžasem a pozírali s pochybami na bílé muže. Jindy jediný zlatokop mívá s sebou pět nebo šest balíků; zde pět lidí mělo jen dva balíky a malý kufr.

»Zažili jsme sněhovou bouři na Chilkootu,« vysvětloval jim Wells.

Rozumějíce divoši přikývli.

Když bylo naloženo ještě zbylé maso a část moučné zásoby ze stanice, výprava vyplula. Ze středu jezera, kamž nejdřív musili zajet, mohli dobře přehlédnout druhý břeh. Oba čluny Havraních Indiánů ležely doposud přesně tam, kam je byli na břeh vytáhli. Po nějakém Tlinkitovi ani potuchy.

Plavba byla požitkem, třeba že bylo zima. Slunce vycházelo nádherně, a pocestní mohli v člunu ležeti nebo seděti a práci přenechati Indiánům. Za několik hodin se Lindemannovo jezero zúžilo v řeku, jež se po čtyřech anglických mílích rozšířila opět v jezerní pánev – v jezero Benettovo. Když přepluli pětadvacet mil tohoto jezera, octli se ve spojovací řece pět mil dlouhé a potom se před nimi otevřelo jezero Takou.

Nastal večer. Vytáhli člun na břeh. Jaká to byla pohodlná plavba! Celodenní jízda pro zábavu, a teď se Indiáni starali o oheň. Na paní Robertsové jenom bylo, aby uvařila večeři. Ovšem že neměli ani domu, ani stanu. Tábořili pod širou oblohou.

Dick stál na břehu. Daleko, pokud dohlédl, šířila se na straně jezera rovina, první z velkých alašských tunder.

»Mister Wellsi, nechtěl byste se trochu projít?«

Už tíhl Dick po břehu nahoru a učinil několik kroků v tundře. »Zatroleně!« Noha se mu probořila. Půda byla smíšenina z ledových

jehliček, jež nikdy, ani v létě zcela neroztávají, z vody a bahnitých rostlinných látek. Podklad velmi málo nosný.

Wells se smál. »Ano, mladíčku, taková potměšilá půda je všude v tundrách. Lehké indiánské mokasíny konečně unese, ale ženeš-li se po ní se svými botami –! Arciť, utopení tu nehrozí, neboť i v nejžhavějším létě roztaje půda nanejvýš na metr hloubky. Avšak přece mnohý neznalec, který s cesty zabloudil a octl se v tundře, bídně zahynul. Hleď, nikde na obzoru lidské bytosti, ba ani jediného zvířete nevidíš.«

Noclehovali na břehu jezera a zrána opět vyrazili. V noci bylo hodně chladno, a když Dick ráno znova se pokoušel projíti se po tundře, půda se pod ním neprobořila.

Také tento den uplynul jednotvárně. Když přepluli dvacet mil po jezeře Takou, musili zamířit úzkým průplavem do Bahenního jezera, jež bylo ještě jednotvárnější. Ovšem, zde byly divoké kachny; ale nemohli po nich střílet, neboť jezero bylo plno blátivých hlubin. Nyní se jim zdála ta jízda bez námahy skoro už zdlouhavou.

Na konci jezera přistáli.

»Dnes půjdeme brzy spat,« poznamenal Wells, »neboť zítra bude práce.«

Když vypluli z Bahenního jezera, změnila se krajina. Téměř náhle sevřely proud s obou stran příkré skály. Vlastně byl celý řetěz jezer v podstatě jen řekou.

»Vidíš, Dicku? Jestliže na jaře, kdy většinou zlatokopové táhnou do Dawson-City, aby mohli využít celého léta, – jestliže na jaře nejsou jezera splavná, musí pocestný namáhavě si hledat cestu na saních. Konečně, je-li ledová přikrývka ještě dost silná, je to radost uhánět na saních, tažených spřežením psů. Zlé je však, jsou-li řeky už z části prosty ledu. Potom se musí zlatokop prodírat vysokým sněhem po březích. Zde se sáně každým okamžikem překlopí a propadávají se do jam, jichž nikdo nevidí. A dostane-li se zlatokop šťastně až sem, musí přebřísti řeku. Vybere se dlouhý kmen, věci se naň uvážou – a potom s

kuráží do ledové, prudce tekoucí vody, jež by jednotlivého plavce strhla s sebou! Muži se připoutají po pěti nebo po šesti ke kmeni, snaží se nohama hledat, pokud to jde, pevnou půdu, a brodí se tak přes řeku. Rozkoš to nikterak není, vylézt z ledové vody jako myš mokrý, třást se zimou, šaty na těle sušit ve větru, nebo – podaří-li se – na slunci, a zároveň zas nakládat věci na saně a dále se plazit sněhem.«

»Skvostné!« zahorovala slečna Blanková, ohlížejíc se planoucími zraky. Po obou stranách čněly skály nesmírně vysoko. Voda, tekoucí zde v korytě docela úzkém, valila se stříbrnými pěnami kolem skalních útesů.

Paní Robertsová vykřikla. Bylo viděti peřeje a pískové mělčiny, a člun k nim letěl jako vystřelený šíp. Ale Indiáni výborně uměli říditi loď. Zakrátko se zdálo, že se člun řítí přímo proti pobřežním skalám.

Wells se vzpřímil a rychle vstal. V ruce měl dlouhou tyč. Dick se náramně divil, proč ji bral s sebou z posledního tábořiště. Teď to věděl. Wells odrážel tyčí člun od skal. V úzkém kaňonu – jak nazývají takovu peřej – byla téměř tma. Na sto stop do výše trčely skály, a poněvadž mezi ně nevnikne ani v létě sluneční paprsek, tvořil se již u břehů led. Prudký tok jej však ustavičně trhal, a tak se po obou stranách člunu hnaly malé ledové kry. Kolkolem se vzdouvaly zpěněné vlny a vypadaly jako hříva skákajících koní. Při tom zavanul ledový vichr. Zdálo se, že se valí se skal a bičuje vlny.

Ženy se k sobě úzkostlivě tiskly. Psem, ležícím na dně člunu, bylo pohazováno se strany na stranu. Roberts a Dick se drželi jednou rukou pevně člunu, druhou přidržovali balíky. Pod člunem to chřestělo, jako by se sunul po pražcích. Potom se zas zdvihla příď – a dno člunu se třelo o balvan nebo písečný nános. Časem se prohnul trup lodi, urobený z ohebné březové kůry, ale hned skočil Indián na ohrožené místo, aby protiváhou zabránil osudnému prolomení.

Nyní však letěla lodice, majíc příď zdviženu, zuřivou rychlostí drahou padesáti metrů, na níž bylo překonati spád deseti metrů. Potom bylo ticho, ale jenom na několik vteřin, neboť se vřítili dole, v říčním

korytě opět širším, do strašného víru. Bílá pěna tryskala vysoko. Ještě okamžik největšího nebezpečenství – a voda se uklidnila. Hory ustoupily a člun vplynul do širokého Labargoského jezera.

Všickni byli mrtvolně bledí. Paní Robertsová povzdechla: »To bylo příšerné!«

Wells přikývl a pravil: »Nebyl bych se odvážil projet »Běloušovými vodopády« – nazývají se tak proto, poněvadž se podobají vzpínajícím se bílým koňům – kdybychom neměli Indiánů. Byli bychom bývali z člunu vystoupili a nesli jej jako další své zavazadlo přes strmé, patrně už podzimní jinovatkou pokryté a tudíž kluzké skály. Takový pochod, vlastně takové šplhání a jiné trmácení bylo by nám bývalo potrvalo několik dní. Nyní minulo veškeré nebezpečenství.«

Zajeli ke břehu. Ačkoliv nebylo ještě ani poledne, byly zažehnuty ohně. Teprv nyní viděli, že z Indiánů crčel pot a že byli nadobro uštváni.

Wells šel s Dickem na lov. Podařilo se jim připlížiti se k stádu sobů, odpočívajících poblíž vody. Krásní paroháči vyskočili a pádili po tundře přes noc zamrzlé. Nádherný pohled! Ale Wells střelil a trefil. Jedno ze zvířat se převalilo. Spojenými silami dovlekli skvělou kořist k ohni. Opět dostali Indiáni parohy a kosti. Dick a Roberts za vedení starého zlatokopa zaměstnávali se celý den oškrabováním a úpravou kůže.

»Poslouží nám později velmi dobře,« poznamenal Wells.

Šli spat hodně brzy. Ve dvanáct hodin v noci však už opět vyrazili. Půlnoční slunce stálo na nebi, a polehounku, bez otřesů klouzal člun po jezeře, v jehož středu se ukázal zalesněný ostrov. Tam přistali a posnídali.

Ještě jednou pluli průplavem, potom po celý den na vlnách řeky Lewisu a k večeru dostihli místa, kde tato řeka vtékala do jiné, dosti široké.

»Hootalingua, jež nás dopraví na Jukon.«

Když se zrána vydali na cestu, spatřili na řece lehký obláček dýmu.

»Co to je?«

»Něco, co tady ještě nebylo, když jsem tu naposledy cestoval. Známka pokroku: parník, projíždějící po Jukonu mezi Dawsonem a Selkirkem.«

Bezděky pocítili všickni radostné vzrušení. Uviděli první důkaz, že nejsou už daleko od cíle.

Ale řeka se opět zúžila. Zákrut – a teď se objevilo uprostřed toku pět prazvláštně vytvořených homolí. Vysoké, přímé horské kužele, takořka jako sloupy. Prostřední vypadal jako přeřezaný peň stromu; a po každé jeho straně jako by bylo po dvou ostrých pahýlech.

»Pětiprsté hory.«

Podobaly se ohromné ruce, kterou vystrkuje nějaký pohádkový obr z vody. Indiáni zahnuli vpravo – a opět se ukázaly peřeje. Ale nebyly nebezpečné, a když nadešel večer, octli se u pláže selkirské naproti ústí Macmillanovy řeky, stékající se Skalních hor.

Prvně od doby, kdy odešli z Juneau, mezi lidmi! Vysoko na břehu vypínala se malá tvrz, kterou kdysi vystavěla »Společnost Hudsonského zálivu pro kožní obchod s chilkootskými Indiány«. Teď se uchýlili tito Indiáni na jih, když byli před lety v posledním vzplanutí své statečnosti pobořili onu tvrz.

Slečna Blanková radostně ukazovala nahoru k barákům. Vítr povíval kanadskou vlajkou: první policejní stanice klondikského území. –

Příštích čtrnáct dní cesty uplynulo jednotvárně. Konečně jednoho dne zvolal Wells: »Ta řeka tamhle je Klondike!«

Mimovolně zabušila všem srdce prudčeji.

»A Dawson-City?«

Taková se ozvala otázka. Jejich oči pátraly směrem po vodě. Nyní ovšem, po tolika letech od oné pouti Robertsovy rodiny, jest Dawson-City rozsáhlá osada s opravdovými ulicemi a s krásnými

budovami, se školami a chrámy, třeba že ty budovy jsou ještě většinou dřevěné sruby, poněvadž kamenné domy nevzdorují tak dobře zimě a poněvadž kromě toho není téměř možno dáti jim pevné základy, ježto půda nikdy dokonale neroztaje a dolní ledová vrstva snadno podléhá těžkému zatížení. Tehdy se však v popředí hory, tvořící ochranné pozadí, vinula jen jediná silnice po břehu a za ní byly rozptýleny nečetné domy.

Ještě jednou musili Indiáni napnout síly, aby přirazili se člunem k zemi, neboť řeka proudila prudce. Ale právě když se stmívalo, stál člun pevně.

Našim poutníkům se ukázal obraz nadmíru pestrý. Takořka jako výroční trh. Vpředu, na břehu řeky, skupina stanů. Kroužil nad nimi kouř z jukonských kamen uvnitř postavených. Mezi stany byly rozvěšeny přikrývky a kusy prádla k sušení. Zlatokopové, kteří dosud neměli pevných dolovišť, muži, kteří se zas už vraceli ze zlatých polí a hodlali se dostat do Friska před zimou, tábořili tu, – do hnědá osmahlé postavy, jedny plny naděje, jiné zářící spokojeností.

»Haló, Wellsi!«

Už starocha kdosi poznal.

»Haló, Bobe! Jak se daří?«

»Dobře, dobře! Hodně zlata, starý mladíku!«

»Jdeš domů?«

»Příštího roku se vrátím. Nejdřív musím dát kořist do oběhu.«

Zlato! Zlato! Jediné slovo ve všech ústech.

Domy na břehu byly vesměs saloony. Odevšad zněla hudba. Dokonce tu bylo divadlo! Hráčské stoly byly umístěny ve stanech. Všude cinkot a chřestění blýskavého zlata. Ale nebylo to jako před časy ve Frisku, když se tam rozbouřila zlatá horečka. Přes všecko spočíval na městě jistý klid. Jízdní policisté na břehu neměli mnoho práce.

Robertsová rodina a slečna Blanková byly zimničně vzrušeny. Wells měl tvář muže, který věděl, kde je.

Všude po ulicích se hemžily stohlavé davy. Vše proudilo do saloonů. Roztrhané šaty, ale veselé obličeje. Užaslými pohledy měřili příchozí. »Tak pozdě ještě? My jsme na zpáteční cestě. Hurá do Friska!« Jako výkřik radosti přejímala toto zvolání další a další ústa.

Právě připlul velký parník proti vodě a přistal.

Rychle na palubu! Takové bylo heslo. V hejnech pádili muži k lodi, jež je doveze za málo dní do Selkirku.

»Jak je na Chilkootu? Plno ledu? No, my se s ním vypořádáme. Vždyť jdeme domů!«

A všecky tváře zářily spokojeností. Smějíce se ukazovali své vaky se zlatem. Nikdo nezáviděl druhému výtěžek, neboť vyzískal každý. Šťastný rok v zlatých polích!

Robertsova rodina stála dosud na břehu.

»Kde je nějaký hotel?«

Wells se zasmál: »Není možno dostat pokoj při tomto návalu. Ale těšte se nadějí, mister Robertsi, a buďte vítán v zemi zlata!«

Staroch se smál. A vtom ho zas kdosi volal.

»Haló, mister Wellsi!«

»Zdař Bůh, Browne!«

»Náležejí tito všichni k tobě?«

Muž se díval nedůvěřivě, zejména na ženy.

»Ovšem! Kde najdeme přístřeší?«

»V mém domě, starý chlapče.«

»Kdyby to bylo možno –«

Muž měl malý krám. Vstoupili do něho.

»Mnoho místa zde sice není.«

Bylo tomu tak. Ale do jisté míry tam bylo čisto. Brzy seděli u prostřeného stolu. Arciť, že byl i tento muž neženat.

»Dobře, že přicházíš nyní. Za měsíc bys mě tu již nezastihl; sklízím.«

»Máš už dost?«

»Ujde to.«

Robertsová rodina byla jako u vidění. Jen spokojené tváře – zlato na ulici!

Při jídle se Wells otázal: »Řekni mně, je Steewers tady?«

»Steewers?«

»Přibyl najisto s poslední pramicí. Má s sebou stroje a jakéhosi splašeného Itala.«

Brown přikývl. »Steewersova zlatá společnost, teď už vím. Chce stavět velké mlýny.«

»Kde?«

»V Bonanza-Creeku.«

Wells uhodil pěstí na stůl: »Ať ho spere kat! A moje příděly?«

»O tom nic nevím.«

»Uvidíme!«

Slečna Blanková se ostýchavě zeptala: »Promiňte, mister, neznáte Francise Blanka?«

Muž se rozpomínal: »Slyšel jsem to jméno. Ale už někdy před měsíci.«

»Nevíte, je-li zde?«

»V Dawson-City? Dojista není. Snad v ryžovištích.«

»Je to můj bratr. Jdu k němu.«

»To není snadné, neboť ryžoviště zlata jsou rozptýlena. Ale kdybyste zašla k smírčímu soudci –«

»Je to zde v Dawson-City anglické nebo americké?«

»Kanadská půda.«

»Děkuji vám.«

Venku se vřava pomalu tišila. Mister Brown uzavřel krám.

»Půjdeme na odpočinek. Zítra je také den.«

Kapitola IX.

ZKLAMÁNÍ A NOVÉ PLÁNY.

»Mister Robertsi, chcete prý koupit věci k vypírání zlata?«

»Zajisté, mister Browne. Přišli jsme o největší část svých zavazadel na Chilkootu.«

»Přicházíte v pravý čas. Já toho mám víc než dost. Zlatokopové, kteří se vracejí teď na podzim domů, odhazují nářadí do smetí, jestliže jim za ně nedám nějaký pakatel. Jste přítel mého kamaráda – nebudu od vás mnoho žádat. Ale se šatstvem je to jinak. To se musí vzít nové, neboť šaty, v nichž jsme byli několik měsíců v dolech, vykonaly jednou pro vždy svou povinnost. Také s konservami je to zlé. Přejete-li si, přenechám vám, co mám.«

Wells pravil: »Tak to bude dobré, mister Robertsi. Jste u Browna v nejlepších rukách. Já se zatím podívám k smírčímu soudci.«

»Vezměte mě s sebou, mister Wellsi!«

»S radostí, slečno Blanková. Doufám, že najdeme vašeho bratra.«

Město Dawson-City mělo tehdy sotva tisíc stálých obyvatelů, ale v jarních a podzimních měsících, kdy jím proudily výpravy zlatokopů, stávalo se z něho malé velkoměsto. Dnes dopoledne působilo dojmem přívětivosti. V pozadí hora s krásnými lesy, pod ní řeka s pahorkovitými, zelenými břehy, k tomu domy z tlustých kmenů se sedlovými střechami a začasté v průčelí i se zahrádkou, v níž všecko bujelo a kvetlo. Též tam byl kostelík katolické misie a srub s věží a zvonem. Vedle něho stál čistý hospitál Panny Marie. Vpředu, přímo na nábřeží, vypínaly se domy polepené nesčetnými plakáty, což této části města dodávalo rázu rušného obchodního odbytiště, zatím co v pozadí vládl klid skoro jako v nějakém anglickokanadském venkovském městečku. Myšlenka na divočinu sama sebou mizela před touto mladistvě vzkvétající kulturou – a právě se ubírala místní mládež dokonce do hezoučkého stavení – do školy.

Wells se vyznal, a přece se znova a znova zastavoval a žasl. »Sotva před půl rokem jsem tu byl. Tenkrát několik ubohých chýší, několik špinavých saloonů, a teď?«

Došli k domu smírčího soudce. Tento úřední hodnostář rovněž Wellse znal.

»Opět zde? A takový oldtimer přichází na zimu?«

Jako na dalekém Západě rozlišují starého zálesáka od »greenhorna«, tak nazývají zde zkušeného zlatokopa »oldtimerem«, »starochem« – proti cizinci nebo neviňátku, jemuž říkají po eskymácku »čičako« nebo anglicky »tenderfoot«.

Wells pokrčil rameny. »Peníze pryč. Proč čekat?«

Smírčí soudce zavrtěl káravě hlavou: »Ale, Wellsi, tak rychle!«

Wells se hořce usmál: »Já jsem je ovšem nepromarnil, ale můj synovec, všivák!«

»A teď musíte –«

»Jen žádnou soustrast, mister Longworthe, neboť toho není třeba. Ale ujmu se opět svého starého místa.«

Mister Longworth se škrábal ve vlasech.

»V Bonanza-Creeku?«

»Kde jinde?«

»To asi nepůjde.«

»Co tím chcete říci – že to asi nepůjde?«

»Místo je zadáno.«

Wells uhodil na stůl. »Zadáno? Můj majetek?«

Longworth potřásl hlavou. »Mýlíte se, Wellsi. Vzdal jste se toho místa.«

Wells vyskočil vzrušen. »Cože jsem udělal?«

»Přece víte, kdo nezaplatí poplatek –«

»Vždyť jsem jej zaplatil! Co tedy vadí?«

Smírčí soudce vyňal ze stojanu z jedné přihrádky obal s listinami. »Nikoliv, mister Wellsi, nezaplatil jste. Zde je soupis.«

»Kde je Smithson?«

»Bývalý agent v Bonanza?«

»Ovšem.«

»Ve Frisku.«

»Docela určitě jsem mu před svým odjezdem poplatek zaplatil. Člověk neví, nevrátí-li se, a doloviště má cenu statisíců dolarů. Přece je nenechám propadnout.«

»Sám jsem se divil.«

»Tady je stvrzenka, kterou mi Smithson dal. Potrpím si na pořádek.«

Smírčí soudce potřásl hlavou. »Ovšem, příjem peněz potvrdil, ale svým jménem, nikoliv za vládu. A neodvedl jich.«

»Jak?«

»Naopak, za čtyři měsíce po vašem odchodu sám přišel a pravil, že jste se vzdálil se svého místa a že jste jej uvolnil; a přivedl jiného zájemce.«

»Holomek!«

»To můžete mít pravdu. Má ještě víc vroubků. Ale co jsem měl dělat?«

»Kdo je ten zájemce?«

Wells byl zlostí rudý.

»Jakýsi Ital. Zde vidíte, signor Salvini.«

»Salvini?«

»A už zas místo prodal.«

Wells zaryl nehty obou rukou do stolu a křičel: »Komu, mister Longworthe? Pro Boha, komu?«

»Pane Wellsi, uklidněte se. Věru vás nepoznávám. Počkejte, podíváme se.«

Přemítal v soupisu.

»Steeversova společnost k dobývání zlata.«

Nemohl dál mluviti. Wellsova pěst tloukla na stůl – a potom staroch vybuchl v divoký smích.

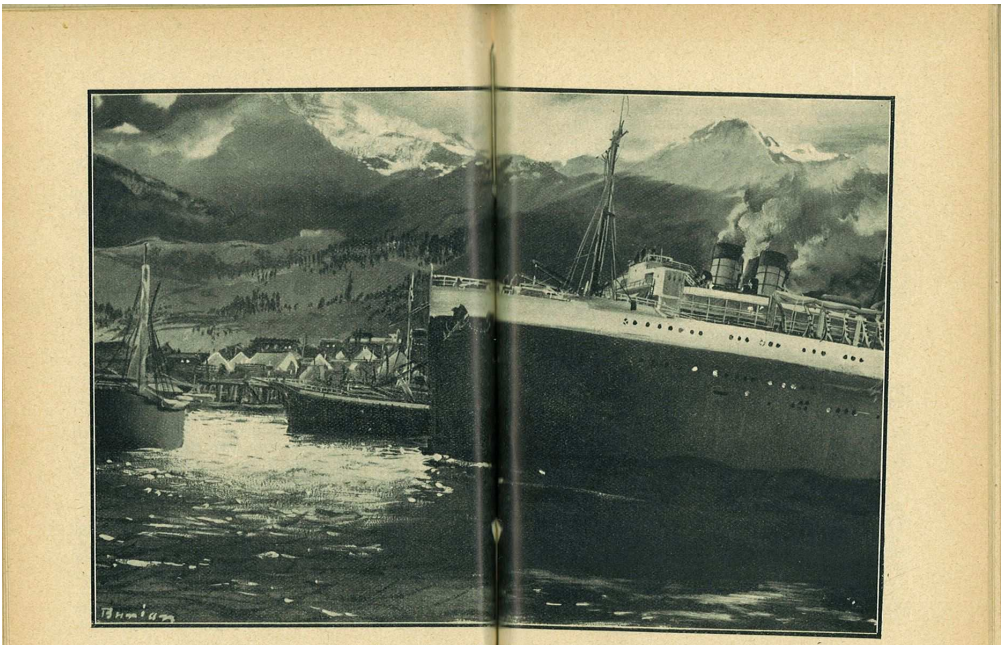
»Steeversova zlatá společnost! Steevers! To se ti podobá, darebo! To je pěkná hra! U všech hromů!«

»Ale, Wellsi –«

»Víte, kdo je to ten Steevers? Na to se zeptejte této dámy. Lump je to, dareba, padouch! Je vinen, že musím být na stará kolena ještě jednou zlatokopem. Vyšálil na mém synovci mé peníze a nyní –. Ale počkej, kloučku, počkej! Takhle to nejde! – Mister Longworthe, vidíte, že je to prasprostý podvod. Vidíte, že místo náleží mně, že jsem poplatek zaplatil. O tom svědčí přec tato stvrzenka. Vy toho muže vyženete. Víte, že jsem kanadský občan, ale on že je americký šejdíř. Dáte mi četníky, nepůjde-li dobrovolně.«

»Ale poslyšte přec, Wellsi!«

»Správno, mister Longworthe. Chovám se jako opilý havíř.

Právě připlul velký parník [illegible]dě a přistal... (Str. 182.)

Prosím za prominutí, ale v člověku se bouří žluč.«

»Dokonale vám rozumím, mister Wellsi, ale –«

»Jaképak zde ale?«

»Steevers pravoplatně koupil.«

»Nikoliv ode mne, a já jsem majitel.«

»Nikoliv, Wellsi. Smithson vás podvedl. Víte, že jsem váš přítel. Ale tady to je soukromá stvrzenka od Smithsona. Pro vládu nemá významu.«

»Nemá významu?«

»Bylo by přec možno, že jste mu dal peníze k jinému účelu, anebo že jste mu je byl dlužen.«

»Já Smithsonovi dlužen?«

»Vím, Wellsi, vím, ale – jste rozumný, chytrý muž. Na stvrzence není ani hlásky o Bonanza-Creeku. On zkrátka vaše peníze, jako mnoho jiných, zpronevěřil a doloviště ještě jednou prodal. Uklidněte se, on má ještě víc na svědomí!«

»Ale –«

»Nechte mě vymluvit. Nemůžete dělat nic jiného nežli začít soudní při, stíhat Smithsona a žádat na něm svědectví. Možná, že vláda uzná vaše právo a že vám opět místo přiřkne. V každém případě máte ovšem nároky vůči Smithsonovi.«

Wells se pořád ještě třásl a byl bled jako mrtvola.

»A Steevers?«

»Ano, prozatím nemohu nic dělat. Vyhrajete-li při, musí vám odevzdat vše, co vyzískal.«

»Já že mu mám nechat své místo?«

»Zatím nemůžete nic podniknout.«

»Steevers jest Američan a Creek patří Kanadě. Steevers tu nemůže nic kupovat. Od kdy se prodávají kanadská místa Američanům? Cizincům se nanejvýš pronajímají.«

»Steevers také sám nekupoval, nýbrž Steeversova společnost k dobývání zlata.«

»To je totéž.«

»Naprosto ne. Je totiž víc podílníků a z nich je jeden kanadským občanem. Ten také místo koupil, a nemohlo se proti tomu nic namítnout.«

Wells se nutil ke klidu. »Kdo jsou ti počestní mužové, kteří se spolčují s lumpem, aby podvedli poctivého člověka?«

»Tak nesmíte mluvit. Ti lidé jistě nevědí, že jste vy vlastně majitelem.«

»Nesmysl! Salvini je se Steeversem ve spolku. On Smithsona podplatil.«

»Je to možno.«

»Mister Longworthe, jak se jmenují ti druzí mužové?«

Smírčí soudce přinesl jiné úřední spisy: »Steeversonova zlatá společnost. Majitelé: Jakub Steevers, Theodor Everston –«

Edita Blanková vstala, těžce dýchajíc.

Smírčí soudce, jenž si jí dosud nevšímal, pohlédl na ni s úžasem a četl dále: »A Francis Blank.«

»Francis Blank!« vykřikla Edita a chytla smírčího soudce za ruku.

»Ale, slečno!«

»Francis Blank? Vy jste tak pravil. Slyšela jsem dobře, anebo šílím? – Francis Blank?«

»Zajisté, ale –«

»Můj bratr? Jsem Edita Blanková – Edita Blanková z Portlandu. Je tu skutečně napsáno –?«

»Francis Blank z Portland-City, ano.«

»Můj bratr, můj vlastní bratr že je společníkem těchto lumpů, společníkem Theodora Everstona?«

Zabodávala do smírčího soudce oči nesmírně zjitřené a musila se držeti stolu, neboť se jí kolena třásla a div neklesla.

«Ano, Francis Blank!«

»Což má peníze?«

Smírčí soudce četl dále: »Obchodní podíl dvě stě tisíc dolarů poukázán u notáře Bakera, ViktoriaCity, Queenstreet 4.«

Nyní se slečna Blanková divoce zasmála: »Mé peníze, mé peníze, které jsem ve Viktorii uložila na jméno svého bratra! Sama jsem to Steeversovi řekla. Mé peníze!«

Wells se teď uklidnil, alespoň zevně. »To je zvláštní,« řekl.

Edita vyskočila. »Pane smírčí soudce, prosím vás, pomozte mi. Jsem kanadská občanka a sirotek bez pomoci. Mister Everston byl mým poručníkem, ale je to lump. Mého bratra podvedl. Podívejte se, prosím, to je poslední lístek od něho, když ze zoufalství prchl do Klondike, aby unikl Everstonovi. A teď tomu nerozumím. Ovšem jsem řekla Steeversonovi, když se dal ve Viktorii se mnou do řeči, co jsem učinila se svými penězi, ale jak přišel Steevers k mému bratrovi? Jak je možno, aby se bratr spolčoval s Everstonem, kterého nenávidí, abych byla okradena o peníze?«

Wells ji přerušil: »Slečno Blanková, byl muž, který se teď jmenuje Francis Blank, skutečně váš bratr?«

»Jak to myslíte?«

»Pane smírčí soudce, viděl jste ho?«

»Ovšem že viděl, ale –«

»Byl mně podoben?«

»Viděl jsem ho jen jednou. Nevzpomínám si.«

»Wells se otázal: »Prokázal svou totožnost?«

Smírčí soudce se zamyslil. »Papíry neměl při sobě. Steevers se za něj zaručil.«

Wells vybuchl: »Nu arciť! Tady to máme! Nastrčený člověk, nějaký pobuda, podvodník, který se vydává za Francise Blanka a kterého drží Steevers na provázku. – A notář Baker se nechal ošálit.«

Mister Longworth uvažoval: »Takové věci se už staly. Ovšem, kdybyste to mohli dokázat, byla by koupě neplatná, neboť kupuje-li podvodník s falešným jménem –«

»Ovšem že je tomu tak.«

«Ale musili byste to dokázat.«

»Je přec toliko třeba postavit je proti sobě.«

»K tomu účelu bude nejjednodušší, předvoláme-li ty tři muže – totiž, Everston zde není, ale je tu Steevers a onen muž, který si dává jméno Francis Blank.«

»Výborně! A potom neočekávaně vstoupíme. Slečna Blanková nepotřebuje než pohledět.«

»Nejdřív musím vypravit posla do Bonanza-Creeku. Ostatně musím oběma dát na čas. Řekněme tedy za tří dny, dopoledne o jedenácté hodině zde v mém příbytku.«

Slečna Blanková povzdechla: »Dříve to není možno?«

»Neuvažujete o vzdálenostech.«

»Nelze-li jinak –«

Wells se zuřivě zasmál: »Potom se musí okamžitě odklidit?«

»Bude-li dokázán podvod.«

»A stroje?«

»Ty budou zde muset arciť nechat.«

»Počkej, chlapečku!« Wells si liboval. »Leknutí ti vjede do údů! Nuže na shledanou v úterý!«

Také ty tři dny uplynuly, a už časně ráno byli Wells a slečna Blanková u domu smírčího soudce. Robertsova rodina, nejsouc zúčastněna na této věci, zůstala doma.

»Jsme zde, mister Longworthe.«

»Vstupte, miss Blanková a mister Wellsi, – zde, prosím, do mého soukromého pokoje. Až ti pánové přijdou, zavolám vás.«

»Ale přijdou skutečně?«

»Doufám, že tu budou přesně. A nyní promiňte, věnuji-li se úředním pracím.«

Opět hodina muk. Slečna Edita seděla na židli a tiše plakala. Wells běhal sem a tam jako chycený lev.

K smírčímu soudci přicházeli zlatokopové, neboť mister Longworth byl zároveň vládním komisařem nad zlatými doly. Jeho

povinností bylo ohraničovati jednotlivá pole, přenechávaná zlatokopům, a zapisovati to do pozemkové knihy. Pečoval o to, aby každý zlatokop plnil všecky vydané předpisy. Kdo v létě nepracoval na své oblasti třikrát po čtyřiadvaceti hodinách, přišel o ni. Kdo se chtěl odebrat na zimu domů, musil napřed zaplatit sto dolarů. Kdo dopustil, aby se skácela hraniční tyč, nebo aby nebylo možno ohraničení dobře rozpoznati, pozbyl práva a musil se o ně znova ucházet. Ve všem velká přísnost, a zahálka nemohla za takových zákonů vzklíčiti. Vlastnictví půdy a pozemků nezískával nikdo. Rovněž nemohl nikdo dostat k dolování více než jeden »claim«, totiž pole, přibližně do čtverce vyměřené, s délkou jednoho sta metrů na každé straně. Arciť, kdo zapravoval správně poplatky, neboli dávky, nemohl být se svého claimu vyhnán a byl oprávněn prodati vykořistění toho pole jinému. Také se mohlo několik sousedů spojiti ve větší družstvo a pracovati společně.

Nad tím vším bylo bdíti panu Longworthovi a jeho tajemníkům. Že bylo za takových poměrů v jeho domě jako v holubníku, může si každý představiti, zejména nyní, kdy značný počet zlatokopů odcházel domů a zajišťoval si a obnovoval dolovací právo.

Konečně se dveře otevřely. »Mister Longworth prosí.«

Slečna Blanková se pokoušela vstáti, ale zavrávorala. Byla tak vzrušena, že málem neomdlela.

»Pro všecko na světě, miss Blanková, buďte statečná!«

Šli do vedlejšího pokoje. U stolu seděli mister Steevers, Ital Salvini a mladý muž. Slečna Blanková byla malá, drobná, temných vlasů a hnědých očí; ale mladý muž, který se tu na židli hejskovitě roztahoval a byl oděn s takovou výstřední elegancí, že to bylo pro Dawson-City až příliš nápadné, byl velký, měl obyčejné, ovšem nikoliv neinteligentní rysy obličeje, docela rusé vlasy a podobné vousky, tváře pihovaté.

Slečna Blanková se rozhlédla a potom se plačky otázala: »Můj bratr nepřišel?«

Mister Longworth se ostře podíval na rusovlasého mladíka: »Kdo je tu mister Francis Blank?«

Mladík zdvihl hlavu. »Já.«

Longworth se podíval na Editu.

»To není pravda. Ten pán není můj bratr.«

Smírčí soudce se obrátil k blondýnovi: »Jste bratr této dámy?«

Mladík nevážně pohlédl na Editu. »Nikoliv. Nikdy jsem tu dámu neviděl.«

Z Wellse prudce vybuchlo: »Tedy švindl, podvod, neuvěřitelný podvod!«

Longworth se ohrazoval: »Mister Wellsi, musím vás prosit, abyste nepřerušoval úřední řízení. – Pane, zde je miss Edit Blanková. Udává, že uložila v městě Viktorii dvě stě tisíc dolarů pro svého bratra Francise Blanka. Vy se ovšem jmenujete Francis Blank a podle zápisu v listinách jste si také dal oněch dvě stě tisíc dolarů poukázat a použil jste jich jako vkladu pro Steeversovu společnost k dobývání zlata. Přes to přiznáváte, že nejste bratr dámy.«

Rusovlasý mladík zachoval dokonalý klid, zatím co Steevers, jako by se ho věc naprosto netýkala, přemítal v kapesním zápisníku.

»Docela správně,« pravil mladík. »Jsem Francis Blank, syn zemřelého podnikatele staveb Henryho Blanka z Portlandu. Ale popírám, že je tato dáma mou sestrou.«

»Co?« vykřikla Edita. Ale Longworth ji pokynem umlčel.

»Nevyrušovat, prosím! – Čím chcete dokazat své tvrzení?«

»Zde jsou mé papíry.« Mladík podal smírčímu soudci několik hodně pomačkaných listin. »Rodný list, křestní list, úmrtní list mého otce.«

Longworth je zkoumal. V Editiných očích hořelo úžasné vzrušení. Držela se Wellse a prudce dýchala.

»Papíry jsou v pořádku. Co tomu říkáte, slečno Blanková?«

»Musil je ukrást, musil je ukrást mému ubohému bratrovi.«

Ostře, ale s neotřeseným klidem blondýn odpověděl: »Pane smírčí soudce, musím vás poprosit, abyste mě vzal v ochranu proti nehoráznému obviňování.«

»Ano – ale –«

Mister Longworth byl na okamžik nerozhodný.

Mladík pokračoval: »Navrhl bych vám, abyste napřed prozkoumal také papíry této dámy.«

»Smím prosit, slečno Blanková?«

Edita se vyděsila. »Pane smírčí soudce, své papíry jsem měla, jak pan Wells ví, v kabele, v níž byly také nějaké peníze. Tuto kabelku mi ukradl Číňan, od něhož jsem si vyžádala na palubě »Excelsioru« některé služby, a to v Juneau.«

Mladík se zachechtal: »Ovšem! Skvostná výmluva!«

»Prosím, nevyrušovat! – Slečno Blanková, to jest arciť velmi mrzuté. Čím se chcete prokázat?«

»Ale, mister Longworthe, vždyť jsem ve Viktorii osobně uložila peníze, a tento muž je vybral!«

»Co tomu říkáte?«

»Že tato dáma uložila peníze, je pravda, ale přes to není mou sestrou Editou.«

»Nýbrž?«

»Moje sestra pobývala se svou společnicí, jejíhož jména neznám, v domě svého poručníka, pana Everstona, s nímž byla zasnoubena.«

»To není pravda!«

»Prosím, miss, nyní mluví tento pán.«

»Když prodléval pan Everston na obchodní cestě, odjela moje sestra na několik dní do Friska, kde je dodnes.«

»Jakže – já –«

»Miss, musím prosit!«

»V té době vybrala nějaká nepovolaná ruka ve Frisku celé dědictví sestřino a mé z Kalifornské banky. Zároveň však zmizela sestřina společnice. Tady je dopis od sestry, jímž mi oznamuje, co se

událo, a ve svém zoufalství prosí o radu. Hodlal jsem právě učinit telegraficky trestní oznámení, když sem vtom dorazil můj přítel, mister Steevers, a sdělil se mnou, že se zlodějka chytila do vlastní smyčky. Zajisté netušila, že jsem už v Klondike. Spokojil jsem se tudíž tím, že jsem své listiny poslal v opisech notářovi ve Viktorii a požádal ho, aby mně poukázal peníze. Na pronásledování zlodějky mně teď už nezáleželo. Telegrafoval jsem sestře Editě do Friska, že jsou peníze zachráněny, a požádal ji, aby už nic nepodnikala, neboť bychom z toho měli jen nepříjemnosti. Také teď naprosto nemám zájmu na nějakém pronásledování osoby, toliko vás musím prosit, abyste se postaral, aby nadále nezneužívala osvojeného jména mé sestry a abych byl chráněn před dalším obtěžováním.«

Sedl si a zkřížil ruce.

»Nuže, co tomu říkáte, miss?«

»Že je to klam, čirý klam! Mister Steevers ví přec docela dobře, že jsem Edita Blanková. Vždyť se mnou ve Viktorii mluvil.«

Steevers se zašklíbil. »Zvěděl jsem o tom jméně toliko z lodního seznamu, a od pana Everstona jsem dostal telegrafickou zprávu, že mu chce ta dáma patrně útěkem uniknout. Mister Everston se tehdy ještě domýšlel, že slečna Edita Blanková sama si vybrala z banky své jmění a že je tudíž na cestě k svému bratrovi do Klondike. Mohl se toho domnívat tím spíše, ježto byl právě tou dobou jistý nelad mezi snoubenci a poněvadž mu bylo známo, že mister Francis dlí na Jukonu. Já sám jsem dámu neviděl ani před tím, ani potom.«

Předstoupil Wells. »Dovolte, mohu dosvědčit, že je tato dáma slečnou Editou Blankovou.«

Longworth se naň podíval. »Viděl jste papíry?«

»Ovšem neviděl, ale moje znalost lidí –«

Longworth se zasmál: »Milý Wellsi –«

»Ale já jsem se vykázala svými papíry notáři ve Viktorii!«

»To by už bylo něco jiného.«

Blondýn vstal: »Zapomněl jsem ještě – zde je podobizna mé sestry.«

Smírčí soudce prohlížel obraz, představující velkou, rusovlasou dívku všedních rysů, jež byla vlastníkovi podobizny skutečně podobna tak, že to až zaráželo.

»Kde bydlí tato dáma?«

»Pro tu chvíli to nemohu udat; poslední dopis byl ještě ze San Franciska, Seattle Street 9. Tou dobou je s miss Maud Everstonovou na cestě do Nového Yorku, aby tam nakoupila různých věcí k blízké svatbě.«

Edita vykřikla: »Blud! Vyložené bláznovství! Podívejte se, pane smírčí soudce, tady mám lístek od svého bratra Francise. Zeptejte se tohoto muže, zdali jej psal.«

Rusovlasý chlapík vzal lístek do ruky: »Ovšem že jsem ho nepsal.«

»Nuže?«

Blondýn se smál: »Já naprosto nepopírám, že je tento lístek od vašeho bratra, miss. Popírám toliko, že tento pisatel je Francis Blank, neboť tím jsem já. – Pane smírčí soudce, máme veliký nedostatek času, a věc je, jak myslím, objasněna. Opakuji, že nečiním proti této osobě nijakého trestního návrhu.«

To řka vstal.

Edita sepjala ruce: »Pane smírčí soudce –«

Longworth potřásl hlavou. »Pane Blanku, nemám ve skutečnosti důvodů, abych vás zadržoval. Měl-li jsem vás v klamném podezření –«

»Ó prosím, konal jste svou povinnost.«

Nyní vyskočil Wells. »Ale my, mister Steeversi, máme ještě spolu co mluvit. Osvojujete si půdu, na kterou mám právo já.«

»Mister Longworthe, musím prosit –«

Steevers dělal rozhněvaného.

Smírčí soudce se obrátil k Wellsovi: »Mister Wellsi, už jsem vám řekl, že si musíte své nároky vyřídit s panem Smithsonem.«

Steevers a domnělý Blank uctivě pozdravili smírčího soudce a odešli.

Edita se za nimi dívala vytřeštěnýma očima.

»Ale, mister Longworthe, to přece jsou podvodníci! Což věříte tomu švindlu? Bylo by to čiré šílenství! Přišla jsem do Klondike hledat bratra, já, Edita Blanková, svého bratra Francise Blanka. To věděl kapitán lodi, věděl to mister Steevers, věděli to mister Wells i mister Brown. Mou první otázkou, když jsem vystoupila na půdu Dawson-City, byl Francis Blank, ke komu jsem nejdříve šla, byl jste vy, abych se vás zeptala po Francisu Blankovi. A teď? – Ano, měl pravdu, měla jsem společnici, hloupé, drzé stvoření, jež jsem ve Frisku vyhodila. Můj Bože –«

Edita zahořekovala.

»Ne, není to možno! Škoda, že jsem neviděla tu podobiznu. Teď se mi pojednou zdá, jako by byla moje společnice tomu muži podobna.«

Longworth pohlédl na stůl.

»Mister Blank zde podobiznu zapomněl. Tady je – podívejte se!«

»Allena Jeffersonová!«

Edita vyrazila toto jméno, chvějíc se úžasem a opovržením.

Mister Longworth si sedl.

»Posaďte se ještě,« vyzval Editu, »a především buďte klidná. Případ je velmi obtížný a mé postavení velmi choulostivé. Nezatajuji vám, že nikterak ještě nejsem přesvědčen o právu muže, který si dává jméno Francise Blanka. Doznávám rovněž, miss, že dojem, který na mě činíte, je mnohem příznivější, nežli dojem onoho muže. Podívám-li se na vás a na obraz oné dámy, vidím, že je pravděpodobnější, že vy jste dámou a ona podřízenou. Snad je možno, že tato osoba, o níž pravíte, že byla vaší společnicí, náhodou přišla do

styku se Steeversem. Ale ten muž má všecky průkazy a vy nemáte nic.«

Wells, jenž ustavičně pobíhal jako chycený lev, pojednou se zastavil.

»Něco mě napadá. Slečna Blanková pravila, že jí byla ukradena kabelka. To mohu dosvědčit,«

»Ale –«

»Dick Roberts myslí, že onoho Číňana, kterého pozoroval na palubě lodi a dříve již ve Frisku ve společnosti Itala Salviniho, postřehl v Juneau, a to mezi lidmi, Steeversem najatými.«

»Kdo to je Dick Roberts?«

»Syn rodiny zlatokopů, kterým jsem vůdcem.«

»Zvláštní!«

»Nijak to není zvláštní. Steevers nás Chilkootskou soutěskou jen o nemnoho předešel. Musili jsme překonat hrozné sněhové bouře a našli jsme tam jednoho dne onoho chlapa, který náhodou zatím vykonal slečně Blankové nějaké nosičské služby, ve sněhu napolo zmrzlého. Když jsme ho nakrmili, uhodili jsme na něj stran té kabelky.«

Edita vpadla Wellsovi do řeči: »Přiznal se a prohlásil, že ho Steevers a jeho lidé hanebně nechali na holičkách, když pozbyl sil. Kabelku prý mu Steevers už dříve vzal.«

»Ke komu se tak vyjádřil?«

»K nám všem.«

»Kde je ten Číňan? Co se s ním stalo?«

»To my nevíme. Byli jsme potom přepadeni Indiány – a on náhle beze stopy zmizel. Snad se dostal do rukou Havraních Indiánů.«

»No, za takových poměrů se můžeme sotva nadít, že se zmocníme té žluté tváře. Slyšela Robertsova rodina Číňanovu výpověď?«

»Zajisté.«

»Kde jsou ti lidé?«

»Bydlí v Brownově domě.«

»Ráčíte mi, sire, slíbit, že neodejdete z této místnosti, dokud se nevrátím?«

»Pane smírčí soudce – důležité podpisy,« hlásil úředník.

»Vidíte, miss Blanková, že soustřeďuji všecek zájem na váš případ.«

Edita se dala do pláče.

»Nuže, zajdu tam.«

Podepsal, co bylo třeba, a odkvapil. Edita hořce plakala, Wells se pohroužil v myšlenky.

Longworth se vrátil zanedlouho.

»Skutečně, rodina Robertsova, jejíž papíry jsou v nejlepším pořádku, vaše údaje potvrdila a vydala o vás nejlepší svědectví. Bylo by teď nutno telegrafovat notáři ve Viktorii. Ano, budeme-li mít jen jediného nezávadného svědka, který o vás podá průkaz! Mister Everston – «

»Jest arciť spolčen se Steeversem.«

»Ostatně – nechtěla byste se raději vydat hned na zpáteční cestu? Dojista byste si opatřila notářsky ověřené průkazy a poslala nám je. My nemůžeme jen tak požadovat, aby sem, do Dawson-City, přišli svědci teď v zimě. Je to vlastně vůbec nemožno.«

»Mister Longworthe, nejlepší a nejjistější svědek musí být tady, je-li dosud na živu: můj bratr! Onen muž má jeho průkazy; nelze si nic jiného myslit, nežli že mu je ukradl. Snad byl dokonce zavražděn. Kterak mohu myslit na sebe! Mister Longworthe, pomozte mi nalézt mého bratra!«

Nyní byl i Longworth rozrušen.

»Máte-li pravdu, stává se věc čím dál tím horší.«

»A já mám pravdu zcela určitě. Úpěnlivě vás prosím, podívejte se mi do očí a řekněte, lžu-li.«

»Byl by to do nynějška největší zločin, spáchaný v Dawson-City. Můžete být přesvědčena, že neopominu nic, abych přišel záhadě na kloub.«

»A podvodník?«

»Slečno Blanková, jsem úředník a musím zůstat nestranný. Doposud jsou pro mne vaše údaje jen domněnkami, a onen muž má doklady. Prozatím nemohu nic podniknout.«

»Ale kabelka?«

Longworth otevřel dveře do vedlejšího pokoje a zavolal: »Mister Wilsone.«

Vstoupil jeden z tajemníků.

»Poohlédněte se, je-li mister Steevers ještě v Dawson-City.«

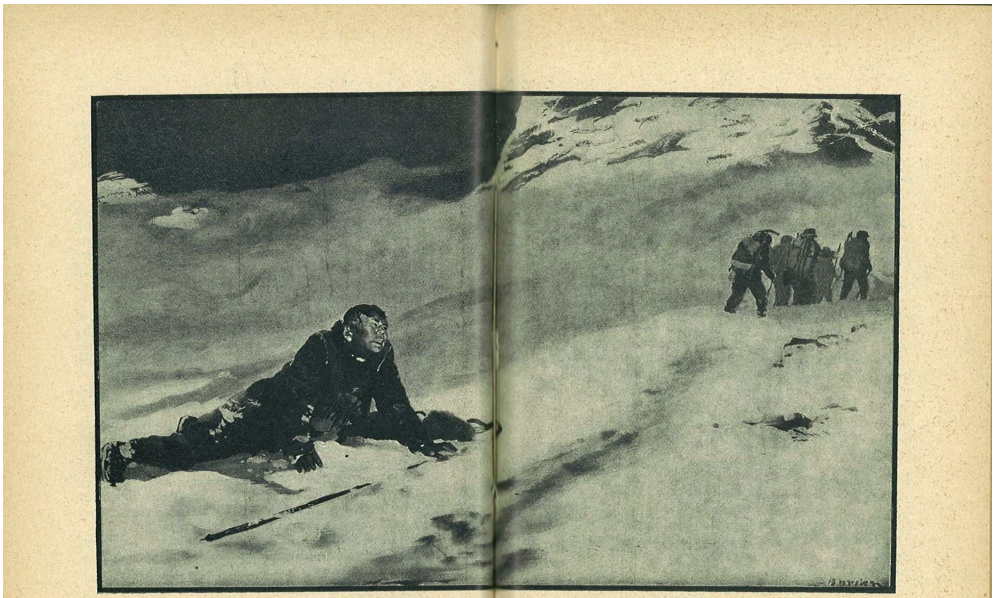
»Před půl hodinou jsem ho viděl v Blookerově hotelu.«

»Jděte tam a poproste ho mým jménem ještě o jedno vysvětlení.«

Pověděl tajemníkovi, co má zjistit.

»Budeme zatím telegrafovat do Viktorie. Ovšem to potrvá dost dlouho. Před zítřkem asi odpověď nepřijde.«

Zanedlouho se vrátil tajemník a hlásil: »Mister Steevers doznává,

Steevers a jeho lidé ho hanebně nechali v holičkách, když pozbyl sil... (Str. 202.)

že kabelku našel, vlastně že ji odebral Číňanovi. Prohlašuje, že ji za přítomnosti pana Salviniho zapečetil a zaslal smírčímu soudci v Juneau. Mister Salvini je prý svědkem, že kabelku vůbec neotevřel.«

»Děkuji, mister Wilsone.«

Wells vybuchl: »Mister Salvini! Arciť! Vrána vráně oči nevyklove.«

»Musil by přísahat.«

»Nebude to první křivá přísaha.«

»Mister Wellsi, musím prosit –«

»To nemění pranic na skutečnosti, že je ten muž lump.«

»Mister Wellsi!«

Edita pořád ještě plakala.

»A – co se stane nyní?« otázala se,

»Už jsem řekl, že budeme hledat vašeho bratra. Musíme počkat na výsledek, ať je takový nebo jinaký. Bohužel, musím Steeverse a jeho lidi nechat do té doby na pokoji.«

Wells vstal. »Nahlížím, mister Longworthe, že musíte tak jednat. Děkuji vám, že se aspoň pokoušíte dopomoci nám k právu. Pojďte, miss Blanková!«

»Ale co teď?«

»Zůstat klidná a uvažovat. Prozatím máme toho muže zde. Nepozbývejte mysli, miss Blanková, všecko se vyjasní.«

»Tak je to správné, Wellsi,« Longworth starocha pochválil. »Jakmile se něco dovím, oznámím vám to.«

Smírčí soudce odešel do své kanceláře a Wells vedl plačící Editu do domu Brownova.

»Nuže?« otázal se Brown.

»Mister Browne, máte kdy k rozmluvě?«

»Proč ne? Mně je lhostejno, přijmu-li teď ještě o několik dolarů více nebo méně.«

Šli do zadní místnosti, kde na ně čekala Robertsova rodina.

»Pro Boha, Edito – co se stalo? Vy pláčete!«

Paní Robertsová ji k sobě přitiskla a sedla si s ní na pelest postele.

»Dostali jsme se do pelechu podvodníků.«

»Nu tak vypravujte, Wellsi! Jsme velice dychtivi.«

Byla to zpráva hodně dlouhá. Když ji všickni napjatě vyslechli, ozval se Brown: »Mám vám říci své mínění?«

»Prosím vás o to, starý příteli.«

»Věc je zlá, ale nikoliv tak zlá, jak vypadá. Dejme tomu, že má slečna Blanková pravdu –«

»Ale, Browne!«

»Já sám jsem o tom naprosto přesvědčen. A potom musí být nějaký způsob, kterak to v dohledné době dokázat.«

»Musili bychom se odebrat do Friska, nebo dokonce do Nového Yorku, anebo by musili svědci přijít sem.«

»To by bylo příliš svízelné. Kde máte známé?« obrátil se Brown k Editě.

»V Novém Yorku. Narodila jsem se sice v Portlandě, ale byla jsem ještě dítě, když jsem odtamtud odešla.«

»Dobrá. Tedy známé máte v Novém Yorku. Jsou to vlivní lidé?«

»Přítel mého otce je v Novém Yorku starostovým náměstkem.«

»Kdy vás viděl naposled?«

»Před třemi měsíci.«

»Velmi dobře! Půjdeme neprodleně k fotografovi. Anebo máte podobiznu?«

»Bohužel nemám.«

»Neškodí. Půjdeme tedy k fotografovi a zašleme podobiznu onomu pánovi. On přísežně a ověřeně prohlásí, koho obraz představuje, a hned jej pošle zpět.«

Edita vzhlédla překvapeně. Po prvé se zas zjevil na jejím obličeji úsměv.

»To by bylo ovšem moudré.«

Brown ji pozoroval a byl teď ještě vlídnější.

»Tak tedy –«

Wells namítl: »Ale to potrvá přec příliš dlouho, snad několik měsíců, ježto nastane zakrátko zima.«

»Nanejvýše dva měsíce.«

»Zatím mohou být podvodníci přes hory doly.«

»Snad. Ale nikoliv jejich stroje. Poslední parník přivezl opět celý náklad.«

»Ale můj bratr –«

»To je druhý bod.«

»Musím ho hledat.«

»To nemůžete. Radím, abyste se v nejbližší době chovali všickni úplně klidně. Teprv až bude švindl odhalen, bude vám ovšem Bonanza-Creek vrácen, mister Wellsi. Domnívám se, že zatím nemáte chuť pustit se někde jinde do ryžování. Navrhuji, abychom vyhledali pro slečnu Blankovou nějaké místo. To je však otázka, kterou jsem snad už rozřešil. Tam bude moci klidně vyčkávat, až těch několik měsíců uplyne a až dojdou důkazy. Vy však, mister Wellsi, jste zkušený zlatokop a jako zlatokop budete zatím pátrat po pravém Francisu Blankovi. Musil bych se velice mýlit, jestliže jsem to jméno už jednou nezaslechl.«

Z Edity vyhrklo: »Skutečně? Neklamete se?«

»Počkejte! Zápisy a účty jsou mou slabou stránkou, ale nicméně si někdy přece něco zapisuji. Hned se podívám.«

Přinesl ohmatanou knihu.

»Opravdu! A není tomu ani tak tuze dávno: Francis Blank dal u mne do zástavy hodinky.«

»Ubožák!«

»Nikterak to není tak zlé. On je opět vyplatil.«

»Kdy to bylo?«

»Před dvěma měsíci.«

Wells potřásl hlavou. »Dlouhá doba na DawsonCity.«

»Ale my – kde my zůstaneme, mister Wellsi, odejdete-li?«

Brown Robertsovi přisvědčil, řka: »Přišli jste, mister Robertsi, v době opravdu špatné, neboť nastane zima. Měli jste počkat do jara. Nemohu vám radit, abyste šli teď ještě ryžovat. Zlé roční období už příliš pokročilo. Zakrátko se venku všecko samo sebou zastaví. A také vám nic neuteče.«

Nyní si požalovala paní Robertsová: »Ale celou zimu zde zahálet a venku to zlato! A potom naše peněžní prostředky; ty nám naprosto nedovolují celé měsíce nic nedělat.«

Brown se zasmál: »Vždyť vy nebudete zahálet! Ale začínat práci venku – na to je teď vskutku pozdě. I v Dawsonu se naskýtá příležitost k výdělku.«

»Co se týče praní – myslím vypírání zlata,« paní Robertsová se zasmála, »tomu, kdo pral rok ve Frisku –«

»Docela dobře!« odvětil Brown. »Jestliže jste se zabývala praním ve Frisku, můžete prát po celou zimu v Dawson-City, sice ne zlato, ale prádlo! Nevíte, co to je zima na Jukoně, a mít teplou střechu nad hlavou že tu má cenu. A k tomu – místo každého centu, který jste vydělala ve Frisku, dostanete zde dolar. A vy, mister Robertsi? Vím už, kde vás střevíc tlačí. Máte bolavou nohu. Nemůže škodit, jestliže ji za zimu důkladně vyhojíte. Čím jste byl?«

»V Novém Yorku účetním, ale –«

»Promluvte se smírčím soudcem, nemohl-li by vás potřebovat ve své kanceláři. Pro hocha se jistě také něco najde.«

»Ale –«

Paní Robertsová chtěla ještě něco namítnout; dojista se hodlala znova vrátit k tomu vypírání zlata.

Mister Brown vytušil její myšlenky a otázal se: »Byla jste někdy při padesáti stupních zimy mimo dům? Nebyla? Tak tedy! Zvykejte si především na polární počasí. Do jara dá Wells všecko do pořádku. Snad půjdete potom všickni vespolek do Bonanza-Creeku. Ať se děje, co děje, radím vám, abyste ponechali Steeverse a jeho lidi v domnění, že jste se uklidnili. Čím budou oni ujištěnější, že jsou vítězi, tím spíš

se všecko přikloní na vaši stranu. Haló, tohle je váš syn? Říkají ti Dick, není-liž pravda, klacku?«

»Ano, mister.«

»Jsi zdatný chlapík.«

Wells se smál. »To je.«

»Jestliže to slyším dokonce od vás, Wellsi, musím tomu uvěřit. Napadá mě ostatně myšlenka, která se mi nezdá zrovna špatnou. Dicku, byl jsi už někdy v jámě lvové?«

»Kde?«

»Obrazně řečeno, ovšem. Zná tě mister Steevers?«

»Myslím, že sotva.«

»Měl, pokud je mi známo, zvláštní úmysly. Steevers nechce vypírat jako jiní. Má to být velkozávod. Má zde už stroj na bagrování. Je to prý něco ohromného. A také se prý budují mlýny se zařízením stoupovým. K obsluze hledají obratné lidi. Neškodilo by, kdybys –«

»Učil jsem se rok v Novém Yorku. Chtěl jsem být strojníkem.«

»Znamenitě! Kdo ví, nebudou-li to v brzku stroje Wellsovy, s nimiž bys pracoval. Při tom bys mohl mít oči otevřeny a uši na stráži.«

»Tatínku!«

Otec Roberts se otázal: »Mister Wellsi, co tomu říkáte?«

»Že je Brown z nás všech nejchytřejší. Teď v zimě by nemohli ti druzí beze mne v poli nic začít.«

»No, Dicku! Chtěl bys?« zeptal se Brown.

»Ovšem že chci, mister. Rád si tak mimochodem zahraji na detektiva.«

»Tak už upaluj, jak můžeš nejrychleji, přímo naší ulicí dolů do Blookerova hotelu. Zastaneš tam ještě Steeverse, neboť se mu tam mají představovat dělníci, jež hledá.«

Paní Robertsová projevila obavy. »Nikoliv, Dicku, nechoď k tomu špatnému člověku!«

Brown se zachechtal: »Buďte bez starostí! Se svými lidmi on se nebude příliš sbližovat, nebude jim překážet v práci.«

Dick byl už ze dveří venku.

»Miss Blanková,« pravil mister Brown, »mohli bychom tedy jít k fotografovi.«

»Chcete-li být tak dobrý!«

Wells běhal ve světnici z kouta do kouta. Pojednou se zastavil před Brownem a otázal se: »Kdy se vypravíš do Friska?«

»Myslím, že ve třech dnech.«

»A co bude z tvého obchodu?«

»Většina zboží je prodána. Co zbývá, všecko odkoupí Steevers.«

»Komu připadne dům.«

»Nabízejí se různí kupci.«

»Důvěřuješ mi?«

»Nemluv, prosím tě, tak hloupě!«

»A věříš, že se k zlatu dostanu, i kdyby se nám nepodařilo odhalit Steeverse?«

»Řekl jsem už, abys nemluvil tak hloupě, oldtimere!«

»Nuže, pronajmeš mi dům přes zimu?«

»To by mi bylo přímo vítáno, neboť na jaře jej prodám výhodněji.«

»Ale nemám teď peněz;«

»Peníze mi dáš příštího roku na podzim ve Frisku.«

»Jaké nájemné požaduješ?«

»Pohovoříme si o tom, až se uvidíme ve Frisku. Hlavní věc, aby Robertsova rodina udržovala dům v pořádku.«

»Ty jsi už uhodl –«

Roberts sevřel Wellsovi ruku. »Mister Wellsi –«

»Nechme toho! Od vás budu já ovšem také žádat peníze, a to dvakrát tolik, co budu muset sám zaplatit napřesrok na podzim. Mimo to si vymiňuji, aby bylo pro mě vždycky připraveno lůžko, kdykoliv tu budu.«

Ve dveřích se objevil Dick.

»Nuže?«

Byl v obličeji všecek rudý.

»Přijat. Od zítřka. Patnáct dolarů denně. Ve Frisku jsem měl právě tolik měsíčně – a bez zaopatření.«

»A jinak?«

»Jak jsem čekal – nepoznal mne. Ani on, ani ten Ital. Ptali se mne jen, byl-li jsem také na »Excelsioru« a čemu jsem se učil. Potom to šlo jako příval: »Viděl jsi už někdy bager?«

»Arciťže! Vždyť jsme takové věci stavěli u firmy Westing Brothers v Novém Yorku.«

»U Westing Brothers jste byl?« Z ničeho nic mi začal vykat. »Ovšemže! Celý rok!«

»Dovedete takový bager postavit a obsluhovat?«

»No zajisté!« A tím už byla věc vyřízena. Budu řídit postavení bagru a potom jej obsluhovat. Ve Frisku jsem sloužil u vytahovadla, zde budu sloužit u bagru.

A konečně – co jiného je bager, než také vytahovadlo?«

Dickovo vypravování s největším zájmem poslouchala arciť paní Robertsová.

»Teď jsi snad nakonec ještě rád, že budeš zaměstnán u toho lumpa!«

Dickova matka to řekla vyčítavě, a podle toho se též náležitě zamračila. Ale Dick si věděl v nesnázích rady. Přikročil k Wellsovi a pravil: »Je to vlastně bager váš.«

»Máš pravdu, kluku!«

»Pane Browne, můžeme jít?« zeptala se Edita. »Jsem tak netrpělivá –«

Wells se rovněž vzchopil.

»Půjdu také. Vyptám se při té příležitosti na lecos a doufám, že se dovím mnohých cenných zpráv.«

I otec Roberts sáhl po klobouku. »Musím se přece podívat k smírčímu soudci.«

Paní Robertsová se obrátila k Brownovi: »Myslíte, že bych praním vydělala peníze?«

»Víc, než si můžete představit. Práce budete mít nad hlavu.«

»Ale jak uvedeme podnik ve známost?«

»Oznámíme to v časopise »Newspaper«, který tu v Dawson-City vychází. Opatříme to ostatně hned nyní. Nějaký škopek a mýdlo mám na skladě. Můžete si to ode mne koupit. Steevers dostane o to míň.«

Dick a jeho matka zůstali sami doma; ostatní šli každý po svém.

Fotograf nebyl o nic méně čiperný Yankee nežli Brown. Měl skvělé obchody, neboť ani jeden zlatokop, jichž prošlo Dawsonem na sta, neopominul se dát ještě »vyblejsknout« v celém ryžovacím ústroji s lopatou, motykou a sítem na vypírání zlata.

Snímek byl rychle pořízen, třeba že se miss Blanková nikterak nedovedla hezky přívětivě usmívat. Za několik hodin prý si pro něj může přijít.

Potom šli ještě jednou k smírčímu soudci.

»Račte být tak laskav a račte podobiznu s mým dopisem sám odeslat místostarostovi v Novém Yorku, abyste viděl, že mně na tom záleží a aby přišla odpověď na vaši adresu.«

»Myšlenka je dobrá.«

»A co bude učiněno ve věci mého bratra?«

»Dám po něm pátrat ve všech doloviš tích v okrese.«

»A já se dám rovněž do hledání.«

»Dobře, mister Wellsi!«

Nyní přednesl mister Roberts svou žádost a vykázal se svými vysvědčeními.

»Můžete u mne na zkoušku nastoupit. Ovšem, víc než deset dolarů denně nemohu dát.«

»Jsem úplně spokojen. A kdy mohu přijít?«

»Už zítra, neboť máme mnoho práce. V zimě bude zato klid. Osvědčíte-li se, uvidíme, co bude dál. Co dělá váš hoch?«

»Dostal práci v jednom dole a má zítra nastoupit. Moje žena se chce zabývat praním prádla.«

»Nechť se obrátí k mistress Longworthové. Paní Robertsová bude mít malou konkurenci v DawsonCity, neboť je zde pramálo žen a Číňané utíkají do zlatých dolů –«

Dali ještě do časopisu oznámení a potom pravil Brown: »Nyní ještě miss Blanková. Co říkáte nemocnici?«

»Musím-li už tady v Dawsonu zůstat a čekat – mileráda.«

Vešli do čistotné nemocnice. Vyšel jim vstříc páter Judge, přívětivý kněz z katolické misie.

»Bude nejlépe, povíte-li panu páterovi vše, co se vám přihodilo.«

Když dokončila Edita vypravování, páter Judge se na ni zpytavě zadíval.

»Věřím vám, mé dítě. Jest arciť nemožno, abyste sama v dolech pátrala po svém bratrovi. Chcete-li tedy u nás nastoupit –? Náš dům je přímo přeplněn nemocnými všech vyznání. Ošetřovatelek máme, bohužel, velmi málo.«

»Ale já nejsem katolička.«

Judge se usmál: »Ještě jsem se vás po tom neptal, dítě. Vždyť se poznáme blíže.«

Přívětivý dům s jasnými okny, čistá lože v nemocničních místnostech, klidný, dobrácký muž, sotva starší než ona, který ji s takovou otcovskou samozřejmostí nazýval »dítětem«, vše to působilo vlídně a dojemně. Sedla si a dala se do pláče.

Páter jí položil ruku na hlavu a pravil: »Co chcete, dítě? Je pravda, že jste těžce zkoušena, ale buďte vděčna, že jste našla v cizí zemi tak dobré přátele.«

Edita vstala a podala Wellsovi ruku.

»Tato útěšná slova,« pravila, »mi připomínají velký hřích, jehož jsem se dopustila tím, že jsem vám všem doposud ani nepoděkovala. Ani vám, mister Browne.«

Wells se smál. »Také toho není potřebí! Předně jsem ještě nic pro vás nedokázal, a za druhé jednám toliko ze sobectví, neboť naše zájmy jsou společné. Najdu-li vašeho bratra, bude zachráněno mé jmění, poněvadž dostanu zas své zlaté pole.«

Také Brown se smál. »U mne je to teprv čiré sobectví, neboť mohu ještě ze svého domu vyrazit velmi pěkné nájemné.«

Nyní se dal do smíchu i kněz. »Rovněž já jednám sobecky, ježto ošetřovatelek potřebuji jako božího chleba.«

»Kdy smím přijít?«

»Chcete-li, už zítra.«

»Čím dřív, tím lépe.«

Fotograf byl muž rychlé práce. Když Edita, Wells a Brown odešli z nemocnice a ubírali se kolem jeho atelieru, vyvolal již obraz, ba mohl ukázat dokonce první snímek.

»Je to tak dobré, anebo jej mám vyretušovat?«

Wells potřásl hlavou. »Vezměte jej, jak je. Podobna jste, a dnes je den, kdy odchází pošta.«

Tak mohli ještě obraz odevzdat smírčímu soudci, nežli se vydali k domovu. Spatřili paní Robertsovou u veliké hromady špinavého prádla. Prohlížela je a tvářila se spokojeně.

»Cože? Již v práci?«

»Mistress Longworthová mi poslala toto prádlo. Jak se zdá, obchod vzkvétá.«

»Tak tedy! Ale zato jste nám zapomněla připravit něco k jídlu.«

»Ó, nezapomněla! Dovolila jsem si při tom použít kuchyně a hrnců pana Browna.«

»To se asi stane od nynějška častěji.«

Vstoupili do světnice. Viděli, že paní Robertsová sehnala, co sehnat mohla, a že prostřela čistě na stůl. Byly tam pravé porculánové talíře, nože a vidličky, a k tomu několik krabic s konservami. Kus sobí pečeně zbylo ještě z cesty.

Brown se rozesmál. »Tak hezky nebyl můj stůl upraven, co jsem v Dawson-City. Ale musím také něčím přispět.«

Šel do svého skladiště a přinesl několik lahví kalifornského vína.

»Proč by je měl vypít Steevers? A samotnému by mně nebylo chutnalo.«

Roberts sáhl do kapsy. »Slečno Edito, dala jste mi tři tisíce dolarů. Pět set jsem vydal a něco budeme ještě potřebovat, ale dva tisíce –«

»Ty si ponechte. Naopak prosím, abyste přijal ode mně také ještě tři tisíce, které mám u sebe, a abyste mi je uschoval. Kdo ví – «

Wells přikývl. »Slečna Blanková nejedná nesprávně. Ale tisíc dolarů byste mohla dát zatím mně, neboť budu-li cestovat, musím mít něco u sebe. Nemám bohužel už pranic.«

»Promiňte, že jsem na to nepomyslila.«

»Ale teď, smím-li prosit, ke stolu!«

To byla výzva paní Robertsové. Přinášela z kuchyně mísu polévky. Po žalostných »hostinách« v pustých srubech připadala sama sobě opět jako hospodyně.

Wells se posadil a pravil: »Nechť vám všem dobře chutná! Nezapomínejte, že jsme dnes na dlouhou dobu naposledy pospolu.«

Skutečně se všichni zadumali, ale mister Brown rozptýlil zamlklost, naplniv sklenice.

»Jak se jmenovala loď, na které jste se sem plavili? »Excelsior«? Zvolte si to slovo za své heslo! Dívat se kupředu a nahoru! Třeba že nepůjdete ihned sbírat zlato, myslím, že nakonec bude všecko lepší, než se domníváte.«

Zůstali toho odpoledne všickni pohromadě.

Brown prodal Robertsově rodině ještě všelicos ze zbytků svého skladu a také potraviny. Musili sice zaplatit veliké peníze, ale byli aspoň zaopatřeni. K večeru přišli lidé, vyslaní Steeversem, a odnesli, co ještě zbylo.

Brownův obchod byl uzavřen. Wells a Brown použili večerních hodin, aby vykouzlili štětcem na rubu štítu, jímž byl označen Brownův obchod, nový nápis: »Ústav pro praní prádla. Helena Robertsová.« Nechť jsou tím nazítří obyvatelé Dawson-City překvapeni!

Dick Roberts balil své věci. Matka proň vyhledala ze šatstva nejteplejší kusy. Kapaly jí při tom z očí slzy, ale Dick se jí vysmál.

»Maminko, vždyť to bude, jako bych byl u tebe, neboť přijdu domů den co den.«

Tím se snažil matku uchlácholit.

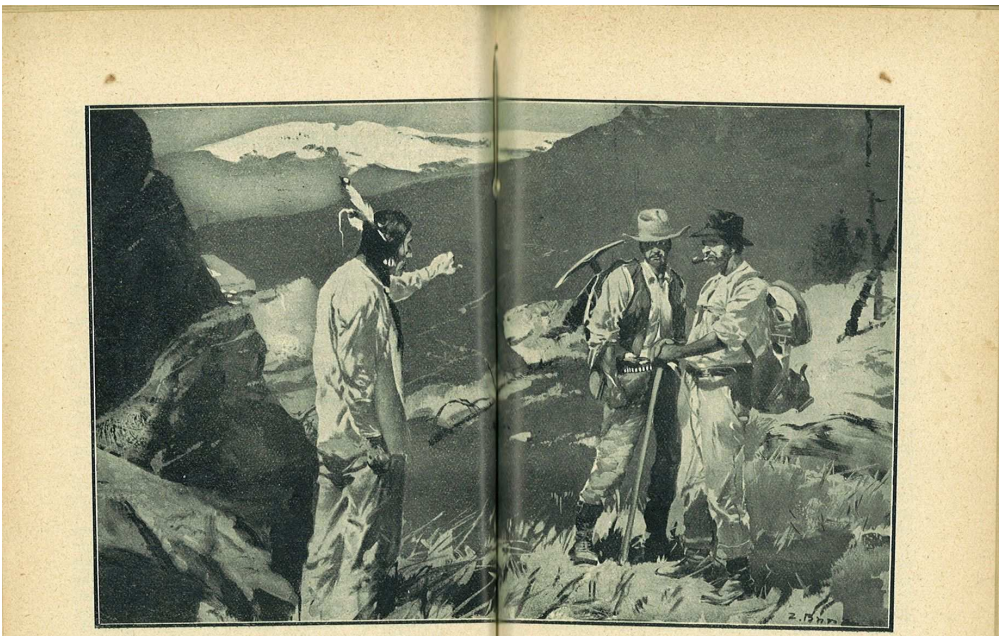
Když byli s veškerou prací hotovi, šli spat. Byl to den přeplněný událostmi. Tolik se toho stalo, nač nikdy nepomyslili. Edita Blanková plakala pro svého bratra.

Kapitola X.

DICK ROBERTS PŘEDNÍM DĚLNÍKEM V BONANZA-CREEKU.

Domek, v němž nalezla útulek Robertsova rodina, přeměnil se přes noc z obchodu smíšeným zbožím v ústav na praní prádla. Když se příštího jitra všude v Dawson-City probudil život, bylo v tom domku dávno již velmi čilo. Nebylo to jitro veselé, neboť nastala chvíle loučení.

Především svazoval mister Wells svůj raneček. V teplém zimním obleku, vysoké kožišinové boty na nohách, ale místo krumpáče a lopaty v ruce silnou horskou hůl a na zádech tlumok, – tak podával staroch přátelům naposledy pravici. Věrný Vlk se chystal odejíti s ním.

Tam najdete zlata víc, než pro vás dobré… (Str. 227.)

»Nesmysl, paní Robertsová! Miss Blanková, nebuďte pošetilá! Proč ty slzy? Neodcházím ze světa, nýbrž jen do sousedství, třebaže je trochu rozsáhlé. A kdo ví! Možná, že se vrátím hodně brzy. Nejdřív se budu aspoň tři týdny potloukat docela na blízku a každou sobotu budu zde. Až najdu vašeho bratra, okamžitě vám podám zprávu. Škoda, že nemáte jeho podobiznu. Ostatně, je-li vám podoben – no, vezmu si s sebou vaši fotografii.«

Mluvil s úsměvem a dodal ještě: »Jestliže spatří někdo u mne váš obrázek, dostane se ještě starý Wells do jistého podezření – nu, div by to nebyl! Co řeknete, miss, přivedu-li vám bratra? Tak tuze stár naprosto ještě nejsem, a konečně –«

Posadil se švihácky a tak líbezně se tvářil, že se ženy chtíce nechtíce musily dát do smíchu. To byl jeho úmysl. Nežli se vzpamatovaly, vyhlédl právě Vlk ještě jednou u nejbližšího rohu, s náramným spěchem se vrátil, očichal sukni paní Robertsové a opět kvapně odběhl. Jeho prosté psí srdce nemohlo pochopit, proč se vlastně rozcházejí ti pošetilí lidé, když se vespolek tak dobře snášeli.

Bylo sedm hodin a odcházel Dick. Na jeho obličeji byl výraz spokojenosti. Vypadal pěkně a statečně ve výstroji zlatokopa, pořízeném z Brownova obchodu.

»Ty jsi, jak se zdá, velice rád, že od nás odcházíš.«

»Ne proto, ale poněvadž se začíná práce. Ostatně zůstanu dnes ještě tady.«

Šel do přístavu, kde měl nastoupit pět minut po sedmé.

Tam byl už shromážděn velký zástup právě přibylých dělníků, a uprostřed nich pohopsával pan Salvini, zkoušeje listiny a volaje každého jménem. Také Steevers tam byl. Klidně a zdánlivě chladnokrevně se opíral o hromadu beden. Když Salvini skončil předčítání, dal Steevers rozkazy – stručně, ostře a přesně. Za několik okamžiků byl každý z dělníků na svém místě.

»Robertsi!«

Dick předstoupil.

»Postarejte se, aby byly nejdřív odeslány bedny se součástkami bagru.«

Dicka jako by byl ovanul dech domova, když četl na ohromných bednách novoyorskou firmu »Westing Brothers«. Skoro zapomněl, že není v Novém Yorku, nýbrž vysoko na severu, v nejsevernějším kanadském městě.

Byly po ruce veliké káry, mohutné vozy z fošen. A také koně. Sám Bůh ví, kde je Steevers vyšťáral. Vědělo se jen, že je přivezl poslední parník, jenž přistál na Jukonu.

Starší dělníci byli do jisté míry udiveni, když jim Dick dával pokyny, které bedny vezmou a které zatím nechají v přístavu. Byly to

vesměs postavy – tito dělníci – jež nevzbuzovaly valné důvěry. Ovšem, některým z nich se vedlo jako Robertsovi; přijeli na »Excelsioru« jako on, a rovněž jako on pro tento rok pozdě. Jiným se nedostávalo vlastních peněz na získání přídělu zlaté půdy. Ale u mnohých bylo lze naproti tomu s obličeje seznati, že se jim zisk z ryžování rozplynul opět v hernách; ti měli povětšině za pasem revolver.

Steevers nějaký čas přihlížel na Dickovo řízení práce. Když byly naloženy všecky bedny se součástkami bagrovacího stroje, Steevers se obrátil k Dickovi: »Jeďte do Creeku. Postaráte-li se, aby byl bager sestaven do osmi dnů, dostanete sto dolarů zvláštní odměny, a každý muž, který pomůže, po padesáti dolarech. Tedy kupředu!«

V prvním okamžiku Dick nevěděl, má-li se zlobit nebo radovat. Hle, jak ten člověk vyhazuje peníze, které vlastně, aspoň z části, náležejí slečně Blankové! Přes to však mu to uznání přece trochu lichotilo.

K poledni se šinula řada vozů, jimž Dick velel, mimo dům pana Browna. Teprve teď Dicka napadlo, že postupuje všecko rychleji, než byl myslil, a on že se ani pořádně nerozloučil. Pokynul zlatokopovi, který jel vpředu: »Musím ještě někam odskočit, ale zakrátko vás dohoním.«

A už byl v domě a objímal matku.

»Což nezůstaneš, hochu, ani na oběd?«

»Nevadí. Zato jsem už předním dělníkem. Na shledanou v sobotu! Pozdravuj tatínka!«

Mister Roberts byl už rovněž ve svém novém zaměstnání; seděl v domě smírčího soudce nad hromadou úředních spisů. Také on byl podivuhodně vesel. Ve Frisku musil poslední dobou vykonávati práce velmi podřadné. Nyní teprv se mu zdálo, že je zachráněn. Měl před sebou na velkém psacím stole práci, která mu byla novou a při tom mu skýtala příležitost, aby nahlédl do života na zlatých polích.

»Mister Robertsi!«

»Mister Longworthe?«

Smírčí soudce jej volal do soukromého pokoje.

»Uvidíte miss Blankovou?«

»Je ode dneška v Mariánské nemocnici.«

»Dva telegramy došly. Jeden z Juneau: kabelka byla odevzdána. Byla skutečně zapečetěna, ale nenašlo se v ní nic jiného, než několik toaletních maličkostí a sto dvacet dolarů – kromě cestovního pasu na jméno miss Edity Blankové.«

»Tak tedy – pane smírčí soudce!«

Roberts to řekl zřejmě nadmíru potěšen.

»Slyšte dále! Z cestovního pasu byla podobizna vyříznuta.«

Roberts vytřeštil oči.

»A druhý telegram jest od notáře Bakera ve Viktoria-City. Zní: Miss Edita Blanková se legitimovala cestovním pasem.«

»A tedy –?«

»Záleží na tom, kdo vyřízl z pasu podobiznu.«.

»Steevers!«

»Možná! Může však také být, že to učinila dáma, která se tu vydává za miss Blankovou, a to právě proto, poněvadž to nebyla její podobizna.«

»Avšak notář –«

»Snad si ve spěchu obrazu dobře nevšiml, ježto neměl nijakého podezření.«

»Ale vždyť vás miss Blanková sama prosila, abyste dopsal jistému panu Tottenroodovi v Novém Yorku!«

»Zcela správně! Ale to nás nezbavuje povinnosti vyčkat, až dojde odpověď. S těmito telegramy nemůžeme prozatím nic začít.«

»Jsem si jist, že je to vše součástí Steeversových plánů.«

»Už jsem řekl, že musíme čekat. A teď jděte k své práci. Chcete-li, můžete po úředních hodinách s dámou o tom promluvit.«

»Zajisté že promluvím, mister Longworthe.«

Paní Robertsová byla nyní v domku sama. Mister Brown nakládal v přístavě své věci. Samota ji tísnila, a domek se ovšem zdál pustým, když byl vyklizen. Aby zapomněla na opuštěnost, dala se paní Robertsová do práce. –

Z Dawson-City odjela zatím řada těžkých vozů, náležejících Steeversově společnosti k dobývání zlata. Po pravém břehu řeky Klondike, která zde byla tak široká, že se téměř podobala jezeru, vinula se silnice. Byla vystavěna teprve před několika měsíci. Práce byla svízelná, poněvadž bahnitá slatina zasahovala až k řece. Musily být do blátivé půdy nakladeny pražce ze stromových kmenů, aby se získal pevný podklad. Pro koně to byla zlá cesta. Ještě se ani nevzpamatovali z daleké pouti po lodi a hned jim bylo vléci náklad nesmírně těžký. Vpředu vozové kolony kráčel Dick se zlatokopem, jenž byl vůdcem.

Nedojeli daleko od řeky a půda přecházela v kraj kopcovitý. Všude bylo vidět zlatokopy při práci. Dick bloudil očima kolkolem. Zdaleka vypadala jejich ryžoviště dosti zasmušile. Holé pahrbky táhly se do dálky. Mezi nimi trčely útesy skal a vedle nich zely hluboké jámy.

Teprve rok tomu, co zde Robert Henderson a Jiří Carmer první hledali zlato. A nyní bylo již z Dawson-City město a na tisíce zlatokopů vrtalo a hrabalo se v půdě.

Dick nabídl starému vůdci část dobré snídaně, kterou dostal od matky, a zkušenému muži se rozvázal jazyk.

»Byl tu tenkrát hotový blázinec! Lidé vypírali zlatý písek za té doby ještě daleko odtud, na pobřeží a v Jakutské zátoce jižně od hory sv. Eliáše. Kořist byla i tam celkem dobrá, ale pojednou vychrlil bouřlivý mořský příliv přenesmírné množství mrtvých tresek do zátoky. Zprvu se hledači zlata smáli neočekávanému požehnání, ale zakrátko jim smích zašel. V žáru letního slunce vypékalo se z mrtvých ryb úžasné množství oleje, a ten prosákl tou měrou do písku, že rtuť, kterou do něho ryžovníci míchají, aby se spojila se zlatem a zlato od

jalového písku odlučovala, nadobro vypověděla službu. Nezbývalo jim než nechat všeho a odejít. Ale nezůstává obyčejně při neštěstí jednom. Příští noci přišli ryžovníci o všecek výtěžek. Odnesli totiž své vaky se zlatem na skupinu pahorků čtyřicet stop vysokých a nazítří se hodlali vydat na cestu domů. V noci se však rozzuřila strašlivá bouře, s hor se přivalila ohromná povodeň a nemilosrdně odplavila do moře všecky poklady zlata, v potu tváří za tři měsíce nashromážděné. Indiáni nedaleko pobývající tvářili se nad tou pohromou velice vážně. Prý to udělaly zlé čarodějnice, jejichž vytí bylo v horách slyšeti za posledních nocí. Ale běloši se tím nedali zastrašit. Vzali své nářadí na ramena a na záda a zamířili do vnitra země. A dospěli až k místu, kde se vlévá řeka Klondike do Jukonu. Tehdáž nebylo ještě nijakého Dawson-City. Stála tu jen bídná indiánská chatrč, v níž přebýval starý muž. Požádali ho o přístřeší a on jim předpovídal takto: »Půjdete-li proti toku řeky, narazíte v prvním údolí na málo zlata, v druhém na větší množství, a až se potom asi osmkrát vyspíte, najdete zlata víc, než bude pro vás dobře.« Rozloučili se. Robert Henderson putoval až k druhému přítoku Klondike, Jiří Carmer zůstal v prvním údolí. On to byl, kdo dal Bonanza-Creeku jméno. Složil pánev na zem, nahrabal do ní po vrch písku a šel k řece vypírat. Za pětadvacet dolarů zlata v ní zůstalo. Jiří Carmer vrátil se domů po práci jediného léta. Od těch dob se však začalo stěhování národů ke Klondike. K poslednímu údolí však, o kterém povídal starý Indián, že skrývá největší bohatství, nepronikl do nynějška nikdo.«

Když projel šik vozů dvě míle, objevilo se údolí, v kterém bylo rozloženo doloviště Bonanza-Creek. Byl to dlouhý úval s tenkým pramenem vody uprostřed. Tady to vypadalo jako v úle.

»Zde můžeš shlédnout trojí prací zlatokopovu.«

Dole, v samé řece byl vypírán písek, získaný v jejím korytě. Každé ryžoviště mělo sto čtverečných stop a bylo ohraničeno čtyřhrannými kůly, vyčnívajícími několik centimetrů nad vodu. Muži, kteří pracovali v těchto ryžovištích, stáli ve vysokých, z kožišin

urobených botách až po kolena ve vodě a zabývali se svými síty. Nabírali do nich štěrk, obsahující zlatá zrna, a řeka sama jej svým proudem vypírala.

Na místech, kde se utvořily v řece mělčiny, byl vypírací materiál napolo suchý. Pobyt pro zlatokopy byl zde sice příjemnější, ale musili každou pánev donášeti k vodnímu toku a tam vypírat. Na pokrajích prohlubně konečně se prostírala ryžoviště suchá. Zde se zlatokopové spolčili již v družstva. Teprve před několika nedělemi došla sem parní pumpa, jež nyní hnala vodu z řeky do výše. Celé vodovodní zařízení i stroj náležel vládě.

Dobývati zlato bez vody není možno. S počátku se musilo každé síto, neboli – jak zlatokopové říkají – každá pánev nosit k vodě. Nyní však mohl zlatokop používati vody z vodovodu, ale musil za to ovšem odvádět jistý denní poplatek.

Podivuhodný pohled! Celý břeh a stoupající pahorkatina byly rozděleny v ryžoviště, oddělená od sebe kůly. V každém takovém přídělu pracoval buď jeden muž, anebo v něm bylo činno mužů několik. Všude stály malé, úzké skřínky nad žlaby. Vypadaly jako vozíčky a byly umístěny na dvou válcích, na nichž bylo jimi možno sem a tam pohybovati. V horní třetině byla vsazena čtyřhranná menší skřínka, mající uprostřed síto. Na ně nasype zlatokop písek, vezme vodovodní rouru a pustí do písku ostrý proud. Zároveň pohybuje vozíkem na válcích. Písek voda odplaví, těžká zlatá zrna klesnou ke dnu pod síto a voda se shromažďuje ve žlabu a poslouží ještě jednou zlatokopovi, který pracuje níže. Tak odkopává zlatokop ponenáhlu zlatonosnou půdu, až konečně narazí na pevnou horninu. Potom musí přenechat práci hornickým podnikům, nehodlá-li sám vrtati štoly a namáhavě roztloukat a drtit kamení. Odejde-li však z přídělu, přijdou Číňané, zaplatí nějakou maličkost a prosívají písek ještě jednou, používajíce rtuti jako pomocného odlučovacího a sbíracího prostředku. Spokojují se s výtěžkem docela skrovným.

Tak pracuje zlatokop den za dnem, zatím co naň sálá slunce anebo mu bouřlivá vichřice rozmetává lehký stan. Pracuje po čtyři letní měsíce, až přikvačí zima a jeho dílo přeruší. O výši výtěžku rozhoduje toliko štěstí. Nikdo nemůže uhodnout, je-li ten neb onen příděl nadějný, třeba v něm vykonal nejpečlivější zkoušky. Někdy ovšem zasáhnou do největších nadějí neočekávané události a zničí je naráz; příděl, který dal za osm dní výtěžek tisícidolarový, může být za jedinou noc živelní nepohodou nadobro zpustošen a zasypán bezcennou zemí, – a naproti tomu se zas může stát, že v přídělu, z něhož nevytěžil zlatokop za kolik neděl téměř nic, pojednou se nalezne celý chumáč zlata hodnoty mnoha set dolarů. –

Zvolna se šinula kolona Steeversových vozů. Zlatokopové ji doprovázeli projevy úžasu a nenávistnými slovy. Drobný pracovník vidí v muži, který zavádí práci ve velkém rozsahu, vždycky svého nepřítele.

Dospěli k hraničnímu kůlu. Ani tam nebylo nijakého oplocení, ale veliká tabule hlásala, že je to doloviště Steeversovy společnosti k dobývání zlata.

Když dojely vozy k cíli, objevila se skupina jezdců, jež jim vyrazila vstříc. Byli to mister Steevers a Salvini s několika muži. Člověk, vydávající se za Francise Blanka, ani teď při tom nebyl.

Vozy projely ohybem cesty a ryžovací oblast, jež náležela kdysi Wellsovi, ležela před nimi. Byl to velký pahorek písku, jehož vrstvy ležely terasovitě nad sebou. Pahorek ten se jmenoval čičako, což je tolik jako »Cizinec«, poněvadž vyrůstal z údolí docela osamoceně. I na něm byla místa, na kterých už zlatokopové pracovali. Svědčily o tom hluboké díry, vyryté v písku.

Zde pracoval Wells! Dick potřásl bezděky hlavou. Pahorek, mající nádech barvy hnědošedé, činil dojem pustoty. Nevypadal nijak jinak než tisíc jiných pahorků, jež viděl Dick doma. A zde vyzískal Wells za jediné léto celé jmění!

Nyní bylo toto území opuštěno. Z půdy trčelo několik rour, patrně zbytky zašlého vodovodu. Nikdo nepracoval, ale zato se pestřilo při úpatí pahorku celé město stanů; budoval se tam veliký dřevěný dům.

Steevers pokynul Salvinimu. Ital pospíšil k několika pánům, kteří, jak se zdálo, přeměřovali území. Z jejich neopálených obličejů a městských šatů bylo zjevno, že sem přišli teprve nyní.

»Pozdrav Bůh, pánové!«

Salvini je shromáždil před stany.

Steevers se ozval nanovo: »Salvini, nechť přijdou také montéři!«

Ital pokynul některým starším mužům a potom zavolal: »Mister Roberts!«

Okamžik Dick pochyboval, že by toto zavolání patřilo skutečně jemu. V hotelu »Palác« v San Francisku říkali mu přes jeho »úctyhodných« patnáct let a přes to, že byl postavy poměrně silné, takže se zdál na pohled o několik let starším, – prostě Dick.

»Co jste nalezli?« zeptal se mister Steevers pánů.

Stál jako vojevůdce před štábem důstojníků. Byl to dojista muž, který věděl, co chce.

Dick se naň díval zamyšleně. Je tento muž skutečně podvodníkem? Není-li? Pak by byla podvodnicí slečna Blanková!

Byl přerušen ve svém dumání jedním z pánů, který pravil: »Učinili jsme několik zkoušek vrtáním, mister Steeversi. Zemní nános, nehledě na pahorek čičako, sahá velmi hluboko; půda pod ním je měkká a obsahuje zřejmě mnoho zlata.«

»To jsem věděl. A tudíž vám řeknu: za dva měsíce máme zimu. Je vám známo, jakou nehospodárnou stránkou je zatíženo zdejší dolování? Tou, že se tu v zimě nepracuje. V Bonanza-Creeku se to nyní nestane. Pokud jde o všeobecné stanovisko: práce rukou je drahá, práce strojem naproti tomu laciná, je-li konána odbornicky. Stroje, kterých potřebujeme, jsou zde. Není tedy překážky, která by nám bránila zahájit práci neprodleně. Mister Wheelere, převezmete úkol okamžitě vykopat šachtu. Budeme dolovat po celou zimu. V zemi je

dost tepla; musíme jen hluboko vniknout do půdy. Mister Hallere, vy současně vystavíte dopravní věž nad šachtou. Mister Smal dá sestavit oba vrtací stroje, abychom mohli v zimě pátrat po nových zlatých polích. Mister Foode, vy se dáte ihned do stavby dělnických obývacích domů. Kdo pracuje, nemá a nesmí mrznout. Mister Robertsi, vy postavíte bager, zde, přímo u pahorku čičako, a postaráte se, aby byl uveden v chod. Mister Salvini, vám přináleží opatřovat potřebné potraviny. Tak, pánové, dnes večer jste všickni mými hosty, a zítra ráno se pustíme do práce. Mister Salvini doručí každému z pánů seznam dělníků, kteří mu budou přiděleni.«

Steevers se na krátko odmlčel a potom pokračoval: »Gentlemeni!«

Kolkolem se nakupili dělníci, a jim patřilo Steeversovo chytrácky lichotivé oslovení »gentlemeni«.

»Do dvou měsíců musí být práce v plném proudu. Dokážeme-li to, dostane ode dneška za dva měsíce každý montér odměnou měsíční plat a každý dělník polovici měsíčního platu. Nuže: pilně pracovat a zachovávat mír! Nezáleží na tom, je-li někdo mlád a poroučí, anebo stár a poslouchá; každý je kolečkem velkého stroje. Kdo bude konat svou povinnost, vydělá peníze, kdo ji nebude konat, poletí. Zdař bůh, gentlemeni!«

Salvini předstoupil před Steeverse a zamával kloboukem: »Hip, hip, hurrah! Ať žije mister Steevers!«

»Hip, hip hurrah!…«

Dick pořád ještě stál jako ve snu. Nemohl než si přiznati: Steevers se mu líbí – a potom –

Nyní k němu vskutku přišel Salvini.

»Mister Robertsi, zde je seznam vašich lidí!«

Steevers zatím odešel do stanu, stojícího opodál stanů ostatních a ohrazeného drátěným plotem. Byl to veliký stan o několika odděleních, vystlaných koberci, kožišinami a přikrývkami, takže to činilo dojem blahobytného a zároveň útulného stanu nějakého

orientálního pohlavára. Pobíhalo tam několik čínských sluhů a před kamny, jež ovšem nechyběla, ležel v houpací židli rusovlasý mister Francis Blank.

»Vítám vás, Charles.«

»Dovolte, Francisi!«

Steevers se smál. Usednuv, zapálil si dýmku.

»Mluvil jste, mister Steeversi, jako kniha. Ale já se tu naprosto necítím spokojeným a nevím, proč tak plýtváte a proč vrážíte do toho zbytek peněz. Skutečně věříte, že tu budeme mít nějaký značný úspěch?«

»Kde je vaše sestra?«

»Myslím, že na cestě do Německa.«

»Správno! Za dva měsíce budete na téže cestě vy – s půl milionem dolarů v kapse.«

»Anebo také bez něho.«

»Pochybovači! Malomocný člověče! Dva měsíce máme před sebou. Ty náležejí nám, ale ani o den víc. Zabil bych toho Číňana za to, že se mýlil, když řekl, že ona celá společnost na Chilkootu zmrzla a on jediný že překročil soutěsku. Anebo řekl, že Havraní Indiáni –? To je stejné. Byl to švindl a proto sedíme v kaši. Když už jsme měli listiny miss Blankové, které byly v kabelce, a když vy jste měl průkazy jejího bratra, byli bychom mohli jinak jednat.«

»Hned jsem povídal, abychom sebrali peníze a vrátili se domů.«

»Nesmysl! Nejdříve je musíme zdesateronásobit! Doposud není nic ztraceno. Wells hledá vašeho dvojníka. Bude moci dlouho hledat, jak se domnívám. Miss Blanková tu nemá žádného svědka a žádných průkazů. Že jsem z pasu vytrhl podobiznu a pas ponechal v kabelce, nebylo, myslím, špatné. Je tak vlastně hotova. Ale ona si opatří průkazy ve Spojených státech, a mohou sem dojít do dvou měsíců. Potom tedy budeme my v koncích.«

»A vy do toho strkáte ještě naše peníze?«

»Právě proto! Musí to být vzorný podnik. Musíme ukázat, že můžeme pracovat v létě i v zimě. Stoupové mlýny, bager, dopravní zařízení v šachtách, vrtací stroje – všecko musíme mít. První velkozávod v Klondike! Víte-li, co udělám zítra?«

»Copak?«

»Vyjednávám, abych získal oprávnění k výstavbě železnice do Juneau. Všecko musí být narafičeno na pevno. Už jsem to telegrafoval do celého světa; nikoliv, že se dráha staví, nýbrž že je hotova. Víte, co se bude číst zítra nebo pozítří v newyorském »Heraldu«? Inserát na celé straně: »Steeversova společnost k dobývání zlata, první velkopodnik v Klondike.« A při tom několik obrázků: celé město dělnických domů, kouřící stroje, bager, dopravní věže – a pod tím: »Na prodej, poněvadž mají majitelé už dost.« Uvidíte! Telegraficky se budou kupci nabízet! Ať se nejmenuji Steevers, jestliže neprodáme Steeversovu společnost k dobývání zlata do dvou měsíců za milion nebo za dva miliony dolarů. Ale stroje zde musí také skutečně stát a z komínů se musí kouřit. A potom – mister Wells má pravdu, celý krám náleží jemu. Ne, nemůžeme ho ušetřit radostí, aby se tahal a zlobil s našimi nástupci, až my už dávno budeme v Evropě.«

»Jen jestliže se to podaří!«

»Ovšem, nesmím si hovět v houpací židli.«

Vstoupil Salvini. Steevers nemluvil nikterak hlasitě, nýbrž téměř šeptem. Teď zmlkl, třeba že se i Salvini ve věci vyznal.

»Všecko v pořádku?« otázal se Steevers.

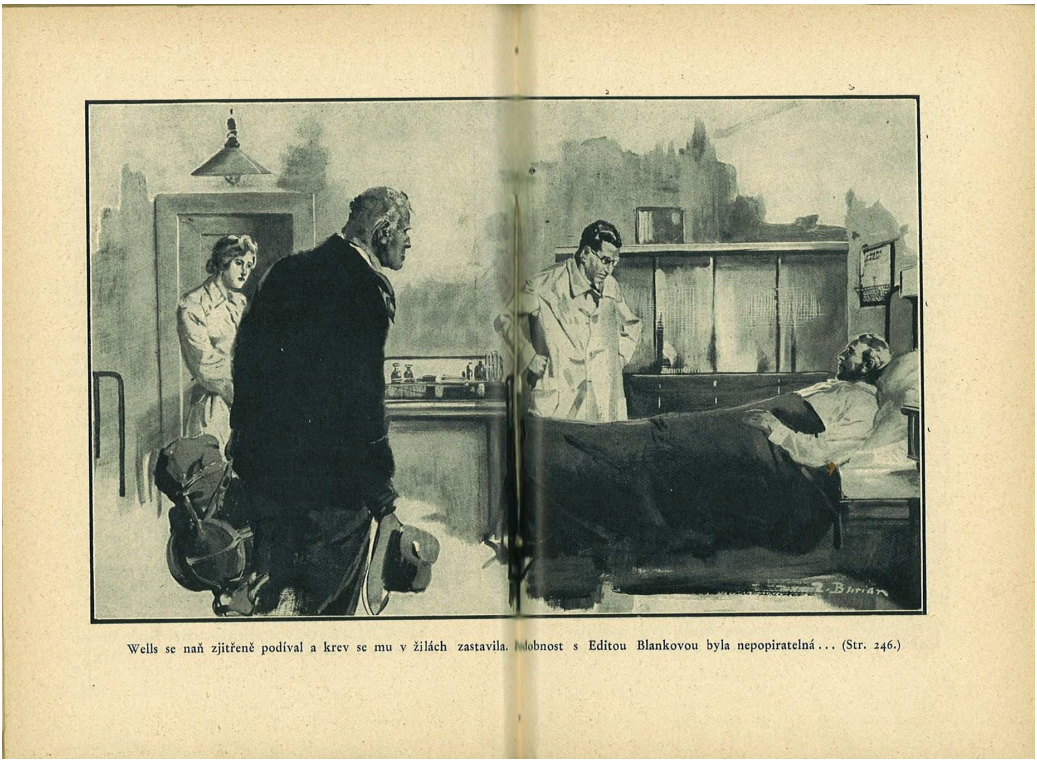
»Ano. Ale jak jen jste mohl onoho výrostka z hotelu »Palác« udělat montérem!«

Steevers se zasmál. »Vím, co dělám. Ten mladík nelže, je mu to vidět na očích. Kromě toho byl rok v závodě firmy Westing Brothers. Kdo není k ničemu, toho Westing vyhodí už po osmi dnech. Nuže, je zřejmo, že se něčemu naučil. A potom, kdo dovede zacházet s bagrovacím strojem? Mimo to – on se bude činit. Dejte pozor a přesvědčíte se, že za týden půjde pro mě do ohně. Že je starý Roberts

ve službě u smírčího soudce, nic neškodí. Může být jen prospěšno, jestliže tam nálada pro Wellse a miss Blankovou trochu ochladne, a o to se postará Dick Roberts. Počkejte jen, až bude mít první odměnu v kapse. A on jí bude hoden.«

»Myslíte-li tak –?«

Steevers se usmíval. »Pamatujte si, že já vždycky vím, proč něco

Wells se naň zjitřeně podíval a krev se mu v žilách zastavila. Podobnost s Editou Blankovou byla nepopiratelná ... (Str. 246.)

dělám, a že praví staré pořekadlo: myš se chytá na špek. Ale teď se najíme a vyspíme.«

Zívl, a potácel se klátivě do jídelny. Snědl ohromný kus pečeně a vypil na ni několik velkých sklenic whisky. »Dobrou noc!« Lehl si na jeden z divanů a usnul.

Salvini jej sledoval s netajeným obdivem a pravil: »Má nervy ze železa.«

Rusovlasý muž vzdychl: »Já bych se přes to cítil mnohem spokojenějším, kdybychom měli už ty miliony v kapse a kdybychom byli odsud pokud možno nejdál.« –

Nazítří už brzy ráno volala parní píšťala do práce. Dick šel k svému stroji a přál dobrého jitra deseti mužům, kteří před ním stáli.

Opětovali jeho pozdrav, ale jen ledabyle.

»Mister Steevers mě pověřil úkolem, abych postavil bagrovací stroj. Prosím, abyste mi pomohli.«

Vzal seznam dělníků a snažil se nejdřív zapamatovati si jména svých spolupracovníků. Potom přikazoval, co má kdo dělat. S počátku se mu poroučení nechtělo dařit; pociťoval nemalé rozpaky. Bedny byly rozbíjeny a součástky stroje rozřaďovány. Dick se při té práci uklidňoval. Musil soustředit všecku mysl a rozvahu, aby rozpoznal, kam co patří, co do čeho zapadá. Muži zakrátko poznali, že se v té věci vyzná.

»Tohle jsou dolejší kola – prosím – sem s nimi na ně přijde truhla – tak – to jsou dolní koleje ne – ty patří nahoru – ano, tam přijdou. Počkejte – tady je číslo, jednička – nuže, dopředu s tím. Čísla jsou zleva napravo. Tato prkna náležejí k zadní stěně, ne – semhle patří!«

Bylo zřejmo, že si nebyl vždycky docela jist, ale jeho jasný, zvučný hlas zněl už dosti sebevědomě, a ježto muži cítili, že bylo celkem správno, co nařizoval, činili ochotně, co od nich chtěl.

Mister Steevers šel kolem. Ostře pohlédl na Dicka, usmál se, ale neřekl nic.

Na všech ostatních místech dolovacího území pracovalo se s touž horlivostí. Půda byla pokryta součástkami strojů a nahoře, kde měla

býti vyhloubena šachta, hvízdala parní pila, řezajíc klády a prkna. Muži vrývali už lopaty do těla matky země.

»Ajta – to je zlato!«

»Nechat ležet! Tím se budeme obírat později,«

Takový byl příkaz.

Mister Salvini chvatně pobíhal po území a dal si osedlat koně. Musil opět do Dawson-City pro další transport vozů.

Na rozlehlém dolovišti Steeversovy společnosti vládl tudíž horečný ruch, a mnohý ze sousedních zlatokopů nezřídka nechával na chvíli práce a díval se vedle na to mraveniště.

»Nová doba! Nová doba!«

Kapitola XI.

OTEC WELLS NA NEBEZPEČNÝCH CESTÁCH.

Zatím co v Bonanza-Creeku za Steeversova vedení vyvstával z beden jeden bager za druhým a vrtací věže s dopravním zařízením byly stavěny, zatím co Dick Roberts ze samé radosti z práce nebyl s to, aby věřil v Steeversovu špatnost, a otec Roberts se cítil v úřadovně smírčího soudce jako znovuzrozeným, zatím co konečně obě ženy, jedna pod vlídnou ochranou pátera Judgeho, druhá při svém prádle se pomalu vžívaly do nových poměrů, putoval mister Wells přes hory doly.

Byl to těžký podnik hledati člověka, o kterém se nevědělo nic víc, nežli že se tu kdysi zdržoval a že byl oloupen, – hledati jej v končinách, ze kterých byla toliko část probadána, v oblasti, kde nebylo nijakého policejního přihlašování, naopak, kde obyvatelé většinou žili pod přijatými jmény.

Wells putoval nejdříve pěšky stranou od Jukonu. Byl ještě podzim, třeba že se v tomto roce sněhové vánice předčasně hlásily; ale

slunce dosud zářilo a na chráněných místech znova a znova ničilo sněhovou pokrývku.

Krajina zde byla nadmíru líbezná, Jukon značně široký; mnohdy byl však také zúžen horskými výběžky, jež se mu postavily v cestu, a potom několik mil plynul těsným korytem mezi příkrými skalami.

Také květena vynikala neobyčejnou rozmanitostí a krásou. Libovonné keře plnily příjemný vzduch lahodnými výdechy. Balzámové topoly a alašské růže, jež poskytují také velmi užitečné ovoce, kterým mnohého ulopoceného světoběžce nebo zlatokopa zachránily před smrtí, střídaly se s kalinami a keři zlatého deště, ověšenými nyní ovšem již semenovými plody. Břízy a duby se oděly už do podzimního hávu a odlišovaly se žlutým a hnědým lupením od zeleně borovic a jedlí. Po zemi se mezi stromy plazily a pjaly keře malinové a trsy ostružinové, místy též křovinatý angrešt a rybíz, jež zde rostly divoce, a všecek tento lesní podrost obalen byl ovocem, povětšině půvabné barvy, rozkošné vůně a skvostné chuti. Díval-li se Wells s některého pahorku na dalekou tundru, prostírající se na severovýchod, viděl nesmírnou plochu posetou borůvčím. Zdálo se, jako by byla tato země, jejíž léto trvalo zcela krátce, dvojnásob plodná v období tak skrovně vyměřeném.

Jestliže lidé jen pramálo zužitkovávali tuto požehnanou úrodu ovoce, tím více si jí dopřávala zvířata. Nepřiházelo se nikterak zřídka, že se v borůvkách usadil medvěd a pochutnával si ohromně. Nikoliv šedivý grizly, jenž se pouští do člověka, jakmile ho spatří, nýbrž dobromyslný hnědý bráška, který se staví na zadní tlapy, když zaslechne kroky poutníkovy, pořádně si dvounohého hosta prohlédne, a potom buď potřese v údivu hlavou a odkolébá se na jiný oddíl bohaté pastviny, anebo si pomyslí, že i pro divného návštěvníka je tu lahůdek dost, a klidně pokračuje v hostině. Ale nehospodařili na té borůvčí záplavě toliko medvědi; Wells rozpoznal stopy celých stád sobů, losů, jelenů a ještě jiných zvířat.

Stočil-li se otec Wells opět k povodí řeky, viděl všude zlatokopy s rýči a síty. Mnozí z nich – ti prozřetelní, kteří viděli, jak někdy náhle zima udeří, a také ti, na které se štěstí hodně laskavě usmálo – zanechávali díla. Na kárách si odváželi skrovný majetek, jehož nejdůležitějšími součástkami byly rýč a síto; ti putovali do Dawson-City, nebo do Circle a Fortymile k zimnímu pobytu. S jejich lící zářila zpravidla spokojenost. Na jejich zádech poskakovaly kožené vaky plné zlata.

Když přišel večer, zasvítil někde na břehu nebo na úpatí pahorku oheň před malou hospůdkou, zvoucí pocestného k odpočinku. Bylo-li za dne v paprscích slunce ještě jakž takž teplo, za nocí se už vážně hlásily citelné mrazy. A byly tudíž tyto drobné hostince unavenému poutníkovi vítány. Jejich vlastníky byli všelijací muži, většinou bývalí zlatokopové, kteří neměli nadále chuti ryžovat a připadli na myšlenku, vystavět si takovou hospůdku. Byly to prosté sruby, připomínající alpské chaty. Ale poskytovaly majitelům slušného výdělku. Hosté byli přijímáni se srdečnou laskavostí, neboť každý přinášel cosi nového do životní jednotvárnosti. A měli se v hospůdce výborně. Hostinský totiž chodíval pilně na lov, takže o maso nebylo nikdy nouze v jeho místnosti. Hosté se večer rozsedávali kolem ohně, pojídali požehnané kusy pečeného masa, pili k tomu hojně whisky, s teplou vodou i jen tak, a vzájemně si svěřovali své osudy. Rozumí se, že se hovořilo skoro výhradně o zlatých polích, jak je které výnosné, a nejednou se stávalo, že některý host na doklad svých údajů sáhl do vaku a vyňal větší nebo menší hroudu zlata. Ta potom putovala jakoby nic z ruky do ruky, byla odhadována, anebo skutečně na vahách zjišťováno, jak je těžká, a konečně se vracela bez úrazu do rukou majitele, jenž potom beze všech obav si pověsil vak se zlatem na stěnu nad hlavou. Zlatokopové se navzájem neokrádají. Oceňují-li zlato, dívají se na ně toliko a výhradně jako na výtěžek práce. Když se pak zrána zlatokop chce vydat na další pout, přijde hostinský s účtem a vahami na zlato.

Zlatými penězi zlatokop pohrdá; svůj dluh platí zlatými zrny a neskrblí jimi. –

Den za dnem putoval Wells z hospůdky do hospůdky. Sedával se zlatokopy, vyhledával je na jejich přídělech, pozdravil mnohého starého známého, ale o Francisu Blankovi nikdo neslyšel.

»Jděte do Circle-City. Snad tam toho muže najdete.«

»Anebo v oblasti Fairbanksu.«

»Poslechněte rady: na tananských březích jest nyní pořádně rušno, a u Léčivého jezera se rodí celé město.«

Wells vzdychl. To by se mohl ještě dlouho potulovat krajem – a nadarmo.

Ale Robertsova rodina se velice podivila, když se Wells proti svému slibu první sobotu nevrátil.

Jenom se objevil Dick a byl pln nadšení. Neboť bager stál. Mister Steevers sám k němu přišel. »All right, mister Robertsi, jděte si k pokladně pro prémii,« pravil. »Teď uvidíme, dovedete-li také uvést bager do chodu.«

Bager byl určen k tomu, aby zpracoval území tak daleko, pokud sáhala bahnitá slatina. Pro vlastní pahorek budou dopravena velká parní rypadla.

Dick podal spoustu zpráv a vypravováním se neunavil.

»Vypadá to tam venku jako v nějaké výstavě. Zlatokopové nevycházejí z úžasu. A mají pravdu. Jak tomu rozumět, že se teď montují stroje, které zakrátko, ježto je přece zima přede dveřmi, nebudou moci pracovat? Což je v zimě mráz a sníh nesmírně nepoškodí? Víš, tatínku, co se tam šeptá? Znáš Rotschilda? Totiž velikou milionovou firmu Sigmund Rotschild na Wallstreet v Novém Yorku? Praví se, že chce Steevers podnik jenom zařídit a všemi možnými stroji chlubně vybavit, aby jej potom pokud možno brzy dobře prodal.«

»Ovšem, a se svým lupem zmizel!«

Dick velmi zvážněl a zamyslil se.

»Tatínku, nedovedu si představit, že by byl snad podvodníkem.«

»A miss Blanková?« –

Ještě toho dne šli do nemocnice. Bylo tam nyní mnoho práce. Četní zlatokopové, kteří na zimu přicházeli do města, byli stiženi rozličnými neduhy, jež za léta zanedbali. Dům, jejž snaživý páter Judge vytvořil téměř z ničeho, byl přeplněn. Lékař a kněz spěchali od lůžka k lůžku. Miss Edita Blanková, anebo – jak tu byla prostě nazývána – sestra Edita, stála jim věrně po boku. Byla velice horlivá a měla tváře značně pobledlé. Když však zacházela s nemocnými a rozmlouvala s nimi, projevovala laskavý klid.

Roberts na to syna upozornil a otázal se: »Vypadá miss Edita jako podvodnice?«

»Naprosto ne, tatínku. Milá slečna Edita!«

Páter Judge zaslechl tato poslední slova.

»Správně řečeno,« ozval se. »Naše milá slečna Edita! Žehnám dni, který ji přivedl do mého domu. O bratrovi, jejž hledá, dosud jste neslyšeli?«

»Bohužel ne.«

»Nu – ať je jak je – dám za ni vždycky ruku do ohně.«

Dick potřásl hlavou: »A přece nechápu, jak by mohl být Steevers podvodníkem!«

»Hochu, hochu, hned jsem se obával, že to nepovede k dobrému, když jsi se dal do služeb toho muže. Teď jsi popleten.«

»Nestrachuj se, tatínku, pranic. Nedám na sebe tak lehce působit – a mé oči budou stále otevřeny.«

Když se Dick v neděli večer ubíral nazpět do Bonanza-Creeku, aby byl zas v pondělí přesně u díla, musil si doznati, že skutečně začal Steeversovi věřiti. Teď spatřil opět slečnu Blankovou, a všecko v něm zase zakolísalo. –

Za čtrnáct dní se octl mister Wells v Circlc-City. Zde Francise Blanka nikdo neviděl. Ani v lodních agenturách nedovedli mu nic

povědět. Putoval tedy dál, do Fairbanksu. Někde přece musí hledaný muž být.

Wells stanul před velikou budovou.

»Hospital«, četl na tabuli.

Což aby se zde poptal? Snad leží Francis Blank zde v nemocnici.

Vstoupil. Mladý lékař mu přišel vstříc.

»Promiňte, není u vás ošetřován muž jménem Francis Blank? Anebo nebyl zde někdy ošetřován?«

Lékař se hezkou chvíli rozpomínal. Konečně odvětil: »Myslím, že ne.«

Wells byl zklamán. Nicméně cosi mu říkalo, že postřehl v lékařových očích jakýsi zákmit; a tento postřeh mu dodával naděje.

»Skutečně jste to jméno nikdy nezaslechl?«

»Jak jste pravil?«

»Francis Blank.«

Lékař potřásl hlavou. Zdálo se, že přemýšlí.

»Jde o nějakého zločinného člověka?«

»Naprosto ne.«

»To je podivné.«

»Co shledáváte podivným, sire?«

»Máme tu nahoře zlé individuum, chlapíka, který byl polapen při velké kapesní krádeži. Leží v bezvědomí – je už skoro tři neděle ve mdlobách. Těžký otřes mozku. Víte, soudce Lynch! Lidé ho strašně zřídili. V posledním okamžiku ho zachránila policie. Nyní ho máme dát dohromady, aby byl později dán pod zámek. Připadá mi, že tento muž vyslovil jednou v horečce to jméno.«

Ve dveřích stála ošetřovatelka a hlásila: »Charles Jefferson se probral ze mdlob.«

Wells vykřikl: »Co povídáte?«

Udivena opakovala nemocniční sestra hlášení: »Charles Jefferson.«

»Máte zde muže, který se jmenuje Charles Jefferson?«

»Nu – to je právě ten zloděj! Je dokonce stíhán z Friska zatykačem.«

Wells cítil, že se mu třesou údy.

»Pane doktore, smím toho muže vidět?«

Lékař se nemálo podivil.

»Pojďte!«

Wells cítil, co lékař myslil. A usmál se.

»Mýlíte se, sire. Domnívám se, že máte co činit s ohromným podvodem.«

Lékař pokrčil rameny.

»Nerozumím –«

»Nemohu vám pro tento okamžik dlouze vykládat, co mně k tomu domnění žene. Podívejte se na mě! Vypadám jako darebák? Jsem zlatokop Wells. Mohu vám to svědecky dokázat. Prosím ještě jednou, pusťte mě k tomu muži – za své přítomnosti.«

»Pro mne!«

Lékař a ošetřovatelka šli napřed do malé jizby, v níž bylo chatrné lůžko a zamřížované okno. Cela pro nemocné trestance. Na lůžku ležel mladý, mrtvolně bledý muž. Wells se naň zjitřeně podíval a krev se mu v žilách zastavila. Podobnost s Editou Blankovou byla nepopiratelná.

»Charlesi Jeffersone!« zvolal lékař. »Probudil jste se?«

Nemocný se ani nepohnul.

»Dobrý den, mister Francisi Blanku!«

Na obličeji nemocného muže se kmitl radostný úsměv.

»Kdo mě to volá?«

Wells byl již u lůžka.

»Já jsem to byl. Přináším vám pozdrav od vaší sestry.«

»Od Edity?«

»Je v Dawson-City.«

»Edita v Dawson-City? No – potom je všecko v pořádku.«

Vzpřímil se, ale v novém záchvatu slabosti klesl opět na lože.

Lékař se obrátil k Wellsovi: »Co to znamená, sire?«

»Ihned tomu porozumíte. Pozoroval jste, že naň zvolání »Charles Jefferson« pranic neúčinkovalo?«

»Ovšem.«

»Můžete myslit, že si počínal s rozvahou?«

»Myslím, že nikoliv – v tomto stavu.«

»A slyšel jste, jak ihned odpověděl, když jsem ho oslovil jménem Francis Blank?«

»Kupodivu ano.«

»Jak jmenoval svou sestru?«

»Edita.«

»Pane doktore, co bylo v zatykači?«

»Prosím, pojďte do mé kanceláře.«

Wells šel za doktorem nesmírně vzrušen.

»Charles Jefferson,« tak se psalo v zatykači, »zdržuje se podle všeho u své sestry Alleny Jeffersonové.«

»Allena! Slyšíte? Nikoliv Edita. Ale podívejte se sám – vlasy rusé – tento muž má tmavé vlasy.«

»Vlasy se mohou barvit.«

»Jak jste přišli na to, že je to muž, kterého ve Frisku hledají?«

»Muž, který ho sem dopravil, s důrazem tvrdil, že ho zná. Kromě toho znějí papíry, jež měl u sebe, na jméno Charles Jefferson.«

Wells přikývl a pravil: »Pane doktore, štěstí, že jsem zašel do vaší nemocnice. Ten muž není Charles Jefferson.«

»Nýbrž?«

»Ten muž se jmenuje Francis Blank. Jak je zřejmo, pravý Charles Jefferson mu uloupil průkazy a zbil ho. Skutečný Charles Jefferson zdržuje se tou dobou, jak vím určitě, v Dawsonu. Má ukradené papíry Francise Blanka, vydává se za něj a spáchal už zase veliký podvod.«

»Odkud to všecko víte?«

»Poněvadž jsem sem přišel z Friska se slečnou Blankovou. Budiž mi dobře rozuměno: s Editou, právě jak nemocný nazval svou sestru. A dále: poněvadž jsem ve falešném Francisovi poznal Jeffersona. A

konečně: poněvadž se muž, který u vás leží, přesně podobá dámě a poněvadž se zatykač hodí na toho druhého.«

»Ale to by bylo –«

»Prosím, až se nemocný vzpamatuje, zeptejte se ho, jak se jmenuje poručník jeho sestry, kde bydlí, jak stará jest jeho sestra. Tady – všecko vám napíšu – sám při tom nechci být.«

Přišla ošetřovatelka: »Nemocný je opět při sobě a ptá se po pánech.«

»Zůstaňte zde,« pravil lékař. »Zajdu rychle k němu.«

Netrvalo dlouho a vrátil se.

»Skoro věřím, že máte pravdu.«

»Není nijakých pochybností.«

Wells seděl už opět v nemocničním pokoji u lože zmučeného muže.

»Kterak přišla moje sestra do Dawsonu? «

»Chtěla vás vyhledat. Uprchla před Everstonem.«

»Má milá sestra!«

»Ale teď otázku: Znáte člověka, který se jmenuje Charles Jefferson?«

»Ne.«

»Řekněte mi, prosím, jak jste se sem dostal?«

»Chtěl jsem hledat zlato. Přidružil se ke mně jakýsi muž a chtěl mi opatřit dobrý claim. Šli jsme spolu do hor a dostali jsme se do hádky. Opravdu nevím, proč. Byli jsme v nějaké hospůdce. Spal jsem, a probudil jsem se, když se na mě pojednou hnalo množství lidí. Můj průvodce, onen muž, křičel, že jsem ho okradl. A dál nevím už nic. Myslím, že mě zmlátili, až jsem byl bez sebe.«

Lékař přerušil rozhovor: »Nemocný musí mít teď klid.«

»Jen ještě krátkou otázku: Podívejte se, byl to tento člověk?«

Wells mu ukázal zatykač.

»Ten to byl!«

Wells se chopil jeho ruky: »Milý mister Blanku, jak jsem šťasten, že jsem vás našel! Nyní spěte, a zítra vám povím více. Teď se obrátí všecko k dobrému.«

»Kdo jste?«

»Dobrý přítel vaší sestry.«

Ošetřovatelka zůstala u nemocného a lékař s Wellsem odešli.

»Je teď krise překonána?«

»Doufám.«

»Kdy bude moci být nemocný převezen do Dawsonu? Mělo by to pro mne velkou cenu, kdybych se to mohl dovědět.«

»Prosím, to pokládám za věc naprosto nemožnou.«

»A bylo by si toho naléhavě přát, ježto jest nebezpečí v prodlení.«

Wells vypravoval teď lékaři všecko, co se událo v Dawson-City.«

»Vyčkáme zítřka. Bývá to mnohdy zvláštní s takovými otřesy. Přijde-li nemocný k sobě, uzdraví se začasté velmi rychle.«

»Uznáte, že by mohlo být pozdě.«

»Nechť je jakkoliv, musíme zatím vyčkat, jak bude zítra.«

»Vynajdu si nějaké přístřeší.«

»Zůstaňte mým hostem, mister Wellsi. Budete aspoň nablízku.«

V noci padal sníh. Měkký a hustý – a jen to s oblak šumělo. Zima přišla. Wells nespal. Místo spaní stál u okna. Nemocnice byla skoro prázdná. Lékař mu přenechal jeden z neobsazených pokojů, ale přes to, že bylo lože dobré, spánek nespočinul na Wellsových příliš znavených očích. Až teprve k ránu. Ale bylo to jen chabé, přeletavé zdřímnutí.

Lékař jej vzbudil.

»Dobré jitro, sire! Nepotřebuji se ani ptát, jak se vám spalo.«

Wells se usmíval, ale neodporoval.

»Co dělá nemocný?«

»Máme štěstí. Dobře se mu daří. V noci napadlo hodně sněhu, takže máme docela pěknou sanici. Jste-li opatrný, myslím, že ho můžete vzít s sebou do Dawsonu.«

»To by bylo skvostné. Smím k němu?«

Francis Blank měl dnes docela jiné oči, ale celkem vypadal strašně bídně. Jeho první slova byla: »Prosím, rád bych byl u své sestry.«

»Uvidíme, co bude možno učinit. Snad budete moci jet ještě dnes.«

»Zajisté že to bude možno. Vždyť se cítím dokonale zdravým.«

Sám lékař sháněl sáně a psí spřežení.

Vezmeme úmyslně jenom pět psů, abyste jeli volněji. A k nim spolehlivého muže.«

»Učiňte tak, pane doktore! Naprosto na tom nezáleží, co to bude stát.«

V radostném rozechvění vypadal Francis Blank zdravěji, než byl ve skutečnosti. Když byl požil dobrou polévku, uložili jej do saní. Pro dnešek ustanoveno dojeti jen do Fortymile; ale cesta byla dobrá, pročež se Wells rozhodl pokusiti se o vykonání celé cesty jedním rázem, tím spíš, když se Eskymák všemožně vynasnažoval jeti pomalu a udržovati tak psy při síle. Při bouřlivé povaze eskymáckých psů nebyla to práce malá. Wells seděl skrčen docela vzadu a ani se nepohnul, neboť měl hlavu nemocného v klíně. Počítal míle. Konečně dorazili do Dawson-City.

Páter Judge stál ve dveřích nemocnice.

»Vezete skutečně bratra?«

»Ano. Je zde miss Edita?«

»Je u Robertsů.«

»Dobrá! Nemocného nejdřív uložíme a zavoláme sestru.«

Francis cestou pozbyl opět vědomí, ale zakrátko ležel společným přičiněním lékařovým, Wellsovým a páterovým na dobrém loži.

Otevřev oči zanaříkal: »Bolí mě hlava.«

»Přestane to,« utěšoval jej lékař, »jen až si trochu odpočinete.«

Rozhlížel se. »Kde to jsem.«

»V Dawson-City. Za několik okamžiků bude zde vaše sestra.«

Nemocný zavřel oči, blažený úsměv mu pohrál kolem rtů, a splynula s nich šeptem slova: »Drahá Edita!«

Francis Blank opět dřímal. Vtom se potichounku otevřely dveře.

Až po prsa octl se Wellsovým proudu ... (Str. 260.)

Páter Judge pokynul Wellsovi, aby vyšel ven. Byla tam slečna Blanková. Byla zsinalá a rozčilením se třásla ve všech údech.

»Buďte silná, miss Blanková! Doufám, že jsem přivedl pravého.«

Také lékař varoval, položiv prst na ústa.

»Jen nemocného nerozrušovat!«

Edita stála několik minut nepohnutě. Potom řekla potichu: »Budu statečná.«

Potácela se do komnaty. Kněz a Wells šli potichu za ní. Edita stála okamžik, hleděla zkoumavě – a pojednou zavzlykala: »Francis, můj ubohý, milý Francis!«

Sklesla u lože na kolena.

Bratr otevřel oči: »Edito!«

Páter Judge pokynul Wellsovi a lékaři: »Pojďte, abychom jich nerušili.«

Venku se Wells zeptal: »Velebný pane, je možná ještě nějaká pochybnost?«

Kněz zvedl slavnostně ruku: »To se stalo řízením božím!«

»Pospíším k smírčímu soudci a podám mu zprávu.«

Rovněž mister Longworth byl zřejmě rozradostněn.

»Ihned vypravím posla do Bonanza-Creeku a obešlu ony dva muže.«

»Chcete jim říci, co se událo?«

»Naprosto ne! Nechť jsou překvapeni!«

Wells seděl u smírčího soudce a pověděl mu, co slyšel o zpronevěrách, které se udály v Kalifornské bance v San Francisku. Je přesvědčen, že je spáchal Steevers; ten se však pokusil svalit podezření na mladého zaměstnance, což se mu zdařilo. Ovšem, že se tento zaměstnanec jmenoval Willy Wells, staroch neřekl.

Nazítří přišli Steevers a muž, který si dával jméno Francis Blank.

»Musím vás jen ještě jednou postavit vůči miss Blankové,« prohlásil smírčí soudce.

Steevers se zasmál: »Míníte Allenu Jeffersonovou, která si říká slečna Blanková.«

Mister Longworth neodpověděl.

Francisovi se dařilo v nemocnici skvěle. Třeba že byl ještě hodně sláb, mohlo se říci, že sestřino ošetřování činilo divy.

Muži vstoupili a Longworth řekl ostře: »Zde je mister Francis Blank.«

Steevers se zašklíbil. Tak tedy měl Čun Li, Číňan, přece pravdu, když mu přinesl ještě v noci zprávu o nemocném muži, kterého mister Wells dopravil do Dawsonu.

Také jeho společník, nafintěný blondýn, byl dokonale kliden.

»Dobré jitro, mister Jeffersone!«

Pravý Francis pronesl tato slova řízně a vzpřímil se.

»Kdo jste? Já jsem Francis Blank,« odvětil Steeversův druh.

Longworth se dopálil. Probodávaje blondýna pohněvanýma očima pravil: »Chcete setrvat při svých tvrzeních? Myslím, že vzájemná podobnost obou sourozenců –«

Rusovlasý hejsek ho přerušil: »– dokazuje, že si jsou Charles a Allena Jeffersonovi, kteří tu stojí před námi, velice podobni. Mister Longworthe, musím vás co nejdůtklivěji požádat, abyste mě chránil před podvodným jednáním těchto dvou osob. Jinak bych byl nucen podat na vás stížnost.«

Tato vyhrůžka, vyslovená tónem smělým, ne-li drzým, způsobila zmatek v mysli smírčího soudce. Nevěděl si rady.

Steevers vpadl do rozhovoru ještě nestoudněji: »Žádám, aby byly tyto tři osoby, Wellse tedy v to počítaje, neprodleně vykázány z Dawsonu.«

Kněz Judge se ozval: »Tito dva, sestra a bratr, jsou pod mou ochranou.«

Steevers se znova zasmál: »Mně je to úplně lhostejno. Vyslovili jsme svůj požadavek a nechceme už dál o tom pranic slyšet.«

To řka, pokynul svému druhovi a oba odešli.

Wells se obrátil k smírčímu soudci: »Mister Longworthe, pro Pána Boha!«

Ten namítl: »Wellsi, Wellsi, obávám se, jak se věci mají, že hrajete zlou hru.«

»Dostanete vyžádané průkazné doklady, pošta přijde.«

Longworth potřásl hlavou. »Mohu se tou dobou řídit toliko skutečnostmi. Upouštím-li zatím od vykázání nebo zatčení, činím tak

proto, poněvadž vás už tak dlouho znám. Otče Judge, za ty dva mi ručíte vy!«

Pohlédl smutně na Wellse a Editu, potřásl hlavou a zvolna odešel z pokoje. Ani teď ještě nemohl uvěřit, že by tito tři lidé byli vinníky. Kdyby jen tu brzy byla odpověď z Nového Yorku!

Francis pozbyl vědomí a Edita plakala.

Wells přistoupil k duchovnímu a otázal se: »Otče Judge, jak vy smýšlíte o té věci?«

»Že zvítězí věc dobrá, a že zvítězit musí. Více nemohu nic říci, nejsem soudce. Máte-li dobré svědomí, důvěřujte příštím dnům a klidně čekejte.«

Zašel k Editě a sklonil se k nemocnému.

Robertsovi manželé a Wells narazili před domem na Dicka, jenž cosi obstarával v Dawson-City a právě chtěl vstoupiti do saní k Steeversovi.

»Co je nového?« otázal se.

»Nevím, co bych ti řekl,« odvětil Wells. »Vydám se naproti poště.«

Wells zmizel v temnu. Černá sněhová mračna plula po obloze.

Steevers a jeho druh seděli už v saních. Veliké saně pro dopravu nákladů měly jet napřed a učinit cestu sjízdnou. Dickovi se zdálo, že na něm spočinul zpytavý pohled. Ale tvářil se, jako by nebyl nic zpozoroval, a vyskočil k nim do saní.

Bouře se rozpoutala, orkán se rozzuřil. Štěstí, že nebylo do Bonanza-Creeku daleko a že byla cesta před divými živly chráněna trochu horami. Dick seděl vedle Čuna Lia, Číňana. Neprozradil ani jediným pohybem očního víčka svého údivu, že je to patrně pořád týž Číňan, který se mu objevil prvně na obzoru ve Frisku, potom na »Excelsioru«, později u Chilkootské soutěsky. Nyní si velmi dobře všiml, že se Číňan marně snaží potlačiti dráždivý pošklebek, který mu ustavičně křivil rty.

Taktak že se dostali domů. Nebýt velikých obloukových lamp, které svítily, berouce elektrickou sílu z vodopádů dosud nezamrzlých, bývali by se minuli s úvalem.

Jak příšerně vypadal dnes Bonanza-Creek! Jako ohromná černá ramena obrů trčely bagry a jejich rypadla do padajícího sněhu. Vichr strašidelně hvízdal ve spleti drátů a drátěných provazů.

Ve srubu, sloužícím za kantinu, seděli inženýři a popíjeli whisky. Dick se ihned odebral do noclehárny. Dokonce ho hlad přešel. Ulehl, ale nemohl usnout. Oknem viděl přímo ke stavení, v němž bydlil Steevers a falešný Francis. Svítilo se tam po celou noc. Snad se tam už chystali ti lidé k útěku?

Inženýři přicházeli z kantiny. Jeden z nich se vyjádřil: »Sněhu je už na metr. Běda tomu, kdo není teď pod střechou! Bude-li se chumelit až do rána, budeme aspoň čtrnáct dní odříznuti od světa, totiž až do té doby, kdy sníh zmrzne nebo roztaje. Znám zimu. Za takového nečasu, jako je dnes, je každý ztracen.«

»Odpusťte, mister,« otázal se Dick, »ani na saních není možno jet?«

»Ani na saních.«

Nuže, Steevers nemůže uprchnout!

Dick byl vděčen té nepohodě. Čtrnáct dní! Do té doby musí přec dojíti telegram, který dá za pravdu slečně Blankové. Takto uspokojen narovnal se na lůžku, doufaje, že teď konečně usne. Ale pojednou se něčeho zděsil: Mister Wells je patrně opět na cestách! A je tudíž ztracen! Srdce se Dickovi prudce rozbušilo. Avšak není možno! Vždyť Wells zná zdejší poměry dokonale! Viděl, že se blíží bouřlivá nepohoda, a dojista se nevydal na cestu, když viděl, jaké nebezpečenství by mu hrozilo. Podle všeho sedí opět u rodičů a ti o něj pečují.

Vteřinu za vteřinou se venku bouře zesilovala. Stenala ve větvích stromů, které ještě stály tam nahoře na pahorku Čičaku. Pískala ve

strojích – a potom se ozvala dunivá rána. Něco se zřítilo; a bylo pak poněkud klidněji.

Člověk si zvykne i hvízdotu divých vichrů. Když se Dick ráno probudil, nemohly už být domovní dveře pro napadaný sníh otevřeny – a celý daleký obzor před domem byl jediným bílým polem. Sněhu leželo do neuvěřitelné výše. U ředitelského domu se lopotili dělníci, prohrabávajíce cestu k obytným barákům.

»Teď není z montování prozatím nic.«

Inženýři se smáli a klidně vyčkávali, až bude cesta uvolněna.

Wells však nezůstal v Dawson-City. Pospíšil k boudě, kde byl včera zanechal sáně a psy. Chtěl zapřahat.

»Ale, mister Wellsi!« namítl vlastník toho zájezdního hostince. »V takové strašné vánici!«

»Musím jet.«

»Není možno někam se dostat.«

»Nic není nemožného, musí-li se to stát.«

Hospodský pokrčil rameny a ustrojil psy.

»Jedete sám?«

»Kde je Eskymák?«

»Spí. Mám ho snad vzbudit? On by nejel.«

»Pojedu sám. Tohle mu dejte za sáně a za psy.«

»Wellsi! Starý příteli!«

Ale vše marno. Wells vsedl do saní a skutečně odjížděl. Hospodský za ním hleděl starostlivě a potřásal hlavou. Věděl, o čem a jak se jednalo u smírčího soudce. Zprávy o tom se rozletěly jako požár. Číňan Čun Li přispěl k tomu značným dílem. Nyní se hospodský domníval, že rozumí: Wellsovi nezbývalo, než aby smírčímu soudci unikl.

Sáně se řítily městem. Zprvu kus cesty mezi stromy, ale potom se octly na břehu Jukonu. Vichřice a vánice praly do nich divokou silou. Bouře bičovala vodu široké řeky, zvířila ji, vyzvedla proud do výše a mrštila jím na břeh. Na sáně, na psy a na Wellse vylila se voda

přívalem jako při průtrži mračen. V řece srovnal orkán pískové mělčiny v rozlehlou plochu a potom se do ní zlobně zavrtal. Jako ze sopky vyrazila záplava písku, smísila se se zrnitým sněhem a sypala se ostrými šlehy na psí spřežení. Za takových nocí nabývá říční koryto za několik hodin docela jiného útvaru a v takových chvílích se tříštívají lodi na padrť. Při tom probleskovala na obloze severní zář a časem, třebaže dosti zřídka, vrhala na sníh v hadovitých obloucích zásvity podivných barev. Psi se hnali vpřed. Wells se musil celou váhou těla nakláněti v saních proti vichru. Ale sníh se sypal spoustami čím dál hustšími. Psi vztekle štěkali. Nebylo už dobře viděti na okraj břehu. Kdyby tady nebyl Wells jel teprve včera, nerozpoznal by cestu. Ale i tak musil spíš spolehnouti na psy než na sebe. Zimy přibývalo. Cítil, jak sníh mrzne na strništi jeho vousů několik dní už neholených. Kůže bolela. Bylo už skoro úplně temno. Zleva slyšel v příšerné blízkosti hukot a syčení bičované řeky. Psi pádili, napínajíce všecky síly. Pojednou šplíchání a pleskání! Vysoko nad něj vytryskla voda. Sáně vletěly do zvířené vody. Až po prsa octl se Wells v divokém proudu. Vlny se hnaly proti němu a bily jej do obličeje. Trhl opratěmi. Psi zřejmě neměli pevné půdy pod nohama. Což zabloudil příliš nalevo, anebo snad Jukon změnil koryto? Vteřiny uplynuly – a psi se mohli zas opřít o zem. Zahnul vpravo. Sáně vyjely na břeh. Byl zachráněn, ale kožišiny a sáně byly samá voda. Teď ho popadla opět vichřice, neboť se octl na nejvyšších místech příkrého břehu. Wells cítil, že mu tuhnou údy. Když vánice na několik minut trochu polevila, takže mohl očima postřehnout spřežení psů, téměř se zděsil štětinatých nestvůr, které unášely jeho sáně. Na mokré kůži psů zmrzl totiž sníh ve spleť rampouchů. Psi kňučeli, ale uháněli. Dojista cítili, že mohou být zachráněni toliko tehdy, když napnou poslední síly. Sám Wells pociťoval, že je sevřen ledovým pancířem, který jej oloupil o možnost nejmenšího pohybu. Mokrý, sněhem obsypaný kožišinový plášť zmrzl a změnil se v plášť železný. Také mohl Wells jenom za velikých bolestí otevřít oči, neboť i brvy k sobě přimrzávaly. To byla smrt, bílá

smrt, jaká často přepadává Indiána, žene-li se za sněhové bouře na svých saních. Znenáhla pozbýval Wells úplně schopnosti myslit.

Všecko před ním splývalo do sebe. Jeho oči vnímaly toliko nezřetelné, rozplývané obrazy. Opratě by mu byly z rukou dávno vypadly, kdyby nebyly na ně pevně přimrzly. Zpříma a ztuhlý seděl v saních, ačkoliv jeho tělo skleslo. Jen zmrzlý plášť jej držel jako tvrdé pouzdro.

Náhle zablýskala drobná světla a stále se zvětšovala. Psi, ozývajíce se divým štěkotem, zdvojnásobili úsilí. Náraz – a sáně se zastavily. Ale Wells se nehýbal. Když otevřel oči a ztřeštěně se rozhlédl, shledal se na zemi v suché místnosti. Ležel naznak a několik mužů u něho klečelo. Třeli mu sněhem obličej a obnažená prsa. Vzchopil se.

»Haló, starý mladíku! Mohlo to být zlé, kdyby vás nebyli psi zachránili!«

»Kde to jsem?«

»Ve Fortymile.«

»Musím do Circle-City.«

Wells byl pořád ještě v poloviční mdlobě.

Muž, který byl prve k němu promluvil, vybuchl v smích.

»Ještě jednou do toho bezbožného počasí? To jsme se tedy zbytečně namáhali. Ale – a to je docela dobře – psi nebudou chtít takové nějaké bláznovině rozumět. Ty nedostane ze stáje nikdo na světě. Raději se napijte trochu whisky. Zde je!«

Wells přijal nabízenou láhev a napil se. Alkohol zahřál ztuhlé údy. Vstal. V jeho očích bylo ještě cosi prázdného, nezemského.

»To byla strašlivá jízda – na život a na smrt!«

»A vy – vy jste pošetilý greenhorn, ačkoliv vypadáte jako starý muž. Kdopak by se vydával na cestu, vane-li takový vichr a visí-li tolik sněhu v mračnech.«

»Musím do Circle.«

»Pěkně si počkáte, až to bude možno. Ostatně bych nevěděl, proč máte tolik naspěch. Lodi vězí v ledu a pro letošek v něm už asi zůstanou.«

Wells se sebral a pravil: »Mister, děkuji vám. Zachránil jste mi život.«

Muž se zasmál: »Že to konečně uznáváte! Ale rádo se stalo, a teď je vám dobře a roztál jste natolik, že si můžeme dopřát trochu tepla.«

Wells vrávoral. Úžasná malátnost skličovala jeho údy. Musil se opírat o rámě svého zachránce, a tak se potácel do vedlejší místnosti, kde hořelo v krbu. Ale sotva že se poněkud ohřál, zmocnila se ho nepřemožitelná ospalost. Oči se mu zavřely.

Kapitola XII.

ZLOČINCI SE DOMNÍVAJÍ, ŽE JSOU U CÍLE.

Nad městem Dawson-City se sněhová bouře utišila. Veliká bílá pokrývka se prostírala po březích Jukonu a Klondike; na slatině, která zmrzla v tvrdou vrstvu, leželo sněhu na metr vysoko.

Vraceje se v neděli od rodičů do Bonanza-Creeku, měl Dick Roberts nápad, aby se podíval do nemocnice k slečně Blankové. Delší dobu ji neviděl, ale slyšel ovšem o jejích osudech, o jejím bratrovi a o všem soužení, které se na ni shrnulo a jehož konců dosud nikde neviděti; slyšel to od rodičů, kteří vlastně v Dickově přítomnosti o nikom a o ničem jiném nemluvili. Tenkrát v neděli se zmínil Dickův otec též o tom, co řekl smírčí soudce už po druhé vůči němu samému: že by snad Editině věci prospělo, kdyby mohl – on, smírčí soudce – vyslechnout Číňana, který Editě ukradl kabelku.

To bylo něco pro Dicka. Cožpak se nevyjádřil, když šel do služby k Steeversovi, že si v té službě rád zahraje na detektiva? Skutečně, kde a kdy to bylo možno, věnoval pozornost Číňanům, zaměstnaným v

Bonanza-Creeku. Konali vesměs práce v Steeversově stanu, v ředitelském domě a v kantině. Onehdy seděl přímo vedle Číňana Čuna Lia na Steeversových saních. V nitru byl cestou přesvědčen, že je to ten ničema, který ukradl Editě kabelku. Ale když seskočili se saní, zdál se Čun Li Dickovi pojednou mnohem větším, nežli byl onen Číňan, jejž zachránili před smrtí u Chilkootské soutěsky, a trochu starším onoho Číňana, pro kterého si zašel Salvini ve Frisku tenkrát v památný večer, kdy zlatokopové odevzdávali svou zlatou kořist. Dick už věděl, že se někteří Číňané s pravou rozkoší přetvařují a že změní rádi útvar nejenom svého obličeje, nýbrž celého těla. Proto si nakonec nikterak netroufal označit Čuna Lia za zloděje Editiny kabelky, ale rozhodl se, že bude tuto »žlutou tvář« stopovat s největší bedlivostí.

Dick právě zahýbal za roh domu, v jehož sousedství stála opodál nemocnice, když se mihla podél nemocničního průčelí sehnutá, plíživá postava jakéhosi Číňana. Dick ji sice dobře postřehl, ale přece to byl jen zákmit vteřiny, takže naprosto nebyl schopen pevně se ujistit, zdali vklouzl Číňan do nemocnice, anebo toliko přeběhl kolem vchodu. Ale opět se Dickovi zdálo, že by to mohl být ten pravý, po jehož výslechu tolik touží smírčí soudce.

Před nemocnicí byl sníh odhrabán. Po obou stranách, kde se průčelí domu končilo, stály ohromně vysoké hradby z odhrabaného sněhu, jež nebylo jen tak snadno přelézti. Dick usoudil, že Číňan unikl jeho zrakům nemocničním vchodem.

Vstoupil – a spatřil pátera Judge. Nebylo na jeho tvářích pozorovati nijakého znepokojení.

»Vítám vás, Dicku Robertsi! Bůh vás pozdrav! Jdete navštívit naši sestru Editu?«

»Ano, důstojný pane.«

»Ale vypadáte nějak neklidně. Snad se zas něco nestalo?«

»Ne, nic se nestalo. Zdá se mi – promiňte, důstojný pane! – že tady byl posel z Bonanza-Creeku.«

»Posel?«

»Ano, Číňan.«

»Viděl jste nějakého Číňana?«

»Viděl jsem ho u vchodu.«

»Ah – to byl dojista Číňan náš. Máme tady jednoho mezi nemocnými. Je už téměř zdráv a rád by se odsud dostal. Není možno ho udržet na loži. Jsem rád, Dicku Robertsi, že se nepřihodilo nic horšího. Jděte nahoru a dejte si vyvolat naši milou sestru Editu.«

Dick vystoupil po schodech, a když zvolna kráčel čistou chodbou, ze dveří jedné nemocniční síně vyšla Edita. Dick maně pohlédl dovnitř komnaty a k nemalému údivu spatřil na loži Číňana. Byl však v rouchu nemocných a spal.

Editě byla Dickova návštěva příjemná.

»Vy tady?«

»Přišel jsem se na vás podívat, slečno, a zeptat se, jak se vede panu bratrovi.«

Dvě slzičky se zajiskřily v Editiných očích.

»Děkuji, dobře se mu daří, pokud se týče těla. V jeho duši však, právě tak jako v mé, sídlí smutek. A jak se vy máte?«

»Pracuji, miss Blanková, a – jsem na stráži.«

»Pozorujete něco nápadného?«

»Domnívám se, že se něco připravuje. Co to bude, nevím.«

Edita Blanková se lekla.

»Něco pro nás zlého?«

»Prozatím jistě ne.«

»A mister Wells? Prý zmizel.«

»Jsem přesvědčen, že je také na stráži. Zas někde jinde. Prosím, miss Blanková, vy tady máte nemocného Číňana?«

»Máme. Tady v pokoji, z něhož jsem vyšla. Už mu nic není. Ale hoví si. A ustavičně spí. Teď na příklad spí už tři hodiny.«

Dick přešlápl s nohy na nohu, zahleděl se kamsi do kouta a všemi silami se snažil, aby se nezačervenal. Nevěděl, jak honem svésti rozmluvu jinam.

»Chodíte, miss, často k mým rodičům?«

»Kdykoliv mohu. Jsou to takořka i moji rodiče. Tak jsou ke mně dobří.«

Dick chtěl odpovědět cosi pro Editu hodně lichotivého, ale včas si to rozmyslil. Nebylo by se to hodilo k jeho mládí. Celým srdcem v té chvíli cítil, že se dopouštěl strašného, třebaže tajného hříchu vždy, kdykoliv zakolísal v myšlenkách a zapochyboval o Editině počestnosti a spravedlivých jejích nárocích, nechávaje se oslňovati Steeversem. Výčitky svědomí se v něm nyní hlasitě ozvaly. A mimo to byl zmaten zprávou o nemocném Číňanovi.

»Máte tu v nemocnici jen jediného Číňana?«

»Jen tohohle jediného.«

»Není to ten, co vám ukradl kabelku?«

Dick věděl, že je tato otázka velice pošetilá. Onoho zloděje by přec Edita jistě poznala.

»Kdežpak! Tam ten byl o mnoho mladší.«

»Miss Blanková, promiňte, že jsem návštěvou obtěžoval. Musím už pospíšit. Prosím, abyste mi neměla za zlé.«

Edita mu podala ruku.

»Buďte zdráv, mister Robertsi!«

To řkouc vešla do pokoje, jenž sousedil s komnatou, ve které spal bez přestávky tři hodiny napolo uzdravený Číňan…

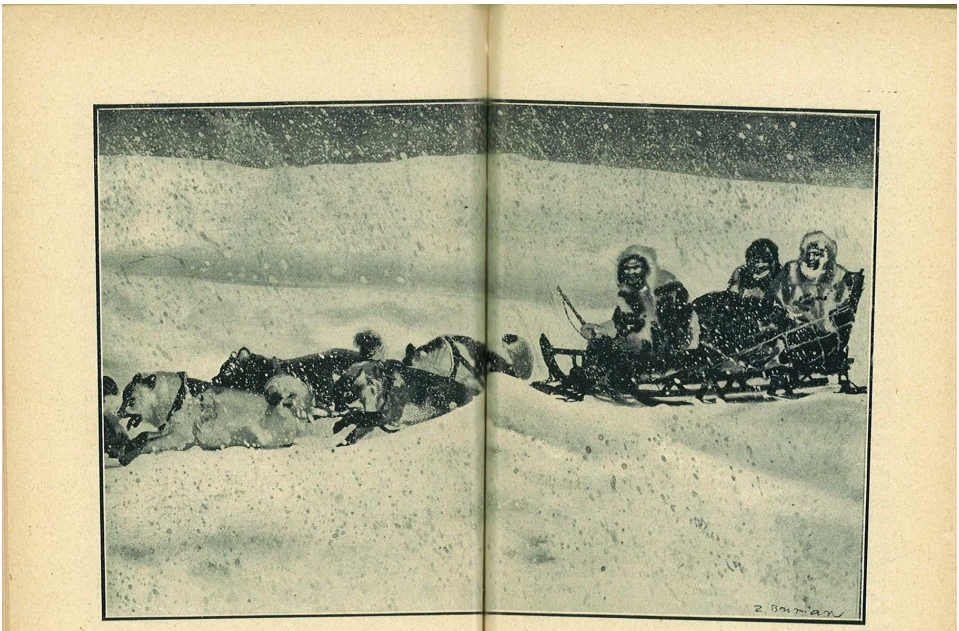
Dick seběhl se schodů, a ježto nebylo kolem nemocnice nikoho viděti, kvapně se vyšplhal na sněhovou hradbu na té straně, která směřovala k cestě, vedoucí do Bonanza-Creeku. Odhalil tam otisky bot a dole ve sněhu stopy lyží…

Ve skupině dělníků, pracujících za jeho vedení při obsluze bagrů, neměl Dick Roberts zjevných nepřátel. A neměl podle všeho ani nepřátel tajných, neboť dovedl své rozkazy a pokyny tak vyslovovat, že nebyly nijakým vyvyšováním nad pracovníky věkem starší. A byli mezi nimi »diggrové« i hodně omšelí. Všickni do jednoho uznávali, že je to hoch ušlechtilý a své věci znalý.

Avšak bez vlastního přičinění získal Dick dokonce oddaného přítele ve skupině svých dělníků. Byl jím dvacetiletý Andrew Grubb, mladík svěží, veselé povahy, která – jak se zdálo – i ve sněhové vánici viděla jen padání vonných růží.

Tento Grubb se dověděl, že v kterémsi baráku, majícím mimořádně prostornou místnost, bude jednoho večera uspořádáno jakési »kouzelnické« představení. A bodrý ten brach tak dlouho naléhal na Dicka, až z něho vynutil slib, že se s ním na to divadlo podívá.

Nežli nastal večer, bylo už Dickovi známo, že jako kouzelník vystoupí Čun Li, Číňan, zaměstnaný v osobních službách Steeversových. A Andrew Grubb pověděl mladému příteli leccos zajímavého o eskamotérských schopnostech Číňanů a Japonců, jak je

Krajem, jenž oslepoval bělostným třpytem, řítily se, tažené třinácti vybranými psy … (Str. 276.)

poznal na svých cestách Čínou a Japonskem. Grubb byl na pohled mladík docela »zelený«, ale ve skutečnosti zažil od svého čtrnáctého roku, kdy se stal plavčíkem na zaoceánském parníku, až do nynějška, kdy pracoval při hledání zlata, úžasné věci.

»Takový Číňan nebo Japonec, oblečený v řasnatý bílý plášť s širokými rukávy, dovede kousky, nad nimiž ustrneš v divokém zmatku. Všecko tajemství jeho »kouzelnictví« jako by bylo ukryto v těch rukávech. Jako by v každém z nich seděl skrčený rarášek, napovídající kouzelníkovi, co si kdo z diváků myslí, co má v kapse, jaké má bratry, sestry a celé příbuzenstvo, kde tito sourozenci a příbuzní bydlí, čím se zaměstnávají a podobné maličkosti. U lidí, jako jsou třeba zlatokopové, kteří přišli ze všech konců světa, budí tato vševědoucnost nesmírný údiv. Kouzelník ti řekne, co ti psali rodiče v dopise, který jsi včera dostal a živé duši neukázal. Křivooký, žlutý čarodějník odhalí před celým shromážděním, jaké máš plány do budoucnosti, ačkoliv tě dříve nikdy neviděl, neřku-li aby s tebou byl mluvil. A ze všeho toho kouzelnictví je však nejpodivnější ta věc, že se Číňan nebo Japonec dovede v minutě změnit podobou tak, že tě to ohromí. Na podium vystoupí stařec plný vrásek v obličeji, šedivý, sehnutý, těžce dýchající. »Pošle« na příklad kapesní hodinky, jež mu půjčí divák od předního stolu, do kapsy diváka, sedícího u stolu nejzadnějšího, – a zatím co se celé shromáždění ohlíží, diví se a směje, odbude se na podiu s kouzelníkem neuvěřitelná změna. Když se diváci, utrmáceni smíchem, podívají opět na kouzelníka, nevidí už na podiu vetchého, dýchavičného, zcvrklého dědka, nýbrž elegantního, vysokého mladého muže, který se pohybuje jako na obrtlíku a oslňuje zdravím a – řekněme – orientálním půvabem. To se rozumí« – dodával Dickův přítel Andrew Grubb – »že je to všecko nacvičená mazanost, nic nadpřirozeného, většinou podvod, při kterém kouzelníkovi pomáhají někteří zjednaní spolupracovníci, sedící mezi diváky; chvílemi se nepozorovaně vytratí, vplíží se za podium a tam kouzelníkovi šeptem napovídají – anebo mu i se svých míst dávají

pokyny smluvenými pohledy, nenápadnými posunky, třeba jen tím, že si přestrčí lulku z pravého koutku úst do koutku levého nebo naopak, že zívnou, že si utřou šátkem nos, – ale hlavně tím, že kouzelníkovi již před začátkem představení, kvapně povědí rozmanité věci o divácích, kteří se pomalu scházejí v místnosti. Zkrátka, je to sbírka taškářství – ale půjdeme se na to podívat, ne-li, mister Robertsi?«

»Půjdeme, musí-li to být.«

Dick to slíbil dost s nechutí, neboť Čun Li, který se bude produkovat, podle jeho přesvědčení je král taškářů, a možná, že i král darebáků…

Oba přátelé – Dick Roberts a Andrew Grubb – zasedli v druhé řadě stolů, tudíž velmi blízko u podia. Společníky u téhož stolu jim byli tři starší, klidní zlatokopové z jiných skupin Steeversova dělnictva.

Přihrbený Číňan, který konal v divadle služby číšnické, zeptal se, co si přejí pít. Ti tři starší si poručili po velké láhvi whisky a po láhvi sodovky, Andrew Grubb malou láhev whisky a sodovku, Dick toliko sodovku.

Místnost byla naplněna až dozadu, a v brzku se v ní ke stropu vznášely mraky tabákového dýmu. Na podiu zrobeny kulisy z režných plachet, jimiž se přikrývá na vozích seno a sláma. Též opona byla z podobného materiálu. Nežli se začalo představení, několikrát se opona na straně poodhrnula a v mezeře se objevila žlutá tvář s křivýma očima.

»To jsou kouzelníkovi pomocníci,« upozorňoval Dicka jeho přítel.

»Číňané jsou dobří, pracovití a trpěliví lidé,« vyjádřil se jeden ze starších soustolovníků Dickových a Grubbových. »Pracoval jsem léta v několika čínských přístavech a dokonale jsem je poznal. Ale je jich mnoho, a doma se nemohou uživit. Jdou tudíž do světa a přijímají bohužel služby jakékoliv.«

Zlatokop, který seděl vedle tohoto znalce Číny, vybafl z lulky ohromný mrak dýmu a řekl pološeptem: »Steevers jich má celé hejno k osobním službám.«

»Tohle však, myslím nejsou osobní služby,« poněkud jízlivě namítl muž, který pracoval v Číně.

»Kdož ví! Ďas se v tom vyzná.«

Dick a jeho přítel dělali, jako by je tento rozhovor nezajímal. Ostatně se právě opona vyhrnula a všecko ztichlo.

Na jevišti stál podlouhlý stůl přikrytý ubrusem splývajícím až k podlaze. Přišel Číňan v plášti, ale nikoliv bílém, nýbrž černém. Rukávy však byly hodně široké. Muž na pohled prostředního věku. Měl cop a dlouhé kníry.

Dick se opřel o lenoch židle, svraštil trochu čelo a zaryl zraky do Číňanova obličeje. Bezděky potom zakroutil malounko hlavou.

»Ne, to není Čun Li,« projelo mu mozkem.

Když však vyslal na kouzelníka nový pronikavý pohled, setkal se s Číňanovým pohledem rovněž pronikavým, ba tak pronikavým, že se udělaly Dickovi mžitky před očima.

Kouzelník neměl na stole pranic a v ruce toliko černou hůlku. Mávl tou hůlkou do výše – a už držel v levici klobouk. Obyčejný černý cylindr. Nebylo možno rozeznat, kterak se mu dostal do ruky.

Co s tím kloboukem prováděl, nebylo s počátku nic nového. Ukázal, že je prázdný, a ihned vysoukal z jeho nitra nekonečný pás růžové stuhy. Vzal chumáč té stuhy do obou rukou, a rázem pentle kamsi zmizely. Zaklepal hůlkou na dno klobouku a vytahoval z něho cylindry menší a menší, až jich byl plný stůl. Přišel pomocník, všecko to nadělení klobouků naložil do ohromného koše a odnášel je. Sotva však učinil krok, o cosi brkl, koš s klobouky mu vypadl na podlahu dnem dolů, Číňan poskočil a vyděšeně se rozhlížel. Zvedl koš, nachýlil jej, aby do něho obecenstvo vidělo. Nebylo v něm ani jediného klobouku, ale zato v něm seděl černý kocour; svítil očima,

vyhoupl se na stůl a sedl si na okraj. Kouzelník jej pohladil po hřbetě, a když tak učinil po druhé, vysršely z kocoura jiskry jako z rakety.

Andrew Grubb se ohlédl na Dicka, neboť zaslechl hluboký vzdech.

»On se na mě pořád dívá,« Dick zašeptal.

»Kdo?«

»Číňan.«

»Vždyť jsem dosud nic nezpozoroval.«

»Ano, stále na mě upírá oči, ať dělá cokoliv.«

Dick se napil vody a přetřel si dlaní čelo.

Kouzelník opět již ťukal hůlkou na dno cylindru. Diváci napínali zrak i sluch, ježto se jim zdálo, že se mu další kousek nechce podařit. Ťukal ustavičně a tichounce při tom hvízdal.

»Hnusný chlap!« zašeptal Dick.

Andrew Grubb se překvapen k příteli otočil.

»Dívá se na klobouk. Co se vám zdá?«

Dick opět z hluboka vydechl.

Kouzelník zesílil hvízdání, tloukl hůlkou prudčeji a pojednou klobouk nad stolem převrátil. Obecenstvo vyjeklo. Po stole se rozběhlo hejno myší. Zarejdily divoce, seskákaly na zem, ale nerozutekly se s podia, nýbrž kroužily divoce kolem kouzelníka. Kocour skočil se stolu, posadil se doprostřed klubka a zakusoval jednu myš za druhou. Nehonil se za nimi; klidně seděl a myši samy si k němu chodily pro smrt. Když jednu zakousl, odhodil ji stranou, a házel tak všecky na hromádku. Nezbyla ani jediná. Kocour si po tom výkonu vyskočil zas na stůl a jeho oči zahořely jako dva ohníčky.

V místnosti se ozval šum; byl to projev obdivu a pochvaly. A obdiv vzrostl při čarodějném kousku, jejž Číňan vykonal potom. Sehnul se k hromádce myší, a ačkoliv byla značně veliká, nahrnul si hůlkou celou kupku do cylindru. A stanul u stolu čelem k divákům.

Dick si mnul oči a třel spánky.

V místnosti bylo naprosté ticho. Kouzelník zvedl cylindr, poklepal zespodu na dno, vztáhl ruku, v níž držel cylindr, směrem k obecenstvu a zasykl.

Z cylindru vyletěl bílý holoubek. Za ním druhý – a třetí.

Diváci je sledovali, jak se třepetali ve vzduchu přesyceném kouřem, ale pojednou zhasla všecka světla.

»Co je to? Rozsvítit!«

»To patří asi k představení,« zvolal kdosi vzadu.

»Hloupý žert! Rozsvítit!«

Okamžiky míjely. Nesvítil ani kocour na stole žhavýma očima. Když se však ozval blízko podia podivný šramot, šoupání židlemi, a když pronikl místností zlobný výkřik: »Necháš ho, ničemo!« – mnozí diváci škrtali sirkami a rozžíhali příruční zapalovače.

Stůl, u něhož seděl Dick s přítelem Andrewem a třemi zlatokopy, byl s původního místa daleko odsunut. Na osamocené židli seděl, hlavu maje na prsa schýlenu, Dick Roberts a nad ním se nachyloval Číňan v černém plášti.

»Necháš ho, darebo!«

Vykřikl tak už po druhé Andrew Grubb, a když se teď v místnosti rozsvětlilo, popadl Číňana za krk a mrštil jím stranou.

»On ho uspal! Hypnotisoval ho! A teď mu ve tmě prohrabával kapsy. Já ti dám, lumpe!«

Andrew Grubb se hnal za Číňanem, ale po žluté tváři nebylo už potuchy. Jako by se byl do země propadl.

»Byl to kouzelník?« otázal se kdosi.

»Ne, nebyl to kouzelník,« zazněla odpověď z kouta, do něhož Číňan odletěl. »Tenhle byl mnohem mladší.«

»A byl to ten čarodějník! Měl černý plášť, cop a kníry.«

»Nebyl! Kouzelník byl vyšší postavy.«

»Teď se přeli účastníci kouzelnického představení za všeobecného rámusu. Většina se jich přihnala k Dickovi, jenž pořád ještě nejevil známky života.

»Kdo z vás ho dovede vzbudit?« zařval Andrew Grubb. »Také jsem se kdysi pokoušel v hypnotisování, ale tady to je těžší případ. Lump! On mu sahal do kapsy! Kdo ho dovede vzbudit?«

»Počkejte! Zkusím to!«

Nabídl se zlatokop od Dickova stolu, týž, co prve vypravoval, že kdysi pracoval v čínských přístavech.

Dav lidí se seskupil kolem Dicka, když mu přejížděl tento zkušený muž dlaněma po čele a po spáncích.

»Ovlažte mu čelo sodovkou!«

»Promluvte na něj!«

»Kdo to je?«

»Dick Roberts od bagrů.«

»Ten hoch? – Co má proti němu copatý žluťoch?«

»Kdyby nebyl zmizel, býval bych mu rozpoltil lebku pěstí.«

Tak hrozil Andrew Grubb.

»Probouzí se! Už otvírá oči!«

Skutečně se Dick probouzel. Vydechl jednou, vydechl po druhé, sáhl si na čelo, potom na prsa a vstal.

»Ten dareba vás uspal,« vysvětloval mu Andrew Grubb. »A prohledejte kapsy, chybí-li vám něco. Když jste spal, setmělo se a chlap se náhle octl u vás.«

»Který chlap?«

»Číňan. Ten kouzelník.«

»I byl to někdo jiný,« ozvalo se odněkud.

»Vzal vám něco?«

Dick, ještě omámen, sahal postupně do všech kapes.

»Nic zvláštního jsem v kapsách neměl,« řekl slabým hlasem. »Peníze tu mám, zápisník také, listinu pracovníků rovněž. Ne, nic mně nevzal.«

»To je zvláštní! Co zamýšlel?«

Takové otázky zněly odevšad; pojednou však kdosi zavolal, že chce platit, co vypil. Ale po Číňanovi, který obsluhoval, ani stopy.

Krajem, jenž oslepoval bělostným třpytem, řítily se sáně, tažené třinácti vybranými psy. Vůdčí tahoun co chvíli otáčel huňatou hlavu a ohlížel se po Eskymákovi, jenž seděl vpředu saní jako přilepen a dával psovi pokyny bičem. V saních seděli Steevers a falešný Francis Blank. Byli tou měrou zamuchláni do kožišin, že rovněž vypadali jako Eskymáci. Na očích měli modré brýle. Seděli vedle sebe, nepromluvili slova a ani se nepohnuli. Ve skutečnosti se chvěli horečným vzrušením. Co je asi čeká v Dawson-City? Plných čtrnáct dní byli v Bonanza-Creeku odříznuti od celého světa. Co se zatím mohlo stát v Dawson-City! Přišel už z Nového Yorku dopis, prokazující totožnost Edity Blankové? Falešný Francis Blank byl o tom téměř přesvědčen a přes to se neodvážil se Steeversem jediné slůvko o tom promluvit. Sám Steevers byl neméně nervosní, a nebylo mnoho potřebí, aby vybuchl jako sopka.

Město Dawson-City se vynořilo před nimi. V té chvíli nabyl vítr opět větší síly a bil jim do obličeje. A jako by si byl vymyslil něco zvlášť účinného, smetal dohromady všecky ledové jehličky zrozené v noci a hnal je proti Steeversovi a falešnému Francisu Blankovi. Aby bylo toto bičování hodně slavnostní, vystupovalo při něm zimní slunečné světlo zvolna do výše, ale bylo bledožluté a uléhalo jako těžký olověný příkrov na krajinu – a také na lidskou mysl.

U prvních domů v Dawson-City, zasypaných sněhem téměř až po střechu, stál policista. Byl zahalen až ke krku do tlusté kožišiny, a zdálo se, jako by na někoho čekal. »Francis Blank« se otřásl. Nepomyslil, že policista nemohl přec věděti pranic o jejich příjezdu do města a že je tudíž nemožno, aby na ně čekal. »Francis Blank« nepotřeboval než policistu spatřit, a už cítil, jak mu zavírá pouta v zápěstí.

Steevers si policisty také všiml, a též jeho tepna se rozbuchala rychleji, ačkoliv z jiného důvodu. Očekávat ho policista nikterak nemohl, ale najisto se Steevers od něho doví, událo-li se v Dawson-City za ten čas něco nápadného.

»Dobré jitro, sire!«

Muž od policie, stojící v průjezdu domu, který jej chránil před větrem, vystoupil a pozdravil.

»Dobré jitro! Haló! Mister Steevers? Za takového počasí v Dawson-City?«

Steevers vydechl. Nestalo se tedy nic.

»Chceme se podívat, je-li tu pošta.«

»Přijde prý dnes.«

»Pošta?«

»Ne, telegramy. Až k Circle-City jest vedení přerušeno, proto nedošly žádné zprávy v těchto dnech. Ale dnes se asi, jak myslím, sáně sněhem proderou. Vyjely patrně v noci, anebo snad už včera. Kdo může vědět, jak tam bylo!«

»Pěkně děkuji!«

Hodil policistovi několik větších mincí, z těch, které stále nosil k takovýmto účelům v kapse kožichu.

»Co dělá smírčí soudce?«

»Děkuji. Čeká na poštu.«

»Pozdrav vás Bůh!«

Dal eskymáckému vozkovi pokyn a sáně pelášily po hladké sanici. Steevers si dovedl představit, co se dálo v nitru jeho průvodce. Nachýlil se k němu a hlesl: »Všecko je dobré!«

Zastavili se před budovičkou telegrafní stanice. Právě se také s druhé strany blížily sáně tažené psy.

»Přicházíme podle všeho v pravý čas.«

»Francis« vystoupil. Třásl se jak osika – zimou a úzkostí.

Zahlédl je poštmistr, mister Greenwood, a smál se.

»Dobré jitro, mister Blanku! Tam uvnitř je horká whisky a, přejete-li si, také voda. Naší zimě si musí člověk teprve zvyknout.«

Steevers se tvářil, jako by zimy nepociťoval. Ačkoliv bylo padesát stupňů pod nulou a vál vítr, neměl kožich zapjat.

»Nuže, mister Steeversi? Čím mohu posloužit?«

»Tamhle jede pošta.«

»Vy jste to ovšem tušil, a proto jste zde?«

»Štěstí musí člověk mít!«

Úplně zkřehlý Eskymák musil býti v pravém slova smyslu se saní snesen. Postaviv se jakž takž na nohy vrávoral do domu.

»No, aspoň že je ještě trochu živ,« pravil mister Greenwood. »Loňské zimy se mi stalo, že byl postilion mrtev. Zmrzl v ledovém vichru za zuřivé jízdy. Větří-li psi blízkost města, nikdo je již neudrží, nechť si vítr burácí jakkoliv. Na rampouch zmrzlý seděl ubožák v saních, opratě v rukou, jako by skutečně řídil spřežení. Psi znali cestu a sami se zastavili. Člověkem věru zatřese pohled na mrtvolu, která jede světem jako opravdový kočí! Eskymák padl jako kus zmrzlého dřeva, když jsme ho zdvihli s kozlíku. Byl podle všeho mrtev už několik hodin.«

Steevers poslouchal jen ledabyle, ale mister Greenwood se tak rozžvanil, že nepostřehl jeho vzrušení.

Zašli do malé jizby, jen slabě osvětlené petrolejovou lampou. Okenice na oknech nebyly dosud otevřeny.

Mister Greenwood prohlížel, co došlo poštou.

»Mister Steeversi – pro vás! Zde ještě něco – a zde též.«

Jeden z telegramů Steevers mechanicky roztrhl.

»Můj obchodvedoucí, mister Halane, s veškerými plnými mocemi na cestě. Rothschild.«

Steevers se dokonale ovládal. Pokynul »Francisovi«.

»Dobrá zpráva, mister Greenwoode. Telegram potřeboval skoro čtyř týdnů, nežli došel.«

»To je docela lehce možno – ovšem! Je-li vedení zpřetrháno a musí-li být telegramy dopravovány dalekými cestami na saních! Ostatně listovní pošta bude zde také brzy, patrně pozítří. Loď doplula šťastně do Sv. Michala. Oznamuje mi to telegram z Nulata.«

Steevers se zasmál. »Telegramy došly tedy jen o dva dny rychleji?«

»To je zima v Alasce! Ostatně, pokud jde o záruku, nijakou nepřejímám. Není nemožno, že poštu zasype sníh a že vůbec nedojede. Nebylo by po prvé, že by na jaře začal tát nějaký sněhový kopeček a že by se z něho vynořily sáně s mrtvým vozkou a poštovním vakem.«

Za těchto výkladů se Steevers zřejmě zabýval rozmanitými myšlenkami.

»Došlo mnoho telegramů pro smírčího soudce?«

Nutil se, aby pronesl tuto otázku tónem hodně lhostejným.

»Jsou v tomto vaku. Je zvlášť zapečetěn. Hned mu jej dodám.«

»Mohu vám ušetřit cestu – beztoho musím nyní k němu.«

»Chcete-li –. Vlastně však –.«

Steevers se zasmál: »Bojíte se, že bych s vakem uprchl?«

»Ale mister Steeversi, co vás napadá!! Učinil byste mi naopak velkou laskavost. Arciť jej nemohu svěřit každému. Jak už jsem řekl, musil bych jej vlastně doručit sám. V zimě nemám vůbec pomocníka a, když má člověk pakostnici –«

»No, jenom se šetřte! Zajedu k vám potom znova a přivezu stvrzenku.«

»Díky vám!«

»Pojedu tedy hned. Pojďte, mister Blanku!«

Falešný Francis Blank nepromluvil za celou tu dobu jediného slova a vlezl teď opět do saní.

»K smírčímu soudci!«

Steevers zvolal tato slova hodně hlasitě. Sáně se rychle rozjely.

Poštmistrovo staveníčko stálo dole těsně u nábřeží, kdežto smírčí soudce Longworth měl úřadovnu v ulici položené mnohem výše. Jakmile zajeli za roh, kázal Steevers zastavit. Psí sáně nejsou jako ekvipáž. Výborně se hodí k úprku po tundrách, nikoli však k projížďkám po městě. Na to jsou psi tito příliš divocí.

»Zajeď do stáje a vypřáhni!« poručil Steevers. »Několik těch kroků půjdeme pěšky.«

»Dobrá, sire!«

Eskymák to uznal beze všeho správným.

Psí sáně uháněly. Steevers počkal, až zmizely.

Vítr nabyl zatím větší síly. Dawson-City vypadalo jako vymřelé. Kromě Steeverse a falešného Francise Blanka nebylo na ulici živé duše.

»Pojďte rychle!«

Steevers chytil svého průvodce za ruku a táhl jej za sebou. Za minutu vstoupili – nikoliv do domu, nýbrž do hotelu.

»Haló, mister Steeversi!«

»Dobré jitro! Je náš pokoj volný?«

»Nejdřív něco teplého!«

»Později! Nejdříve se přestrojíme.«

»Zde – v teplé místnosti to bude lepší. Nebudete se přec přede mnou ostýchat.«

»Ale raději bychom přece do svého starého pokoje.«

»Je tam zima.«

»Nevadí. Zatím byste nám mohl dát připravit něco teplého k jídlu.«

Hodil stodolarovou bankovku na stůl.

Brzy potom stáli ve studené, nevlídné podkrovní světničce, jediném hotelovém pokoji v Dawson-City, který se mohl uzavřít. A mohl se zavírat jen proto, poněvadž ho občasně užíval Steevers a sám jej dal opatřit zámkem.

Malá, blikavá petrolejová lampa, kterou přinesl hostinský s sebou, nedávala téměř žádného světla. Proto Steevers rozsvítil svou silnou kapesní lampu elektrickou. Kvapně se rozhlédl po pokoji, jehož okenice vůbec se nemohly otevřít, poněvadž byly zaváty sněhem. Potom zasunul na dveřích zástrčku.

»Honem, Francisi, otevřít vak! Ale opatrně! Musíme vědět, co v něm je. To byla věru dobrá náhoda!«

Blondýn tentokrát rozuměl. Odhodil kožich a pohlížel odborničky na vak.

»Pečeť –?«

»Musí arciť zůstat, jak je.«

»Ale –«

»Sem s ním! Kožený vak je z jednoho kusu. Ne – tadyhle dole je záplatován, ovšem velmi dobře. Rychle oddělit – odpárat! Zde je nůž. Najdu zatím jehlu a nitě. Pospěšte si pokud možno!«

S obratností muže, který cos podobného nedělá prvně, rozpáral šev. Steevers vyhrabal ze své kapsy malé, ploché kožené pouzdro s rozmanitými jehlami a hedvábnými nitěmi všech barev.

Jefferson odstranil zatím záplatu, prostrčil ruku drobnou trhlinou a vytáhl dopisy a telegramy. Že se při tom zmačkaly, nemělo významu, neboť se to beztoho ve vaku stávalo.

S horečným chvatem je Steevers prohlédl. Většinou je odhazoval stranou; byly to obchodní dopisy z Friska, výkazy a osvědčení, týkající se přídělů zlatých polí, jež poznával na první pohled.

»Haló! Tady je telegram z Nového Yorku! »Dopis a obraz Edity Blankové obdržel. Jest bez jakékoliv pochybnosti pravá. Ověřený obraz už opět na cestě, rovněž podobizna jejího bratra. Tottenrood, second Mayor, New York«.«

Falešný Blank vyskočil. Byl mrtvolně bledý –

Steevers jej prudkými slovy usadil: »Ticho! Podíváme se dále.«

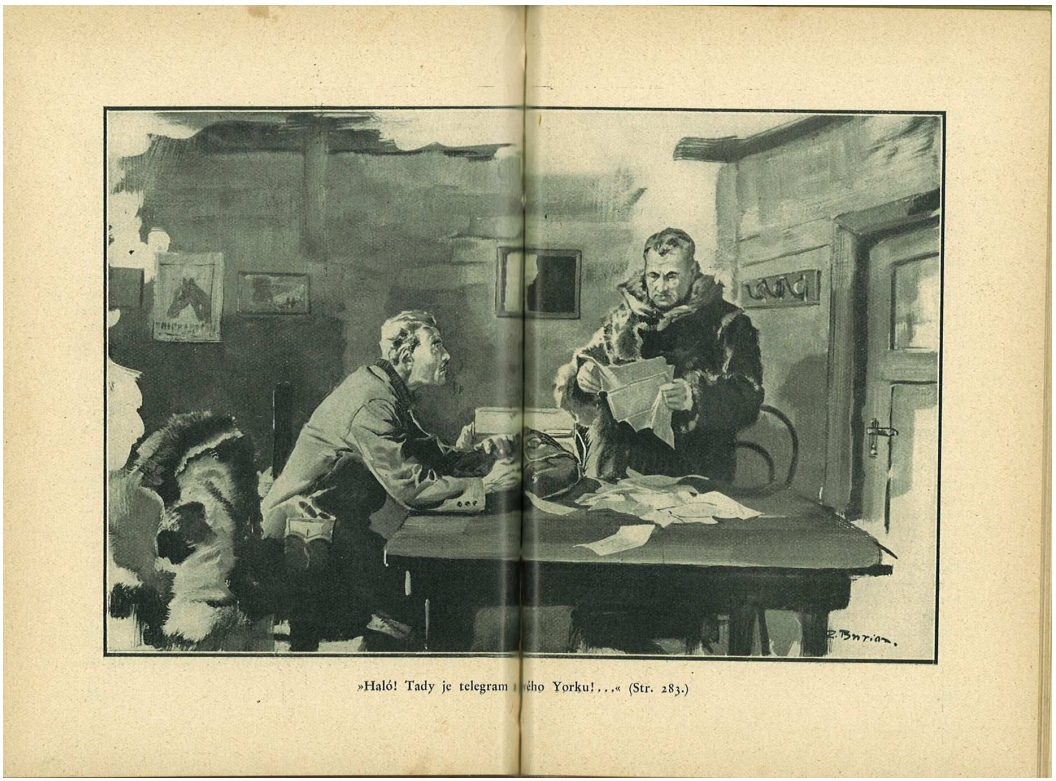
Byl tam ještě jeden telegram: »Osoba, po níž se ptáte, naprosto neznáma.« Pod tím podpis soudního úřadu, rovněž z Nového Yorku.

Steevers uvažoval. Potom hodil telegram pana Tottenrooda do umyvadla. Slova byla tiskacím telegrafem přitlačena na dlouhý pruh papíru a prostě na formulář přilepena. Opatrně oddělil pak, formulář ani neovlhčiv, s druhého telegramu podpis soudního úřadu a nalepil proužek s podpisem »Tottenrood, second Mayor, New York« pod slova »naprosto neznáma«.

»Teď jenom aby to uschlo!«

Položil si papír na prsa a zapjal přes to kožich.

»Je to hanebně studené, ale nevadí. Francisi, ostatní ústřižky a

»Haló! Tady je telegram [illegible]ého Yorku!...« (Str. 283.)

formulář pečlivě a rychle zničit!«

Proužek zakrátko uschl, a nyní se čtlo na zfalšované listině, že druhý newyorský starosta potvrzuje, že je mu osoba, jíž se dotaz týče, tedy Edita Blanková, docela neznáma.

»Teď všecko do vaku! Dejte to sem, vy babo! Prsty se mu přímo žalostně třesou!«

Steevers zašil díru sám. Potom vzal ze železných kamen, která stála v pokoji studená, trochu sazí a rozetřel je na vaku a na novém

švu. Oko, nemající podezření a kriminalisticky nevycvičené, nikterak by nepoznalo čerstvou práci jehlou.

»A nyní dolů!«

Celá zločinná manipulace netrvala ani celých deset minut.

»Haló, hospodo, je horká voda připravena?«

»Prosím, sire!«

»A jídlo?«

»Za deset minut bude na stole.«

»Dobrá! Zaskočíme si rychle k smírčímu soudci. – Jenom něco malého nám uchystejte!«

Hostinský se uklonil. Nebyl zvyklý přílišně přemýšlet o chování svých hostů.

Mister Longworth, smírčí soudce, pobíhal ve svém pokoji z kouta do kouta. Byl pořádně nervosní a právě důkladně vypeskoval poštmistra. Slyšel, že dojely poštovní sáně s telegramy, a pospíšil na poštu. Tam se však dověděl, že nešťastný poštmistr dal vak Steeversovi. Teď čekal – a podezření v něm už vzklíčilo.

»Mister Robertsi, prosím, podívejte se do obou hotelů a zeptejte se –«

Vtom bylo smírčímu soudci hlášeno: »Mister Steevers a mister Blank.«

»Konečně jsou tu!«

Vydechl a šel jim vstříc.

Steevers se smál. »Dobré jitro, sire! Co myslíte, že vám přináším?«

»Poštovní vak.«

»Vy víte?«

»Právě jsem byl sám na poště.«

Steevers se smál ještě hlučněji. »A patrně jste si myslil, že jsem s korespondencí utekl.«

«Ale, mister Steeversi! Bylo to od poštmistra arciť – ale –«

Bylo zjevno, že skutečně měl obavy.

»Smíme počkat, až poštu prohlédnete? Je lehce možno, že tam něco bude, co se vztahuje k naší nemilé záležitosti.«

Longworth se naň zpytavě podíval. Jako vědomí viny toto vyjádření nevypadalo.

»Ale, prosím – ovšem, zůstaňte!«

Odřízl pečeť a vysypal telegramy na stůl.

»Jak s tím ti lidé zacházejí! Všecko nadobro pomačkáno.«

Steevers se opět zasmál. »Není divu! Po takové cestě!«

Dělal, jako by skutečně neměl na ničem zájmu, prohlížel si velice pozorně nehty a vyzval potom svého průvodce: »Mister Francisi, otevřte přece dvířka u kamen a postavte se před ně. Patrně jste cestou řádně nastydl. Třesete se, jako byste měl čtvrtodenní zimnici.«

Falešnému Francisovi bylo vítáno vše, co by jej nějak zaměstnalo. Otevřel skutečně dvířka u kamen. Steevers přistoupil ke stolu.

Smírčí soudce přečtl zatím telegramy.

»Haló, mister Steeversi, mister Blanku, blahopřeji vám!«

Steevers zůstal naprosto klidným.

»Nám? K čemu?«

»Byla to přec jenom podvodnice!«

»Kdo?«

»No, ta falešná miss Blanková.«

Steevers se tvářil, jako by se rozpomínal.

»Ah tak! Na to jsem už skoro zapomněl.«

»Tady telegrafuje náměstek starostův v Novém Yorku, jehož se dovolávala, že ji vůbec nezná.«

»To je přec samozřejmé!«

»Ale teď dám tu ženskou okamžitě zatknout.«

Steevers s tím nesouhlasil.

»K čemu to?« namítal. »Nechte ji, ať si dělá, co chce. Hlavní věcí je, že není nijakých pochybností o tom, kdo my jsme.«

»Jste opravdu příliš dobromyslný.«

»No, nemluvme o tom, mister Longworthe! Jsou důležitější věci – haló!«

Toto zvolání mělo býti výrazem leknutí, neboť Steevers nahodilým pohybem ruky převrhl kalamář, takže se proud inkoustu rozlil po celém stole.

»Prosím za prominutí!«

Longworth se rozesmál a zavolal do vedlejší místnosti, aby mu přinesli nějaký hadr. Ale zatím už Steevers popadl poštovní vak a horlivě jím stíral inkoust.

Longworth mu v tom bránil: »Zamažete se! A vždyť je to poštovní vak!«

Steevers se chechtal, až se celá jeho postava otřásala.

»No, to jsem tomu dal! Teď už se ho arciť nebude moci použít. Pořídím nový.«

A skočil ke kamnům a hodil vak otevřenými dvířky do ohně. Zatím už přišel sluha a otíral stůl. Steevers si čistil pomazané prsty bílým kapesníkem.

»Dám přinést vodu, abyste se mohl umýt,« nabízel se Longworth.

»K čemu? Jdu beztoho do hotelu, neobtěžujte se. Avšak – jednu otázku si dovolím: kdy se asi může očekávat příjezd hostí, kteří přibyli na »Arkansasu« ve Sv. Michalu?«

»Myslím, že do čtyř dnů, ježto se telegramy tak neobyčejně zdržely. Pošta přijde pozítří. Čekáte-li hosty, můžete být takořka jist, že přibudou o dva dny později.«

»Vřelé díky! Až hosté přijedou, budeme vás asi muset obtěžovat.«

»Přijedou-li vůbec nějací.«

»Mister Rothschild z Nového Yorku mně telegrafoval –«

Podal smírčímu soudci telegram. Potřebovala-li jeho nanovo upevněná důvěra ještě nějaké podpory, poskytla jí zajisté co nejlépe okolnost, že všemocný miliardář z Wallstreetu v Novém Yorku vysílá plnomocníka v zimě do Dawson-City.

»Víte, mister Longworthe, my jsme tam venku zařídili jistý druh vzorného závodu. Měl byste vidět, jak čile ryžujeme v zimě! Nyní ten závod prodáme Rothschildovi. Podnebí nám tu nejde k duhu. Potom nastanou v Alasce, myslím, jiné časy. Budou-li tu pracovat Rothschild a Guggenheim, zakrátko se všecko soustředí v jejich velkozávodě. A potom teprve nastane všeobecný pokrok. Ano, mister Longworthe, budete nám muset být vděčni, neboť vám sem přivádíme velkopodnikatele. Ostatně, co se stalo se starým Wellsem?«

»Nevím, kde se ubožák potlouká.«

»Pravdu máte, mister Longworthe, člověku je ho líto. Ale můžeme-li za to, že se nechal od Smithsona podvést? Ale ovšem nikdo nebude smět říci, že si počínala Steeversova zlatá společnost skrblicky a malodušně. Až se kupní smlouva s Rothschildem uskuteční, uložíme u vás deset tisíc dolarů pro Wellse. Ne-li, mister Blanku?«

»Jak vysoko chce Rothschild jít?« otázal se smírčí soudce.

»Chce dát milion dolarů.«

Steevers vyslovil tu sumu tak ledabyle, jako by šlo o pouhý pakatel.

Longworth naň upřel pohled plný obdivu.

»Zajisté, že jednáte lidumilně, myslíte-li na ubohého Wellse.« –

Za deset minut potom byli Steevers a Jefferson opět v hotelu.

V jedné místnosti, ve které se – kromě mansardy, v níž dal Steevers na svůj vrub pořídíti kamna – mohlo topit, seděl už hostinský u stolu.

»Jídlo bude studené,« už napřed se omlouval.

»Pojďte, mister Blanku. Mám hlad.«

Nyní i falešný Francis podlehl výbuchu rozpustilého, šibeničního humoru.

»Já neméně – a žízeň! Máte víno, hostinský?«

Zatím už vlil do hrdla velkou sklenici whisky.

Byla to tehdy za kruté zimy, jež venku přímo dusila, veselá hostina těch dvou podvodných dobrodruhů. Falešný Francis se nakonec až k nepoznání zpil.

Steevers naopak naléval pilně hostinskému, sám však pil jen málo.

Po hostině šli do svého pokoje.

»Steeversi – teď spát!« koktal Jefferson. »Ne, Steeversi, vy jste – vy jste genius! Jak jste to všecko pokroutil! Vy jste – –«

Steevers odmítal. »A vy jste jen největší osel, jakého jsem kdy viděl.«

»Dovolte!«

»Máte mozkovici ještě do té míry pohromadě, abyste mě mohl vyslechnout?«

»Což nebudeme spát?«

»Naopak! Hrozí nám největší nebezpečenství.«

»Ale –«

Lekl se, a tím trochu vystřízlivěl.

»Ale ano – v tomto okamžiku věří smírčí soudce ovšem zfalšovanému telegramu, ale je jisto, že tu bude za dva dny pošta. Což už nevíte, co ten Tottenrood ve skutečnosti telegrafoval? Ověřený obraz Edity Blankové a podobizna jejího bratra jsou na cestě. Nuže, my oba přece víme, že vy nejste tím bratrem.«

»U všech hromů!«

Jefferson víc a více střízlivěl.

»Tak tedy pošta tu bude ve dvou dnech a plnomocník Rothschildův nanejvýš do čtyř dnů.«

»Je-li tomu tak, mohlo by nám to veškerý výsledek opět zmařit.«

Steevers se zasmál, »člověče, kdybyste mohl teď vidět svůj obličej! Jste ovce!«

»Dovolte!«

»Na každý způsob nejste schopen větších podniků. Jste také příliš zbabělý. Ale nechť! Hodinu si pospíme a potom vyrazíme.«

»Do Bonanza-Creeku?«

»Nesmysl! Naproti poštovním saním, a to bez Eskymáka. Já budu spřežení řídit. Krajina i cesta jsou mi známy, a nějakou oklikou poštovní sáně nepojedou. Potřebují dvou dnů. Vyjedeme-li jim naproti, za den se s nimi střetneme.«

»A potom?«

»Je tak příliš nesnadno si to v mysli vymalovat?«

»A mineme-li sáně?«

»Potom jsou miliony fuč. Ale my jich nemineme. V zimě je toliko jediná sjízdná dráha mezi Dawsonem a Circle-City.«

»Ale –«

»Přestaňte se svými »ale«! Teď budeme spát. Dobrou noc!«

Hodil sebou na lože, přikryl se kožichem a hned hlasitě zachrápal. Jestliže vskutku nespal, dělal to přec tak přirozeně, že se Jefferson vzdal všech dalších otázek. Uložil se rovněž, ale nezamhouřil ovšem oka.

Kapitola XIII.

MISTER WELLS SE VRACÍ A ODHALUJE PADOUCHY.

Byla noc. Žlutavý, tupý soumrak spočíval na krajině. Nebylo docela temno. Vlastní zimní noc pořád ještě nepřicházela. Měsíc a hvězdy byly zakryty.

»Bývá ještě více sněhu!«

Steevers, jenž promluvil tato slova, seděl v saních přitisknut na svého průvodce. Steevers sám držel otěže. Dobře krmení psi hnali se zimní drahou. Chvilkami se tvořily lesklé, světlé pruhy kolem mračen. Severní zář vzplanula. Sytě červené ohnivé chomáče proletovaly

obzorem, mocné světelné oblouky ve všech barvách. Časem bylo opět docela temno. Krajina mrtvě tichá! Beze zvuku uháněli psi, beze zvuku letěly sáně po sněhu.

Hodina za hodinou prchala. Ztrnulými pohledy, v nichž se mísila úzkost s hrůzou, bloudil falešný Francis Blank temnotou. Byl skutečně zbabělec. Steeversova ústa projevovala chladnou odvahu a odhodlanost.

K ránu se před nimi vynořil malý, temný bod. Rostl víc a více, a zdálo se, že se blíží.

»Poštovní sáně? To by přec bylo příliš časně.«

Za čtvrt hodiny mohli zřetelně rozeznat, že to jsou sáně, do nichž je zapřažen velký počet psů. Jeli proti nim se zuřivou rychlostí.

»Teď bude třeba jednat!«

»Ale jen žádnou vraždu, Steeversi!«

»Babo! Vezmete si na starost poštovní vak. To ostatní je má věc.«

Sáně se blížily neuvěřitelně rychle. Steevers už více nemeškal. Uhodil bičem do spřežení a hnal se zuřivě proti cizím saním.

»Haló!«

»Steevers!«

Několik výkřiků, strašlivá směsice psích těl. Steevers a jeho průvodce vyletěli vysokým obloukem ze saní a padli do sněhu. Steevers docílil, co byl osnoval, když se rozehnal proti cizím saním. Vozka těchto saní se snažil vyhnouti, ale bylo pozdě. Psi do sebe vrazili, zamotali se, váleli se na hromadě a zapletli se do postrojů. Sáně se převrátily a hrozný povyk hafajících, vyjících, vzájemně se kousajících psů mísil se s pokřikem Eskymáka a lajícím voláním jakéhosi muže, který se právě drápal ze sněhu.

Také Steevers stál už zpříma a rozhlížel se.

»Ale to přec není postilion!«

Myšlenka mu projela hlavou. Kdo by to mohl být? Kdo by se tak divoce hnal krajinou, že by předehnal i poštu? A ke všemu – ten muž má na sobe moderní, civilisovaný kožich!

»Pardon – mister Steevers. Dobrý den!«

Steevers se představil docela proti svému zvyku a proti americkým mravům.

Cizinec se zasmál. »Joe Steevers? Steeversova Zlatá společnost?«

»Ovšem!«

»Halane, firma Rothschild.«

»Buďte vítán v Alasce, mister Halane! Jeli jsme vám naproti.«

»A tak důkladně do nás vjeli, že jsem div vaz nezlomil.«

»Prosím za prominutí, psi to zavinili. Pokusil jsem se osobně řídit spřežení.«

»Neškodí, dopadlo to ještě dobře.«

»Ale jak si vysvětlit, že jste tu tak rychle?«

»Měl jsem naspěch. Psy jsem zakoupil. Až do Circle-City jsem jel společně s poštovními saněmi, ale postilion tam onemocněl. Měl jsem čekat do rána, nechtělo se mi však. Pošťák si den odpočine, aby se zotavil. Rád bych viděl, jak dojede.«

Steevers uvažoval.

»To se vydáme ihned do Bonanza-Creeku. Jak dlouho se zdrží »Arkansas« v přístavu Sv. Michala?«

»Podle všeho deset dní. Loď hodlá vyplout na moře dříve, než jí led znemožní plavbu.«

»A my poplujeme s ní, jestliže se totiž dohodneme.«

»Tak rychle?«

»Myslíte, že bych tu chtěl v zimě sedět, když prodám? Předpokládám, že máte plnou moc.«

»Zajisté!«

»Dobrá! Buď – anebo.«

»Nejdřív se musíme ohlédnout a věc prozkoumat.«

»Však uvidíte!«

Mezitím Eskymák s námahou psy rozpletl a postavil sáně. Jsou na takovéto neobyčejné případy zařízeny a tak lehko se nerozlámou.

Za půl hodiny po srážce hnaly se oboje sáně k Dawson-City, Steevers a jeho průvodce napřed, Halane těsně za nimi.

Steevers se nachýlil k Jeffersonovi: »To bylo štěstí! Teď rychle jednat! Máme na to den. Vezmeme smírčího soudce hned s sebou. Dnes večer budeme ještě v Bonanza-Creeku. Zítra ráno musí být smlouva sjednána a Halane napíše šek. Potom může pošta přijít a přinést cokoliv. Budeme-li se šekem v prachu, tak snadno nás za zimní doby v Alasce nenajdou.«

Bylo už dost pozdě navečer, když dojeli do Dawson-City a zastavili před hotelem.

»Ó běda, jaká chajda!«

»Zajisté, mister Halane. Je to chajda. V budovách Steeversovy společnosti k dobývání zlata je to mnohem lepší.«

»Nedostali bychom se tam ještě dnes večer?«

»Nebojíte-li se půlhodinné jízdy.«

»Dojista nebojím.«

»Vezmu tedy smírčího soudce hned s sebou. Musí být také při jednání jakožto notář.«

»Tak přece věc nespěchá!«

»Řekl jsem vám už, buď – anebo. A dostat se do Bonanza-Creeku není tak docela pohodlné. Telefonu ani silnice není dosud mezi Dawson-City a Bonanza-Creekem.«

Halane osaměl s Jeffersonem, na slovo hodně skoupým. Sám byl rovněž nemluva s výrazem rozhodnosti v obličeji, a nad to se hněval. Tento Steeversův chvat připadal mu hodně podezřelým, a zdálo se mu, že to páchne švindlem. Ve svém nitru byl už přesvědčen, že konal cestu nadarmo, že z koupě nebude nic.

Za půl hodiny přišel Steevers se smírčím soudcem. Také mister Longworth byl s počátku pramálo nadšen žádostí, aby se vydal nyní večer do Bonanza-Creeku, ale konečně – první prokurista novoyorského Rothschilda nepřichází každý den do Dawson-City.

Jeli tudíž pustou nocí. Všickni mlčeli, všickni mrzli, neboť vítr opět prudce vál, a tři z těch čtyř mužů byli už den a noc pod širým nebem. Ale jenom Steevers věděl, že už před půl hodinou uháněl před nimi do Bonanza-Creeku Eskymák, aby oznámil jejich příjezd a aby bylo připraveno uvítání.

Noc byla velice temná. Ani měsíc, ani severní zář. Těžce visela olověná šeď mraků nad sněhem žlutavě se blyštícím. Vtom se objevil v dálce jasný svit na obloze.

Tentokrát seděl Halane se Steeversem v prvních, falešný Blank s panem Longworthem v druhých saních.

»Jaké je to tam zvláštní světlo?«

Steevers se zasmál: »Elektrické lampy Steeversovy Společnosti k dobývání zlata.«

Halane vzhlédl a zapomněl na zimu. »Máte už elektrické světlo?«

»Máme pracovat potmě?«

»Ale teď se přece nikde nepracuje.«

»V Steeversově Společnosti se pracuje ustavičně.«

»Ale co děláte v zimní noci?«

»Ryžujeme.«

»V zimě?«

»Ovšem – ve dne v noci, nepřetržitě.«

Halane mlčel. Rychle se blížili. Nyní už zřetelně rozeznávali obloukové lampy, zavěšené na vysokých nosných stožárech, a slyšeli rachot a svištění strojů i ostré tóny parních píšťal.

Jeli dalekou, mlčící, zimním rubášem zahalenou nocí. Všude pusto, všecky zlaté claimy, v nichž se ještě před několika málo týdny pilně lopotilo na tisíce zlatokopů, pusté. Všecko bylo přikryto sněhem. Buď byli hledači zlata už doma, nebo v zimních příbytcích v Dawson-City, anebo byli tu a tam zahrabáni ve srubech dopola sněhem zasypaných. Ale v té pustotě a smutku hlučně lomozily stroje Steeversovy společnosti k dobývání zlata.

Nyní naposledy zahýbali. Podle pahorku čičako rozpínaly, lampami ozářeny, obrovská ramena bagrové stroje. Ale byly studené a mrtvé, neboť nemohly pracovati ve zmrzlé půdě. Vedle nich se však zvedal nový pahorek, a z něho vyčníval mocný železný, věžovitý sloup, opatřený příčly. Od tohoto sloupu byly napjaty silné drátěné provazy k šachtě, a nad touto šachtou to vypadalo, jako by to byla sopka v činnosti. Šlehaly z ní plameny. Celá šachta jako by byla ovroubena velikými železnými trámy, a vedle nich stála ještě vyšší parní kladiva. V jistých přestávkách vycházel z hloubi šachty vozík a běžel na kolečkách po drátěném laně, tažen jiným lanem. Vozík se tak pohyboval až ke hrotu železného sloupu, trčícího uprostřed pahorku. Tam se samočinně vyprázdnil. Mrak prachu zavalil na několik vteřin ovzduší. Potom se sypal na vozíku přivezený, v šachtě získaný písek po pahorku dolů, zatím co se vozík šinul opět do šachty, z níž se vynořil vozík nový.

»Co to je?« otázal se mister Halane.

»Zimní dobývání. Ony železné roury kolem šachty jsou denně parními kladivy zatloukány hlouběji a potom z kotlů, které tam vidíte, plněny horkou vodou. Tím se hornina na krátko rozhřeje a bager může pracovat. Naplní své truhlíky zlatým pískem a vysype jej na onen pahorek. Tak si v zimě chystáme materiál k letnímu vypírání. Rozmělněnou horninu máme po ruce.«

»Velkolepé!« vyhrklo z úst smírčího soudce, jenž tu také dosud nebyl a neviděl dolování v plném proudu.

Mister Halane stál a nemluvil. A všude, ačkoliv byla zimní noc, vládl čilý život. Hlasité, táhlé rozkazy, kvapící lidé.

Mister Halane se otočil: »Kdo to vytvořil?«

Odpověď dal smírčí soudce: »Mister Steevers je tím geniem.«

Steevers s úsměvem odmítal.

»Chcete jít spat, mister Halane, anebo byste si přál projít laboratořemi?«

»Projít laboratořemi, smím-li prosit.«

Steevers se potázal s dobrou, že vyslal napřed posla. Zpráva, že přijel všemocný prokurista firmy Rothschildovy, vzpružila každého, kdo tu byl činný. Všude světlo, všude práce!

»Neobyčejně živý provoz!«

Steevers se usmíval. »Naše obyčejná noční směna.«

Této noci nespal vskutku nikdo v Steeversově Zlaté společnosti. Mister Halane zapomněl na namáhavou cestu a na únavu. Stál zpytavě před zkumavkami a skleněnými válci; všickni inženýři byli pohotově, aby mu podávali vysvětlivky. Bylo slyšeti šepty, že má Rothschildova firma koupěchtivé úmysly. Všecka čest Steeversovi, ale světová firma – to snad znamenalo pro každého úředníka dobré a trvalé postavení.

Bylo dávno po půlnoci. Mister Halane se nespokojil prozkoumáním vzorků, které mu přinesli; sešplhal do šachty, sám prozkoumal hodnotu dobývaného písku, dal vrtat na různých místech, studoval plány a nákresy. A konečně pravil: »To dostačí, mister Steeversi!« A pokynul směrem k soukromé kanceláři.

Celé hodiny prochodili v noci ukrutně studené a dost se nastáli v laboratořích. V kanceláři bylo naproti tomu rozkošné teplo. Sotva že tam vstoupili, řekl Halane docela klidně, jako by šlo o maličkost: »Koupím závody Steeversovy Společnosti k dobývání zlata za milion dolarů.«

Steevers zůstal rovněž klidným. »Dejte půl druhého.«

»Pravíte?«

»Nekoupíte nijak draho.«

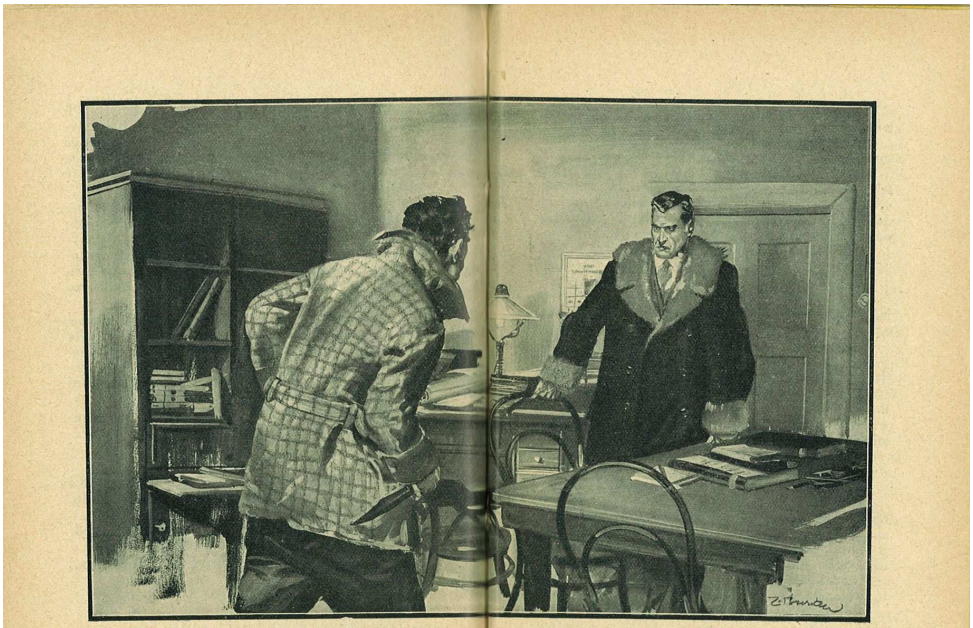
»Jsem zplnomocněn dát milion. Kdybyste žádal víc, musil bych se nejdřív zeptat v Novém Yorku. Nežli dojde odpověď, uplyne mnoho neděl.«

Steevers se zasmál. »Už jsem vám říkal, že hodlám odcestovat »Arkansasem«. Tedy neprodleně.«

Halane přikývl. »Nuže, nabízím, jak řečeno, milion.«

»Splatno?«

»Ihned.«

Salvini se už neznal. Divoká krev italského dobrodruha vybuchla... (Str. 310.)

Halane sáhl do kapsy a vyňal knížku šeků.

Po Steeversově obličeji kmitl se sotva znatelný, triumfující úsměv.

»Mister Longworthe, prosím, sepište kupní smlouvu.«

Také to se stalo, zatím co mister Halane napsal šek a vrhl se potom s ohromnou chutí ke stolu rychle prostřenému, na němž se objevilo mnoho dobrého a horkého, dokonce nejlepší pochoutky novoyorské kuchyně.

Za chvilku byla smlouva podepsána.

»Kde je šek splatný?«

»Kdekoliv.«

»Dobrá, mister Halane! Jménem Steeversovy společnosti k dobývání zlata odevzdávám vám její závody.«

»All right!« (»Dobrá, vše je v pořádku!«)

Na Steeversovo znamení se rozezvučela parní siréna. Ačkoliv byla skoro ještě noc, shromáždilo se všecko zaměstnanectvo a Steevers mu oznámil, že Bonanza-Creek a vše, co s ním je spojeno, přešel v majetek firmy Rothschildovy a že jej povede mister Halane.

»Hip, hip hurrah mister Rothschildovi!«

»Hip, hip hurrah mister Steeversovi!«

Halane se chopil Steeversovy ruky.

»Mister Steeversi, mám příkaz ustanovit vás vrchním ředitelem za služné, jehož výši si můžete určiti sám.«

»Lituji. Snad později. Nyní chceme nejdřív oba užít svého milionu.«

»Škoda! Jak je libo. V každém případě, pokud tu zůstanete, jste hostem našich závodů.«

»Odjedeme ještě této noci. Víte, parník –«

»All right!«

»Mister Longworthe, pojedete s námi do DawsonCity?«

Smírčímu soudci nebylo volno. Úplně, přichystaná souprava saní se zapřaženými psy stála před domem! Ten kvap s prodejem! Ten překotný odjezd! Myslil na to, jak podal předešlého dne Editě Blankové zprávu o telegramu, který ji usvědčoval ze lži. Tak, jak ona se chovala, uslyševši tu zprávu, nikdy se dosud nechovala osoba, která by byla vinna. A nyní ten prazvláštní chvat! Bylo mu, jako by se sám dopouštěl bezpráví. Nikdy se mu Steevers a muž, který se vydával za Francise Blanka, nezdáli tou měrou podvodníky, jako v tuto chvíli, a přec bylo všecko na pohled v pořádku, každý důkaz na jejich straně. Jakýsi vnitřní hlas ho napomínal, aby tyto muže s milionem nepouštěl. Neměl k tomu však ani práva, ani možnosti. Ale byl rozzloben, když

se nyní vracel do města s těmito dvěma lidmi, jež pokládal za taškáře a k nimž se přes to musil chovati s úctou.

»Noci je už přec jednou konec,« mínil Steevers. »Proč bychom se měli omeškávat? Budete tak laskav a ověříte nám nyní hned naše pasy. Kromě toho bychom rádi složili slíbených deset tisíc dolarů pro Wellse, a abychom si zajistili dobrou vzpomínku, chceme též složiti určitou sumu na nadaci pro chudé.«

Mister Longworth přisvědčil: »Jsem vám k službám!«

Přijeli k domu smírčího soudce a vstoupili. Noční událost nezůstala ovšem v Dawson-City nezpozorována, a v leckterém domě se otevřelo okno, když jeli kolem.

Smírčí soudce rozsvítil a chystal se opatřiti pasy otiskem razítka. Počínal si při tom velmi zdlouhavě. Pořád a pořád hledal nějaký důvod, aby odjezd překazil, ale nic nenacházel.

»Pojede se to asi v saních prašpatně do Nulata a potom do Sv. Michala.«

»Zato bude to potom tím krásnější.«

»Skutečně jsem se domníval, že u nás zůstanete.«

Steevers se usmíval. »Jsem duch neklidný. Zařídit, zorganisovat a potom podniknout něco jiného.«

Longworth se nemohl naň vynadívat. Nebyl-liž ve Steeversově chování nejzřejmější nepokoj, plachý neklid, jaký ten muž nikdy neukazoval?

Pasy byly konečně v pořádku.

»Vzdáváme díky, a teď –«

»Šálek horké kávy na rozloučenou přece nezamítnete?«

Smírčí soudce se snažil odjezd pokud jen možno oddálit.

Steevers přikývl a Longworth zazvonil na služebnictvo.

Z ulice se ozval jakýsi hluk. Patrně se to hádá několik opilců. Potom se ozval domovní zvonek.

Smírčí soudce šel ke dveřím.

»Okamžik! Ihned se vrátím.«

Po prvé byli oba sami.

»Všecko se odbylo dobře.«

»Jen kdybychom byli už pryč!«

»Pošta nepřijde před zítřkem. Zajedeme několik mil stranou od pravidelné cesty a potom do vnitrozemí. Někde už najdeme nějaký tábor Eskymáků. Dobré konservy a zbraně, jakož i kožišiny máme s sebou. V nejhorším případě si sami zařídíme zimní ležení. Potom budeme musit hledět, abychom se dostali na ruské území, a odtamtud zamíříme do Evropy. Myslím, že si budeme moci dobře a v klidu rozvážit své cestovní plány za zimních měsíců, jež budeme musit někde ztrávit.«

Dveře se opět rozevřely a smírčí soudce vstoupil.

Byl velice rozrušen a zvolal ještě ve dveřích mocným hlasem: »Joe Steeversi a Charlesi Jeffersone, jste usvědčeni z podvodu. Prohlašuji vás za zatčené!«

»Co to znamená?«

Dříve než mohl Steevers sáhnouti po revolveru a Jefferson doběhnouti k oknu, zmocnili se jich policisté, kteří stáli za dveřmi, spoutali je a navlékli jim na ruce želízka.

Ve dveřích však stál zpříma, jako vykonavatel pomsty, starý Wells a vedle něho, opírajíc se o Dicka a mrtvolně bledého bratra, Edita Blanková.

Půl města Dawson-City se tlačilo do domu a také venku pod okny se vlnily zástupy lidí.

Charles Jefferson, falešný Francis Blank, zhroutil se na kolena. Steevers, jenž koulel očima, nahlížeje, že je všecek odpor bez účelu a útěk nemožný, zuřivě zasyčel: »Proklatě!« A za posupného smíchu diváků oddal se osudu.

Velká úřední místnost smírčího soudce byla s veškerým spěchem přeměněna v soudní síň. Na Jukonu je v oblibě rychlé soudnictví. Kdyby měl být vinník nebo podezřelý člověk teprve dopraven k soudu do sídla vládní správy, přihodilo by se nezřídka, že by uplynula

osmiměsíční zima mezi činem a pokáním, nehledíc k nesnázím s předvoláváním svědků.

Joe Steevers a Charles Jefferson seděli, dobře spoutáni a policisty střeženi, před soudnou stolicí. Roberts a první Longworthův tajemník byli přísedícími soudu; seděli vpravo a vlevo vedle smírčího soudce. Paní Robertsová, Edita Blanková a její bratr se posadili na židle, Wells a Dick stáli uprostřed místnosti a v širokém kruhu tísnil se lid dawsonský, zlatokopové, kteří v městě přezimovali. Ačkoliv byla třeskutá zima, okna i dveře byly dokořán. A v nich plno hlav oněch lidí, kteří se nedostali dovnitř.

Naráz se změnilo smýšlení o Steeversovi. Nálada byla všeobecně proti němu. Dosud k němu lid hleděl se závistí, ne-li s nenávistí, ale také s jistou úctou. Seznal jeho velikou převahu. Nenáviděl ho, poněvadž cítil, že práce ve velkém, jakou zaváděl, vyžene znenáhla, ale jistě, malého zlatokopa. Nenáviděl ho, ale nenáviděl ho jako nutné zlo. Došlo k dobývání zlata ve velkém; kdyby to nebyl býval Steevers, přišel by jiný. Lid poznal, co dokáže takový velký podnikatel, seznal Steeversovu pracovní moc, obdivoval se mu dokonce, když byl postavil téměř přes noc své stroje a když dýmaly jeho komíny, obaleny ledem. A nyní se ukázalo, že tento muž, který si hrál pomalu v Dawson-City na vládce, byl zločinec.

Teď zbyla toliko nenávist. Nebylo ani potřebí, aby byli ti dva muži, Steevers a jeho druh, spoutáni. Kdyby učinili jediný krok, lid by je byl lynchoval.

Mister Longworth, smírčí soudce, měl v ruce dva dopisy a promluvil povzneseným hlasem:

»Podle tohoto dopisu velice úctyhodného pana Tottenrooda, druhého starosty v Novém Yorku, je dokonale prokázáno, že tato mladá dáma, o jejíž počestnosti a právním smýšlení jsem osobně ani v nejmenším nepochyboval, třeba že se dosud zdání obracelo proti ní, je slečnou Editou Blankovou.«

Paní Robertsová tiskla zsinalé Editě něžně ruku.

»Právě tak je prokázáno ověřenou podobiznou, jež byla k dopisu přiložena, že je tento mladý muž Francisem Blankem.«

Longworth povstal a podal mladému muži pravici.

»Mister Blanku, jest na mně, abych vás jménem úřadu prosil za odpuštění za přehmaty, které na vás byly bohužel spáchány vinou okolností.«

»Hip, hip hurrah mister Longworthovi a mister Blankovi!«

Obecenstvo se rozohňovalo.

Longworth zvedl ruku, vzal dlouhý výstřižek novin, připojený k dopisu, a pokračoval: »Zde mi mister Tottenrood posílá ještě něco. Je to znění zatykače. Vyznívá z něho, že onen člověk, který byl tak drzý, že si přisvojoval jméno Francise Blanka, je dávno hledaný kapesní zloděj Charles Jefferson, a tento muž, který se jmenuje Joe Steevers, že je uprchlý pokladník novoyorské banky »Aliance«. Oba utekli z vězení pomocí novoyorského zkrachovaného, mezitím zatčeného bankéře Everstona a byli dosti drzí, aby hledali štěstí v Klondike. Jejich totožnost je prokázána dodatečným prozkoumáním otisků jejich prstů. – Steeversi a Jeffersone, chcete k tomu něco říci?«

Steevers se opovržlivě zasmál. »Co bych měl říci, když jste vševědoucí?«

»Nelze pochopit, že jste mohli být tak drzí –«

Steevers se usmíval a přerušil smírčího soudce: »Co chcete? Přepočítal jsem se o deset minut. Kdyby byl býval mister Wells přišel jen o deset minut později, byli bychom teď už přes hory doly a s námi i šek.«

»Nebyl by mohl být vyplacen.«

»Šek Rothschildův, Nový York, vyplatí každá banka. Nebyli bychom jej bývali zajisté předložili k výplatě v Novém Yorku. Nu – měli jsme smůlu. Když jsme viděli, že nám je miss Blanková v patách, a když se mi nepodařilo setřást ji ve Viktorii se sebe, věděl jsem, že máme jen tři měsíce času. Myslím, že jsme těch tří měsíců dost dobře využili.«

»Měli jste štěstí. Kdyby se nepochopitelným způsobem nebyl ztratil telegram, který tento dopis předcházel –«

Opět se Steevers cynicky zasmál. »Mister Longworthe, na lidi, jako jsme my, nejste ještě náležitě zařízen. Musili jsme totiž předpokládat, že bude v onom vaku s depešemi vězet nějaký telegram, proto jsme přišli do Dawsonu a vydali se na číhanou. Bylo velmi roztomilé od poštmistra, že mně sám dal do rukou vak s depešemi, určenými pro smírčího soudce. Měli jsme tudíž výbornou příležitost otevříti jej a nebezpečný telegram trochu pozměnit.«

»Dopustil jste se falšování!«

»Bohužel, nemohu vám znamenitě podařený šev na poštovním vaku již ukázat, ježto jsem pokládal za prospěšnější převrhnout kalamář, použít vaku za hadr a před vašima očima jej spálit. Ostatně – jsme jen oběť přespřílišného spěchu pana Halana a své vlastní dobromyslnosti. Kdybychom byli bývali uskutečnili svůj dobrý plán a kdyby nám nebyl přišel do cesty mister Halane, nýbrž, jak jsme dřív myslili, poštovní sáně, nebyly by poštovní vaky nikdy došly do Dawson-City.«

Vášnivý pokřik přerušil jeho řeč. Zlatokopové se tlačili do místnosti.

Mister Longworth je odháněl oběma rukama. Ale Steevers volal tím hlasitěji: »Co chcete? Pro mne – lynchujte mě! Nechť se stane cokoliv, já to přece jsem, komu máte co děkovat za budoucnost Dawson-City! Já to jsem, kdo vám ukázal cestu k práci ve velkém rozsahu! Já to jsem, kdo vám sem přivedl Rothschilda a jeho miliony!«

Nemohl dál mluviti. Muži vnikli do sálu. Kule z revolveru zafičela těsně kolem Steeversovy hlavy a vrazila do zdi. Joe Steeversovi se neuvěřitelnou obratností podařilo vyvléci z pout pravou ruku, vyrvati jednomu z mužů revolver a vpáliti si kuli do spánku. Padl jako podťatý strom.

Muži ustoupili.

»Vyneste ho,« pokynul Longworth. »A tohoto do vězení!«

Smírčí soudce pokračoval v proslovu, jejž provázely takové strašné události: »Mister Wellsi, přišel ještě jiný list. Mister Smithson, který se dopustil činů opravdu zlých, byl ve Frisku zatčen a doznal, že jste před svým odjezdem správně zaplatil státní dávky, ale on že je zpronevěřil. Bonanza-Creek je tudíž vaším majetkem a koupě pana Salviniho a tím ovšem také pozdější prodej Steeversovi a firmě Rothschildově jsou neplatny. Miss Blanková! Jest prokázáno, že se Charles Jefferson podvodem zmocnil vašeho jmění, a jest podobno pravdě, že prodávající, mister Salvini, jenž je v tomto okamžiku patrně už zatčen, o podvodu věděl. Je samozřejmo, že vám musí kupní cenu vyplatit, a ježto tyto stržené, jakož i jiné peníze vložil do zařízení závodů, máte na strojích vlastnické právo do výše sumy, která vám byla ukradena.«

Zatím, co se konalo toto jednání, uháněly psí sáně nazpět do závodů Steeversovy Zlaté společnosti.

V saních seděl první tajemník smírčího soudce s dvěma policisty.

Mister Halane seděl ve srubu, jehož užíval Steevers dosud za kancelář, nad knihami a mister Salvini stál u něho. Ital zuřil, poněvadž Steevers a Jefferson tajně ujeli ve chvíli, kdy byl dole v šachtě.

»Prosím, mister Halane, aby bylo i se mnou súčtováno. Já jsem majitel claimů, já jsem společník –«

»Ve smlouvě není o vás ani slova,« namítl Halane.

Salvini byl rozčilen. »Nechcete mi nic vyplatit?«

»Ne!«

»Dobrá. Řeknu vám tedy pravdu, i kdyby mě to přivedlo do vězení! Ta koupě je neplatná! Steevers je švindléř! Francis Blank není mužem, za kterého se vydává; je to kapesní zloděj Charles Jefferson.«

Čím více křičel, tím byl Halane klidnější.

»Vy jste patrně šílený?«

Salvini se už neznal. Divoká krev italského dobrodruha vybuchla. Chytil nůž, jenž ležel na stole, a vrhl se na Halana. Vtom se prudce rozevřely dveře, dva policisté skočili do místnosti a zatkli Itala.

Halane nechápal, kde se tu pojednou vzali.

»Pánové –«

Tajemník smírčího soudce jej přerušil: »Mister Halane, ohromný podvod je vyjasněn. Stal jste se jeho obětí. Mister Steevers a jeho druh byli šejdíři. Prosím, abyste se vrátil se mnou do Dawson-City.«

Mister Halane dovedl se ještě lépe ovládat nežli Steevers. Jediný sval na jeho obličeji neprozrazoval, že by byl jakkoliv rozčilen.

»Vypiji nejdřív kávu a potom pojedeme.«

Nabídl tajemníkovi pouzdro s cigaretami a řekl jediné: »Kde je šek, milion?«

»V rukách smírčího soudce.«

»Správno.«

Jako požár rozšířila se zpráva všemi budovami. »Co se stalo? Kdo je majitelem závodů?«

»Jistý Wells, prostý zlatokop, starý muž.«

»A stroje?«

»Ty jako by byly rovněž jeho. Podle všeho budou asi závody dány do dražby.«

Halane vyšel v kožichu z domu a postoupil doprostřed nádvoří. »Pánové,« oslovil inženýry, »sám dosud nevím nic o celé věci. Prosím, zůstaňte každý u své práce. Dostanete zprávu pokud možno nejdříve.«

Sáně v úprku odvezly Halana. –

V Dawson-City pokračoval však smírčí soudce v úředním jednání.

»Mister Wellsi, vy jste ještě povinen podat nám vysvětlení, co jste učinil, že jste nás mohl v posledním okamžiku uvést na správnou stopu.«

Wells byl velmi vážným. »Jak je vám asi známo z mých projevů,« jal se vykládati, »rozhodl jsem se jet naproti poštovním saním, abych je povzbudil k pospěchu. Dojel jsem do Fortymile, kde jsem stihl postiliona. Měl vykloubenou nohu a nemohl dál. V noci měl muž

horečku a já jsem ho musil uložit. Tak jsem seděl, poštovní vak vedle sebe. V prstech jsem cítil škubání. Po prvé za té noci se mne zmocňovalo pokušení, abych se dopustil něčeho nedovoleného. Ale nemohl jsem odolat, neboť jsem cítil – sám nevím proč – že hrozí nové neštěstí a že záchrana je skryta v poštovním vaku. Ruce se mně třásly, když jsem držel v rukou dopisy. A už jsem viděl: tlustý, doporučený dopis, jehož zasilatelem byl Tottenrood v Novém Yorku! Pojednou jsem věděl, v tom že je záchrana. Pocítil jsem, že je mou povinností vydat se s poštovními zásilkami na cestu. Pojednou se na štěstí ozve hluk. Přijely sáně se psy. Seběhl jsem dolů, v ruce maje otevřený poštovní vak. »Muži, přenechte mi sáně!« zaprosil jsem. Hodil jsem mu peníze, ani sám nevím kolik, skočil jsem do saní bez kožichu. Jen jsem se obalil přikrývkou, kterou zanechal ten muž v saních. Věděl a cítil jsem, že činím věc nedovolenou, ale vždyť poštovní posel ležel bez vlády, ničeho neschopen, a pošta – ta se musila dostat do Dawson-City! Byla ještě noc, ale zastavil jsem před Robertsovým domem a nijak jsem se nedivil, že se tam svítilo a že tam uvnitř bděli. Nevím, co se stalo se saněmi a se psy. Potácel jsem se, zuby mně cvakaly, údy byly ztuhlé. Ve světnici vykřikli: »Wellsi, odkud přicházíte?« Viděl jsem před sebou Dicka, tohoto výrostka. Všichni na mě křičeli: »Vše ztraceno!« – »Co je ztraceno?« – »Steevers prodal všecko panu Rothschildovi v Novém Yorku a právě je na útěku s milionem dolarů.« – »To se nemůže a nesmí stát!« – »A přec je tomu tak!« křičel Dick. Sám prý to slyšel, byl při tom, když Steevers závody odevzdával. Viděl, jako jiní viděli, jak Číňan Čun Li a Eskymák chystali sáně a jak úprkem odjeli. Když jsem to všechno vyslechl, křičel jsem: »Rychle! Nezmeškat ani okamžiku! Mám dopis, mám všecko, čeho je potřebí k vyjasnění a zjištění. Vzhůru k smírčímu soudci!« A tak jsme sem doběhli…«

Wells umlkl. Pojednou se událo něco nečekaného. Mistress Longworthová, jež stála ve dveřích, vedoucích do rodinného pokoje, pravila svým milým hlasem: »Tady je vidět, jak bylo dobře, že jsem

pozvala Steeverse na kávu! Jinak by byli bývali dávno za horami. Vždycky říkám, šálek dobré kávy v pravý čas –«

Napětí se uvolnilo v osvobozujícím smíchu,

I smírčí soudce se smál. »Tak vlastně zachránila všecko moje žena. Ale – stran té kávy: dej ji sem donést, než vystydne! Myslím, že si jí mister Wells a Dick Roberts spravedlivě zasloužili. A pokud jde o ten poštovní lup, nedělejte si, milý Wellsi, nijakých starostí. Při takovém dobrém úmyslu to není trestné.«

Nálada se uklidňovala, ba stávala se již bodrou.

Vtom dojely sáně pana Halana.

Vstoupiv do sálu zeptal se: »Co se to tu děje?«

»Vítám vás, mister Halane,« pozdravil Rothschildova plnomocníka smírčí soudce. A obrátiv se ke shromáždění prohlásil: »Myladies a gentlemeni, soudní zasedání jest ukončeno. O čem se bude nyní jednat, je soukromého rázu.«

Shromáždění se rozcházelo. I Robertsová rodina chtěla odejít, ale soudce ji zadržel. »Patříte také k tomu. Ale mne prozatím omluvte. Musím mluviti nejdříve s Halanem.

Byla z toho dlouhá rozmluva, ale konečně se vrátili do obývacího pokoje, v němž zatím paní Longworthová častovala účastníky kávou.

I nyní byl Halanův obličej nehybný jako předtím. »Neměl jsem, jak si můžete pomyslit, nejmenšího tušení, že tento Steevers je oním newyorským podvodníkem, o jehož skutcích ovšem nic nevím, ale teď – mister Wellsi, činím vám návrh: Rothschildova firma chce Bonanza-Creek koupit. Kdo je majitelem, nemá pro ni významu. Dám milion vám a všecko bude v pořádku. Miss Blanková dostane ode mne sumu, o kterou ji obral Jefferson. Myslím, že s tím můžete být srozuměni.«

Edita Blanková a její bratr vydechli. »Jsme srozuměni.«

Wells se rozmýšlel a za chvilku prohlásil: »Povím vám o svém rozhodnutí za hodinu, mister Halane.«

»Budiž!«

Wells vstal. »Tedy za hodinu! Pojďte, prosím, se mnou!«

Usedli v útulné jizbičce Robertsova příbytku. Vlastně veselá, vskutku ze srdce veselá a šťastná toliko Robertsova rodina, a měla k tomu příčin nejméně, ježto na tom všem nebyla účastna.

Wells seděl zadumán; ale pojednou z něho vyrazilo: »Co myslíš, Dicku, dovedl bys tam venku, víš, řídit práci strojů?«

Dick se dobrosrdečně zasmál: »Nikoliv, mister Wellsi. Bagrový stroj mohu udržovat v chodu, ale jiného nic.«

»No, dobrá. Ale řekni mně, Dicku, kdybys tak dostal peníze, co bys ty dělal?«

Dick se smál: »Poprosil bych tatínka, aby mě dal znova na učení a posílal do školy, abych se stal opravdovým inženýrem.«

Staroch se zvedl a přecházel sem a tam. Potom zhluboka vzdychl a opět se posadil.

»Mister Robertsi, na slovíčko! Víte přec, že nemám už syna. Stojím ve světě jako kůl a mám peníze. Čím mně jsou? Do hrobu si je vzít nemohu a příbuzných nemám. Dovolil byste mi, abych se postaral o vašeho Dicka? Nechť se stane strojním inženýrem, stavitelem strojů, a později – proč by nemohl starý Wells koupit nějakou továrnu, dovede-li ji Dick řídit? Zůstane-li takovým, jakým je, stane se dědicem toho, čeho já už nebudu potřebovat.«

Po těch slovech se obrátil k Dickovi: »Dicku, chceš mi nahradit, čeho jsem pozbyl? Ty víš, že nemohu ty klacky –«

Nedořekl. Starý Wells se pojednou rozvzlykal a položil si hlavu do rukou.

»Milý, milý pane Wellsi!« Dick vedle něho poklekl.

Staroch jej objal s překypující něhou. »Milý, milý můj klacku!«

A zmužil se, přemohl příval citů. »Pane Robertsi, nemějte strachu! Nechci vás oloupit o syna. Ale myslím, že se vydáme všickni dohromady na zpáteční cestu do Friska. Pečujme společně, aby se z tohohle« – ukázal na Dicka – »stalo něco pořádného.«

Miss Blanková pravila: »Tak je to správné, otče Wellsi! Kdybyste to nebyl vy učinil –«

»– byla byste to učinila vy. Ne, vy potřebujete peněz pro sebe. Hodláte snad zůstat zde?«

»Teď v zimě ano; slíbila jsem to páteru Judgeovi, a kromě toho – neodjíždí už odsud žádná loď, jak myslím, a šplhat se přes Chilkootskou soutěsku, nyní v zimě, k tomu se mi nedostává sil.«

Wells přikývl. »Ale já chci odcestovat ihned, a vy půjdete se mnou, mister Robertsi. Se smírčím soudcem promluvím. Proč to neříci otevřeně: pro vás, se zchromlou nohou, dobývání zlata není, a váš syn – ten se bude, jak řečeno, učit. A konečně – já to tady déle nevydržím. Půjdeme do Sv. Michala a počkáme na první loď. Jste srozuměn?«

»Mister Wellsi, jak vám poděkovat –?«

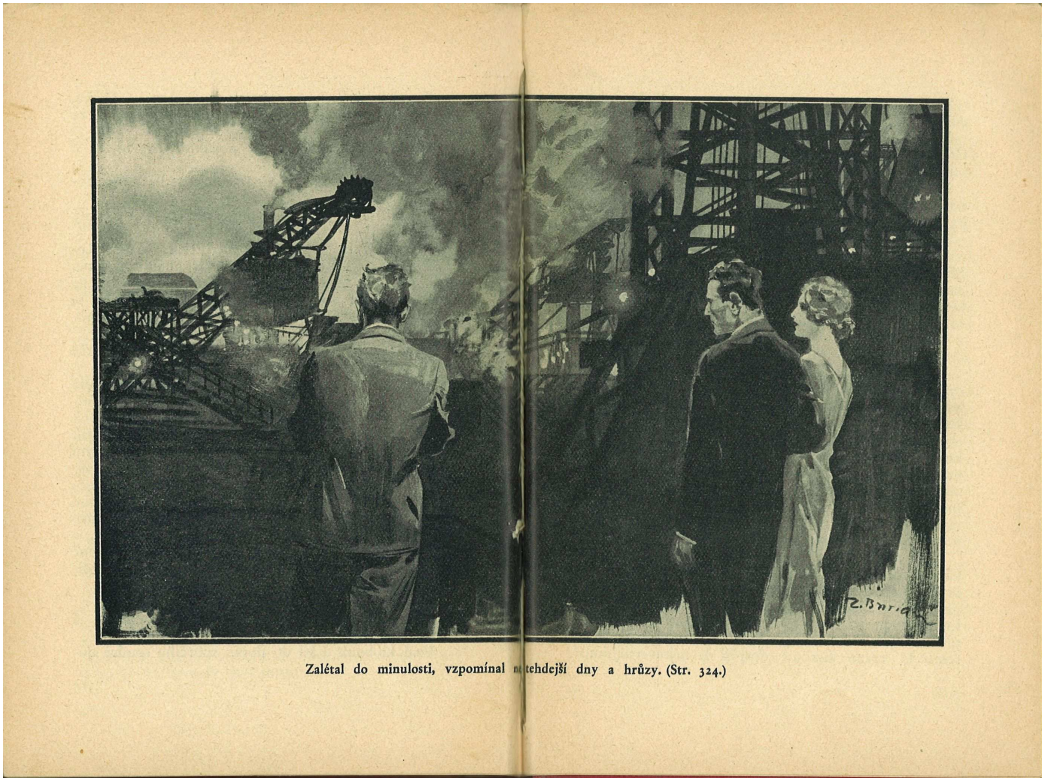
»Nesmysl! Stala se tu z nás jediná rodina, a já jsem starý člověk, kterého nesmíte opustit.«

Vzal klobouk a šel do domu smírčího soudce dojednat smlouvu s panem Halanem. A hned také učinil a podepsal poslední vůli ve prospěch Dicka.

Mister Halane odcházel spokojen do Bonanza-Creeku a dokonce slíbil, že pošle Robertsově rodině soupravu Steeversových saní.

Mister Longworth tiskl Wellsovi ruku. »Je to tak dobře, milý příteli. Mister Roberts se může vydat na cestu, kdykoliv bude chtít.«

Byl jasný zimní den, kdy potom zahýbaly sáně z Dawson-City na trať, po níž se v zimě jezdívalo. Miss Blanková, její bratr, páter Judge, ba i pán a paní Longworthovi se dívali, jak odjížděli ostrým klusem, třináct psů před každými saněmi. Vpředu za eskymáckým vozkou seděli manželé Robertsovi, v druhých saních Wells s Dickem a ve třetích se vezlo všelicos, co nechtěli nechat v Dawsonu.

Zalétal do minulosti, vzpomínal na tehdejší dny a hrůzy. (Str. 324.)

Wells zahovořil k Dickovi: »Tak jsi přece jen neryžoval zlato; ale nech to být, je lépe mít pod nohama bezpečnou půdu, nežli snadno získané zlato, které se právě tak snadno opět rozkutálí. Vypírání zlata není ani v létě rozkoší, když se ve vzduchu kmitá na tisíce moskytů. Nohy ve vodě, tělo v slunečním žáru, obletováno zástupy moskytů, tak musí zlatokop lopatu písku za lopatou propírat a shromažďovat zrno k zrnu. Správně činí muži, že konstruují a vyrábějí stroje. Jednotlivec ovšem vydělá méně, ale země musí celkem vyzískat.«

Cestovatelé dostihli Fortymile, potom CircleCity, místo, kde našel Wells na smrt nemocného Francise Blanka, tvrz Jukon a potom den za dnem jízda bílou, hladkou drahou, na níž nepotkávali nikoho.

Noc za nocí těsné ležení pod stanem, a přece – jak prosta námah byla tato jízda proti cestě sem! U tvrze Jukonu dospěli k nejsevernějšímu bodu; potom projížděli už zase končinami poněkud teplejšími. Po dlouhých dnech dorazili do Nulata, zas jednou do města, třeba jen malého. Bez zastávky jeli dále do Sv. Michala a mohli propustit spřežení hodných psů i Eskymáky.

Sv. Michal je přístavní město s četnými eskymáckými domy, zahrabanými hluboko v zemi. Zápach po rybím tuku a uzených rybách činil pobyt v něm přímo nesnesitelným. Za nějaký čas najaté sáně zavezly cestovníky přes zmrzlý záliv Nortonův do kvetoucího města Nome. Tam se musili zdržet celý zbytek zimy, až opět popraskala ledová kůra na moři a až se mohl vypravit na cestu k jihu první parník.

Konečně k tomu došlo; tíhli na jih. Bylo tepleji, pořád tepleji. Opět se před jejich zraky vynořily zalesněné fjordy, přišel Vancouver, a zanedlouho zakotvil parník v přístavě krásného San Franciska.

Byly to prazvláštní pocity, s nimiž vystoupila Robertsová rodina na pevninu. Spokojenost se mísila se smutkem. Vlastními silami ve skutečnosti ničeho nedosáhli. Anebo přece? Našli muže, který jim mohl a chtěl pomoci. Naskytlo se jim ukázati tomuto muži, že mohli také něco konati: Roberts jako účetní u smírčího soudce, paní Robertsová jako rázná žena a Dick jako čacký a věrný jinoch. A přece – odešli ze země zlata bez zlata!

Wells nemeškal a ohlížel se po místech pro ně. Měl v kapse několik doporučujících dopisů od pana Halana a měl jasný rozhled. Už za několik dní byl Dick v dobrém učení a Roberts v téže továrně v kanceláři.

Kapitola XIV.

PO DVACETI LETECH.

Uplynulo dvacet let. Opět se chystal parník vyplouti ze San Franciska na sever. Na palubě lodi stál silný muž kolem pětatřiceti let, vedle něho něžná, asi osmnáctiletá dívka a paní bílých vlasů.

Na břehu bylo viděti starého muže, jistě dávno přes osmdesát let. Kynul těm třem cestujícím, když se loď odpoutala od břehu, a vracel se potom ráznými kroky do města. Byl to Wells, starší šéf firmy »Wells a Roberts, továrna na stroje«.

Muž na palubě parníku, jenž náhodou slul opět »Excelsior«, byl Dick Roberts, mladší šéf a vlastní ředitel továrny. Vedle něho stála jeho matka. Jen stěží se odhodlala k cestě na sever, ale Dick přece nemohl svou mladou nevěstu sám provázeti k rodičům.

Nevěstinka, šťastný obraz miss Blankové za onoho času, byla dcera šéfa Rotschildovy »Dolovací společnosti« v Klondike, pana Halana, který tenkrát za téže zimy požádal o ruku Edity Blankové. Před třemi lety přišla Maud Halanová, tehdy patnáctiletá, do Friska a tam ji Dick poznal a zakrátko si ji oblíbil.

Bylo v červnu. Teple zářilo slunce a podivuhodně krásná byla jízda v pohodlné první kajutě. Ukázalo se, že se zatím z Viktorie stalo mohutné město. Tvrz Vranglova naproti tomu sešla ještě víc.

Dostali se opět do Juneau. Kde druhdy stály jen nečetné dřevěné domy, vzniklo přívětivé, kvetoucí město s čistými domy a krásným hotelem.

Paní Robertsová pohlédla na syna. »Zde jsme se seznámili s panem Wellsem.«

Dick přikývl. »Náš dobrý otec Wells!«

»Tobě byl vskutku druhým otcem od doby, kdy zemřel tvůj vlastní otec.« Stará paní zesmutněla.

Dick jí pohladil ruku. »Nebuď zarmoucena, maminko! Tatínek se dožil ještě našeho štěstí. Pomysli raději, že musíme zítra opět přes Chilkoot.«

Na malém parníku jeli opět nahoru Lynnským průplavem, ale nikoliv až do Dye. Trochu před ní je malé, vzkvétající město. Indiáni nazývali to místo Skagua, to jest »Domov severního větru«. Teď sluje městečko Skagway a je východiskem železnice do Alasky. Stany vystěhovalců zmizely, divoká cesta nedostačujícím Chilkootem zpustla. Cestovníky převzala pohodlná železnice, po níž za necelých deset hodin vykonali bez námahy cestu, která je před dvaceti lety stála bezmála život.

Opětně uviděli Whitehorské peřeje. Železnice se končila, zašli do hotelu dobře zařízeného, a na řece, po níž tehdy pluli v indiánském člunu, kolébal se statný parník. Tím pokračovali v další cestě.

Konečně Dawson-City! Pěkně a daleko rozvětveno, šířilo se nyní město nahoru na hory. Čilý život všude – a když teď loď přistala, dojel na nábřeží kočár, do něhož byli zapřaženi ohniví koně.

»Maminko!«

Maud hlasitě zajásala, když zahlédla Editu, nyní skvělou dámu, do jejíchž hnědých vlasů se už vmísilo několik stříbrných nitek. Přišla na loď s panem Halanem, doposud vtěleným obrazem klidu.

Paní Robertsová a Dick stáli stranou, ale Maud se chopila jeho ruky.

»Dicku, ty už neznáš maminku?«

»Vy jste – ne – ty jsi Dick?«

Záblesk štěstí kmitl se na lících mladého muže. Políbil jí ruku.

»Aj, a zde? To je přece má milá matka Robertsová!«

Vzala starou paní za ruku a vtiskla jí na rty polibek.

Dick postoupil k starému pánovi. »Mister Halane!«

Ten se usmál. »Milý Dicku, moje choť postavila nás před hotovou událost. Nemohu přece ztrpět, abys mně říkal mister Halane a při tom si tykal s mou ženou. Ostatně – všecka čest! – stroje, které mně dodala

firma »Wells a Roberts«, ukazují, že můj zeť rozumí své věci! – Maud! Malá Maud! Nebyl bych si pomyslil, že se dostaneš už v osmnácti letech pod čepec!«

Elegantní, trochu bledý pán se přiblížil a pravil: »A mě tu ovšem nezná nikdo!«

»Mister Blank?«

»Musí se mu teď ovšem říkat strýc Francis. Nezapomněl jsem, Dicku, že jsi se tehdy v noci a v mlze vysokým sněhem přihnal, abys nám oběma zachránil majetek.«

Dick se rozpustile zasmál: »To jsem přec učinil jen proto, poněvadž to byl majetek mé nevěsty!«

»Ta nebyla tenkrát ještě na světě.«

»Ale já jsem tušil její příští.«

»A co dělá otec Wells?«

»Byl by býval nejraději jel s námi – přes svých čtyřiaosmdesát let.«

Usedli do otevřeného vozu. Koně vykročili. Halane zpozoroval Dickův úžas. »Ano, dnes je to pohodlnější než tehdy!«

Kočár ujížděl ulicemi dobře udržovanými z města. Široká silnice vedla nahoru do klondického okrsku.

»Kde jsou zlatokopové?«

Halane se usmíval. »Od těch dob, co je zdejší těžba soustředěna v rukou mé firmy, zlatokopové se odstěhovali. Tady se jim nedařilo. Hlouběji v zemi, tam, kde tenkrát Indián věštil hojnost zlata – tam se zlatokopové doposud lopotí se sítem. Zde však vládne stroj.«

Všude bylo zříti vrtací věže a lanové dráhy. Mohutné hromady rumu mluvily o vyryžovaných žilách. Ohromné bagry vrývaly se železnými chapadly do pískových pahorků. Soustava vodovodů rozprostírala své sítě od bagru k bagru. Dovedně řízené práce se účastnilo tisíce rukou.

Dick nevycházel z údivu, zejména když si všiml, že i na pobřeží, kde se šířily kdys obávané slatiny, prosvítaly pruhy vzdělaných polí.

Obveselen Halane vykládal: »V každém zlatém území projde trojí období. První období, perioda zlatokopů, pro Alasku již uplynulo. Nyní jsme ve znamení velkovýroby. Naše závody poskytly v prvním desetiletí těžby asi za miliardu dolarů zlata a dají v příštích třech desetiletích ještě další tři miliardy. Ale přece se začínáme už připravovat na období třetí, kdy zde zaujme místo zemědělství. I to se podaří. Jak to vypadá tady, je to všude v zemi: čilá práce, řízená pevnou vůlí.« –

Za několik dní už se vykonaly v dawsonském kostele oddavky mladého páru.

Zadumán šel Dick Roberts toho večera se svou mladou chotí podle strojů, jež pomáhal kdysi sám stavěti. Pojednou mu zavadila o uši jakási slovní potyčka. Muž šedivých vlasů, strhaných rysů v obličeji a napolo vytřeštěných očí, stál v středu několika jiných mužů a křičel: »Říkejte si, co chcete, přece jen to jsem já, kdo tohle všecko založil. Já jsem tvůrcem všeho.«

Ostatní muži hlučeli a odtáhli křiklouna s sebou, když jim Halane pokynul.

Dick se podíval na svého tchána, a v jeho pohledu tkvěla otázka.

»To je starý dareba, kterého jsme, když si odbyl dlouhý trest, vzali na milost. Byl kdysi čas, kdy si ten člověk dával jméno Francise Blanka.«

»Charles Jefferson?«

Halane přisvědčil.

»Moje žena prosila, abychom se ho ujali. Rozmyslil jsem si to a konečně jsem žádosti vyhověl. Teď je už z něho neškodný stařec.«

Slunce klesalo zvolna za hory. Skvělá a nádherná severní zář rozestřela se na obloze. Tiše zurčela voda prázdným korytem k vypírání zlatého písku. Na výšinách se radovaly duby a břízy z krátkého léta. Několik Indiánů, malé to zbytky zatím už skoro vymřelého národa, mělo na vrcholu nevysoké hory tábor kolem ohně,

na němž se pekla sobí kýta. Také časy Tlinkitů již dávno prchly. Nyní už neohrožuje žádný »rudý nepřítel« lesů a hor.

Dick Roberts položil ruku kolem pasu své mladé manželky. Vzpomínal. Zalétal duchem do minulosti, vzpomínal na tehdejší dny a na hrůzy a nebezpečenství, jež prožil v této zemi, když byl ještě skoro chlapcem, když byl mlád jako tato zlatá země. Našel pravé zlato, štěstí života, a krásný obor působnosti, třebaže jinačí, nežli si kdysi představoval…

Konec.